ΕΥΘΥΜΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

Συχνὴ πάθησις

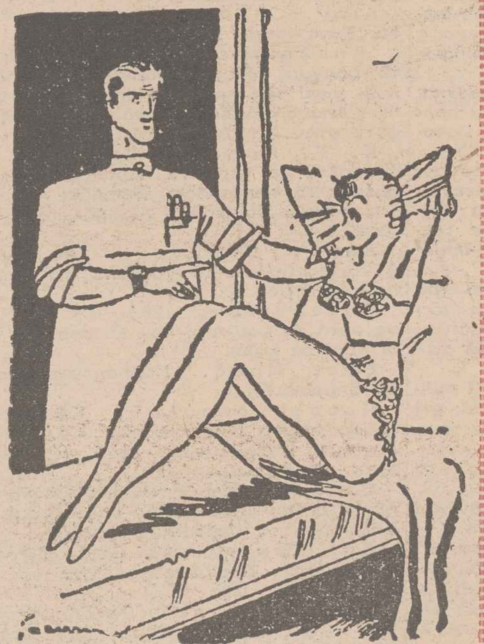

Ὁ γιατρός: Καὶ τώρα, πῆτε μου κυρία, τί σᾶς πονεῖ.

—Ἡ καρδιά μου γιὰ σένα, γιατρέ.

Κινηματογραφικὰ τρύκ.

Ἕνα χαριτωμένο κινηματογραφικὸ τρὺκ ποὺ γίνεται μὲ διπλὸ τράβηγμα τῆς ταινίας καὶ παρουσιάζει δύο χορεύτριες στὸ χέρι ἑνὸς ἀστέρος

Ἔγινε ἀερόστατο

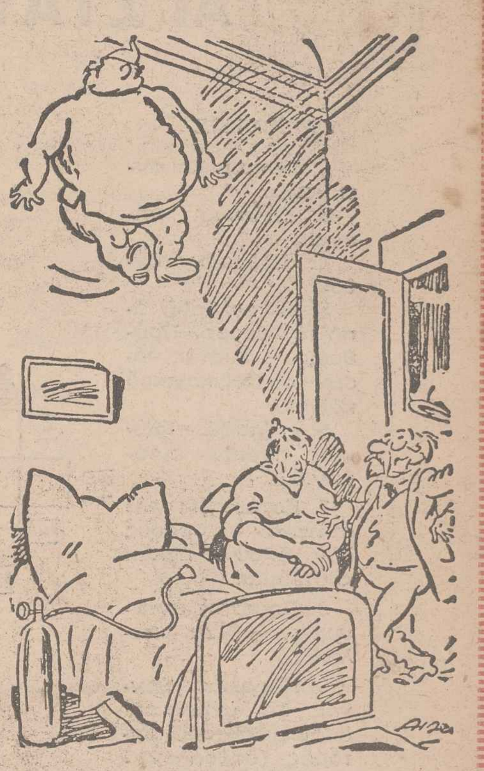

Ὁ γιατρὸς διέταξε νὰ τοῦ δώσουμε ἀσκοὺς ὀξυγόνου ἀλλὰ ὁ φαρμακοποιὸς ἔκαμε λάθος καὶ μᾶς ἔδωσε ὑδρογόνο!

Στὴν ἔκθεσι

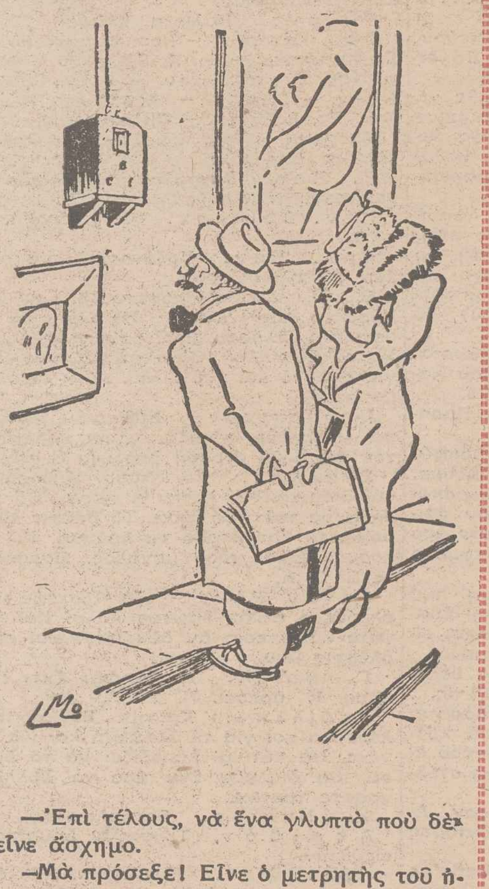

—Ἐπὶ τέλους, νὰ ἕνα γλυπτὸ ποὺ δὲν εἶνε ἄσχημο.

—Μὰ πρόσεξε! Εἶνε ὁ μετρητὴς τοῦ ἠλεκτρικοῦ.

Μιὰ διαφορα

Ὁ δανειστής: Ὥστε ὁ κύριος εἶνε στὸ σπίτι! Σήμερα εἶμαι τυχερὸς γιατὶ ὅλες τὶς ἄλλες φορὲς ποὺ ἦρθα, εἶχε φύγει.

Ἡ ὑπηρέτρια: Ναί, ἀλλὰ σήμερα ἐμένα μοῦ ἔδωσαν τὴν ἀπόλυσί μου.

Ἡ κατάλληλη θέσις

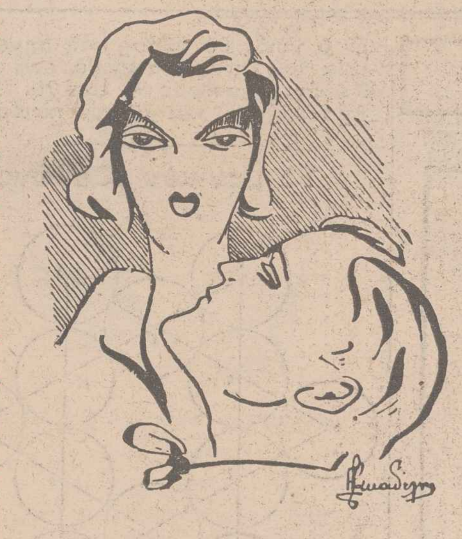

—Τί σοῦ εἶπε ὁ πατέρας μου ὅταν τοῦ εἶπες ὅτι μὲ συλλογίζεσαι ὅλη τὴ νύκτα καὶ δὲν μπορεῖς νὰ κοιμηθῇς;

—Μοῦ πρότεινε θέσι νυκτοφύλακος στὸ ἐργοστάσιό σας!

Φυσικὸν

—Δὲν βρέθηκες ποτὲ σὲ καταιγίδα;

—Ὄχι, δὲν παντρεύθηκα ποτέ.

Παρεξήγησις

—Δὲν καταλαβαίνω, κύριε, γιατί ἐπιμένετε νὰ μὲ παρακολουθῆτε μία ὥρα τώρα;

—Οὔτε ἐγὼ δὲν τὸ καταλαβαίνω τώρα ποὺ σᾶς βλέπω ἀπὸ μπρός.

Σύγχρονες μανίες

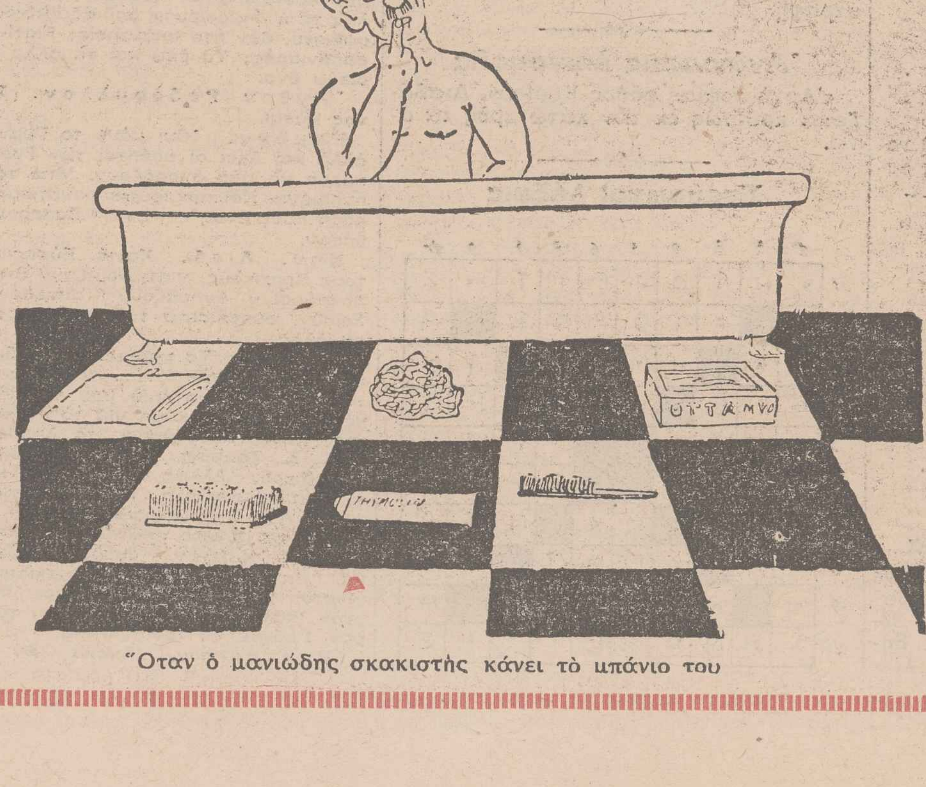

Ὅταν ὁ μανιώδης σκακιστὴς κάνει τὸ μπάνιο του

Στὸ νοσοκομεῖο

—Δῶστε αὐτὰ τὰ ἄνθη στὸν κ. Σιδεροκέφαλο.

—Δὲν ἔχουμε κανένα ἀσθενῆ μ᾽ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

—Θὰ τὸν ἔχετε τὸ βράδυ, γιατὶ τὸ ἀπόγευμα ἔχει μὰτς μαζί μου.

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

Π
E66

Ἕσπερος

ΑΘΗΝΑΙ 3 ΜΑΡΤΙΟΥ 1937 — ΕΤΟΣ Α΄. — Ἀριθμὸς φύλλου 19 — ΔΡΑΧΜΑΙ 2

ΕΤΑΙΡΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ
ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ
Γραφεῖα: Σταδίου 23
ΑΘΗΝΑΙ : ΕΤΟΣ 1ον.
Ἀριθμὸς φύλλου 19
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ—ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
Ν. Γ. ΟΚΤΩΡΑΤΟΣ

Ἕσπερος

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΕΤΑΡΤΗ
3
Μαρτίου 1937
Τιμὴ φύλλου δραχ. 2
Ἀριθ. τηλεφώνου 31909

Καλλιτεχνικὴ κίνησις

Ἔκθεσις Παρισίων

Ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἑλλάδος

Καθὼς εἶνε γνωστὸ ἄρχισαν ἀπὸ μέρες τώρα πυρετώδεις προετοιμασίες γιὰ τὴν ὅσο τὸ δυνατὸ καλλίτερη ἐκπροσώπησί μας στὴν παγκόσμιο ἔκθεσι τῶν Παρισίων.

Ἀνάμεσα στὰ ἄλλα Ἑλληνικὰ προϊόντα ποὺ θὰ ἐκτεθοῦν ἐκεῖ, ἡ Ἑλλὰς θὰ στείλη καὶ ὅ,τι καλλίτερο ἔχει νὰ ἐπιδείξη στὸν τομέα τῆς Τέχνης. Ἡ μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἐπιτροπή, ποὺ κατήρτισε ἡ Κυβέρνησις, γιὰ νὰ ἐκλέξη τὰ ἔργα, ποὺ θὰ σταλοῦν στὸ Παρίσι, ἄρχισε ἤδη τὶς ἐργασίες της.

Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ τὴν ἀποτελοῦν, εἶνε γνωστοὶ καλλιτέχναι καὶ φιλότεχνοι. Πιθανὸς πρόεδρος της θὰ εἶνε ὁ κ. Ἀντ. Μπενάκης, ἄλλα δὲ μέλη εἶνε ὁ κ. Ζαχ. Παπαντωνίου, διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης, Κ. Δημητριάδης, διευθυντὴς τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, Κ. Παρθένης, καθηγητὴς τῆς Σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, ἐκ μέρους δὲ τῆς Ἑνώσεως Εἰκαστικῶν Τεχνῶν ἐξελέγη ἀντιπρόσωπος ὁ γλύπτης κ. Μιχ. Τόμπρος.

◇◇◇

Ἀπὸ ἀπόψεως ἀριθμοῦ ἐκθεμάτων ἡ Ἑλλὰς θὰ ἀντιπροσωπευθῆ πολὺ πενιχρὰ κι' αὐτὸ γιατὶ ὁ χῶρος ποὺ θὰ διατεθῆ στὸ Ἑλληνικὸ περίπτερο τῆς Ἐκθέσεως γιὰ τὰ ἔργα Τέχνης εἶνε πολὺ περιωρισμένος. Ὁ διευθυντὴς τοῦ Ὑπουργείου κ. Λέκκας ἀνεκοίνωσε ἤδη στὰ καλλιτεχνικὰ σωματεῖα, ὅτι τὸ ἐμβαδόν, ποὺ θὰ καταλάβουν τὰ ἔργα ζωγραφικῆς εἶνε πολὺ μικρὸ καὶ μόνο γιὰ 14 περίπου πίνακες ἀρκεῖ. Οἱ καλλιτέχνες μας λοιπὸν θὰ πρέπη νὰ φυλάξουν τὴν ὄρεξι των γιὰ τὴν Ἔκθεσι τῆς Βενετίας, ποὺ εἶνε μόνο καλλιτεχνικὴ καὶ στὴν ὁποία θὰ μποροῦν νὰ λάβουν μέρος καὶ πολλοὶ καὶ μὲ πολλὰ ἔργα τους.

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν προετοιμασιῶν γιὰ τὴν ἔκθεσι ἐπισκεφθήκαμε τὸν ἀντιπρόσωπο τῆς Ἑνώσεως Εἰκαστικῶν Τεχνῶν κ. Τόμπρο, ποὺ μᾶς εἶπε ὅτι ἐκεῖνο, ποὺ εἶνε πολὺ χαρακτηριστικὸ στὴν προκειμένη περίπτωσι εἶνε τὸ πῶς παρουσιάζονται τὰ καλλιτεχνικὰ σωματεῖα μας πειθαρχημένα. Καὶ τὰ πέντε — δηλαδὴ ὁ Σύνδεσμος Ἑλλήν. Καλλιτεχνῶν, τὸ Σωματεῖον Γλυπτῶν, οἱ Ἐλεύθεροι Καλλιτέχνες, ἡ Ὁμὰς Τέχνη καὶ ὁ Σύνδεσμος Σκιτσογράφων — δὲν ἔδειξαν καμμιὰ δυσφορία ἐπειδὴ ἐκλήθησαν καὶ ἔστειλαν μόνο ἕναν ἀντιπρόσωπό τους γιὰ νὰ τοὺς ἐκπροσωπήση στὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπή, ἀλλὰ ἀπεναντίας ἔμειναν εὐχαριστημένοι, ἀφοῦ ἄλλως τε καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ γνωστοὺς φιλοτέχνους καὶ συνεπῶς δὲν πρόκειται νὰ κριθοῦν τὰ ἔργα τους ἀπὸ ἀδαεῖς ὑπαλλήλους.

Τὸ δεύτερο σημεῖο, ποὺ μᾶς ἐτόνισε πολὺ ὁ κ. Τόμπρος εἶνε ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ θὰ διαλέξη τὰ ἔργα, ποὺ θὰ στείλη στὴν Ἔκθεσι τῶν Παρισίων χωρὶς νὰ λάβη καθόλου ὑπ' ὄψει της τὰ ἄτομα. Εὐνόητο φυσικὰ εἶνε, ὅτι δὲν θὰ ὑποβάλουν ἔργα τους στὴν κριτικὴ ἐπιτροπὴ μόνο ὅσοι ἀνήκουν στὰ πέντε καλλιτεχνικὰ σωματεῖα, ποὺ προσεκάλεσε ἡ Κυβέρνησις, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ ἐκτὸς σωματείων καλλιτέχναι. Ἄλλωστε οἱ καθηγηταὶ τῆς σχολῆς Καλῶν Τεχνῶν, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Παρθένη (Ὁμὰς Τέχνη) καθὼς καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι γλύπται καὶ ζωγράφοι μας δὲν εἶνε μέλη τῶν σωματείων, ποὺ ἀναφέραμε.

— Τὸ ἔργο τῆς Ἐπιτροπῆς, ποὺ θὰ κρίνη τὰ ἔργα — μᾶς εἶπε ὁ κ. Τόμπρος — εἶνε δύσκολο λόγῳ τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ τῶν ἔργων ποὺ θὰ στείλωμε στὸ Παρίσι, ἀλλὰ καὶ ἡ εὐθύνη της ἀπέναντι τῆς Ἑλλάδος εἶνε μεγάλη. Ἄς λάβουμε ὑπ' ὄψει μας ὅλοι, πῶς ἔχουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε κράτη Εὐρωπαϊκά, ποὺ ἔχουνε σημειώσει μεγάλας προόδους στὴν Τέχνη κατὰ τὰ τελευταῖα χρόνια, ποὺ διαθέτουν πολλὰ καὶ καλὰ τεχνικὰ μέσα καὶ θὰ πρέπη νὰ προσέξουμε πολύ, ἂν θέλουμε νὰ βγοῦμε ἀσπροπρόσωποι.

Ἐπίσης, ἐπειδὴ θὰ πρέπη τὰ ἐκθέματά μας νὰ μὴν ὑστερήσουν ἀπὸ ἀπόψεως τεχνικῶν μέσων, ἀπὸ τὰ Εὐρωπαϊκά, ἡ Ἐπιτροπὴ ἐδήλωσε ἤδη στοὺς ἐνδιαφερομένους καλλιτέχνες, εἰδικὰ δὲ στοὺς γλύπτες— πῶς θὰ γίνουν δεκτὰ μόνο ἔργα, μαρμάρινα ἢ χάλκινα (στερεὲς ὕλες) καὶ ὄχι γύψινα κ.ἄ.τ.

Τέλος, μᾶς εἶπε ὁ κ. Τόμπρος, πὼς θὰ ἦταν εὐχῆς ἔργον, ἂν ἐλαμβάνετο ἀπόφασις νὰ κληθοῦν τόσο ὁ Γαλάνης, ὅσο καὶ ὁ γλύπτης Ἀπάρτης νὰ ἀντιπροσωπευθοῦν μὲ ἔργα τους στὸ Ἑλληνικὸ περίπτερο.

Γ.—

ΑΠΟ ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΕΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗΝ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ἡ Ἀποκρηάτικη ζωήρεψε κι' ἐδῶ καὶ στὶς ἐπαρχίες. Χοροὶ ἐπὶ χορῶν γίνονται καὶ ὅλοι ἔχουν σχετικὴ ἐπιτυχία. Βέβαια μὲ τὶς δυσθεώρητες τιμες—δέκα δραχμὲς ἕνα... φθισικὸ μῆλο καὶ ἑξῆντα, στοὺς μικροὺς καὶ ἑκατὸ καὶ πλέον στοὺς μεγάλους χοροὺς ἡ μπουκάλα τὸ κρασὶ— ὁ κόσμος δὲν μπορεῖ νὰ εὐθυμήση. Γιατὶ ποῦ τόσα λεπτά! Ἀλλὰ πάντως ὁ Ρωμηὸς ἐνθουσιάζεται εὔκολα καὶ γλεντάει ἀρκετά. Ἐξ ἄλλου ἡ Πλάκα ἔχει τὴ ρετσινούλα της καὶ τὸ κοκορέτσι της καὶ τραβάει ἀρκετὸ κόσμο. Κι' ἡ παληὰ ἀθηναϊκὴ συνοικία, εἶνε ἡ παρηγοριὰ τῶν... ἀπηλπισμένων.

◇◇◇

Ο ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ διαγωνισμὸς ἐτελείωσεν. Παίρνουν μέρος σ' αὐτὸ διακόσιοι καὶ πλέον ἀναγνῶσται μας, ποὺ τὰ ὀνόματά των, θὰ δημοσιευθοῦν στὸ ἄλλο φύλλο. Στὸ ἴδιο, θὰ δημοσιευθοῦν καὶ τὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς. Τὰ ἀποτελέσματα εἶνε δύσκολο νὰ ποῦμε, πότε θὰ ἀνακοινωθοῦν. Γιατὶ ἡ ἀμερόληπτη κρίσι, ποὺ θέλουμε νὰ βγάλουμε, βέβαια, δυσκολεύει στὸ γρήγορο δημοσίευμά των. Ὑπομονὴ ὅμως καὶ ἕως τὸ τέλος τοῦ μηνὸς ἐλπίζουμε νὰ τὰ ἔχουμε τ' ἀποτελέσματα.

◇◇◇

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ τοῦ ἱστορικοῦ σημειώματος «9 Φεβρουαρίου 1896 — τὸ Ἔπος τοῦ Ἀκρωτηρίου» ποὺ ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ φύλλον τοῦ «Ἑσπέρου» τῆς 3ης Φεβρουαρίου ὁ κ. Μίνως Ἀρκαδικὸς καὶ ποὺ ἀνεδημοσιεύθη ἀπὸ τὸν «Ἡνωμένον Τύπον» τῶν Χανίων, ὁ Μέραρχος Κρήτης κ. Β. Λελάκης, ἐδημοσίευσε τὴν ἑξῆς ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν θεωροῦμεν ὑποχρέωσίν μας νὰ ἀνακοινώσουμε, ὡς ἕνα φόρον τιμῆς πρὸς τὸν συγγραφέα τῶν ἐκλεκτῶν ἔργων, ποὺ δημοσιεύει ὁ κ. Μίνως Ἀρκαδικὸς στὸν «Ἕσπερο». Γράφει λοιπὸν ὁ κ. Μέραρχος:

«Φίλε κ. Διευθυντά,

Εἰς τὸ σημερινὸν φύλλον τῆς ἐγκρίτου ὑμῶν ἐφημερίδος, ἀνέγνωσα μετὰ προσοχῆς καὶ συγκινήσεως, τὴν μονογραφίαν τοῦ ἀξιοτ. κ. ΜΙΝΩΟΣ ΑΡΚΑΔΙΚΟΥ, ἀφορῶσαν τὴν ἱστορικὴν ἐπέτειον τῆς 9ης Φεβρουαρίου 1897 τοῦ Βομβαρδισμοῦ τοῦ Ἀκρωτηρίου.

Πραγματικῶς, τὸ Ἀκρωτῆρι, ὁ λάμπων ἥλιος τῆς ἐνδόξου Μεγαλονήσου, συμβολίζει τὴν Κρητικὴν Ἀνδρείαν καὶ τὴν παροιμιώδη λατρείαν τῶν Ἀθανάτων Κρητῶν πρὸς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα.

Τὸ «Ἀκρωτῆρι» εἶνε ἡ Συνισταμένη ἁπασῶν τῶν ἀγαθῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος μας πράξεων, διὰ μέσου τῶν αἰώνων τῶν ἀνδρείων Κρητῶν. Τὸ Ἀκρωτῆρι εἶνε ἡ Κρήτη.

Τιμῶν ἐξαιρετικά, τὸ Ἱστορικὸν Γεγονὸς «τοῦ Βομβαρδισμοῦ τοῦ Ἀκρωτηρίου» ἀνήρτησα τὴν εἰκόνα τοῦ Βομβαρδισμοῦ, εἰς μέγα μέγεθος εἰς τὸ γραφεῖον μου λαβὼν ἀντίγραφον ἐκ τῆς θαυμασίας ἐλαιογραφίας τῆς ὑπαρχούσης εἰς τὸ Γυμνάσιον Χανίων. Διέταξα δὲ τὴν ἀνάρτησίν της εἰς τὰ Συν)τα, λόχους, Στρατιωτικὰ Γραφεῖα καὶ Καταστήματα.

Καὶ ἤδη ἡ ὡραία εἰκὼν ἡ συμβολίζουσα τὴν ἀθάνατη Κρητικὴ ἀνδρεία, τὰς θυσίας τῶν Κρητῶν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος μας, κοσμεῖ ὡς πολύτιμος ἀδάμας, τοὺς θαλάμους τῶν Λόχων μας, καὶ τὰ πάνθεα τῶν Συν)των τῆς Μεραρχίας, ἵνα διδάσκῃ τοὺς πάντας τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἐπὶ πλέον ὅτι ἐφ' ὅσον καὶ εἰς Κρὴς ὑπάρχει, ἡ Σημαία τοῦ Σταυροῦ, μὲ κοντὸν τὸ κορμὶ τοῦ Κρητικοῦ παλληκαριοῦ, θὰ κυματίζῃ ὑπερήφανα στὴν ἀγαπημένη μας Κρήτη.

Συγχαίρων ὑμᾶς, κ. Διευθυντά, διότι ἐπιλαμβάνεσθε κάθε εὐκαιρίας, ἵνα ἐξιστορήσετε καὶ τιμήσετε τὰ ἱστορικά μας γεγονότα, παρακαλῶ δεχθῆτε τοὺς φιλικούς μου χαιρετισμούς.

Μετὰ τιμῆς
ΒΑΣ. ΛΕΛΑΚΗΣ»

◇◇◇

ΚΥΡΙΟΙ φωτογράφοι, ἐμπρός. Πολλοὶ συνάδελφοί σας κι' ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας, ἔστειλαν φωτογραφίες, μεταξὺ τῶν ὁποίων κι' ἕνα ὡραῖο πορτραῖτο, ἕνας ἐκλεκτὸς καλλιτέχνης τῆς Φλωρίνης. Ἀπὸ τ' ἄλλο φύλλο τοῦ «Ἑσπέρου» θὰ ἀρχίσῃ ἡ δημοσίευσίς των. Ὅσοι λοιπὸν καθυστερεῖτε, δέστε στὰ προηγούμενα φύλλα τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ ἀποστείλατε πέντε διάφορα ἔργα σας, γιατὶ μόνο μὲ πέντε μπορεῖτε νὰ συμμετάσχετε.

Ὁ Γρέκο καὶ τὰ ἔργα του

Αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες ἀπασχολοῦνται διὰ μακρῶν μὲ τὴν ἀγορὰν τοῦ περιφήμου πίνακος τοῦ μεγάλου ζωγράφου Δ. Θεοτοκοπούλου (Γκρέκο) «Ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος τῆς Ἀσσίζης» ὑπὸ ἐν Νέᾳ Ὀρλεάνῃ τῆς Πολιτείας Λουϊζιάνας ἐγκατεστημένου ὁμογενοῦς κ. Γ. Χέλμπ. Ὁ πίναξ ἔχει μέγεθος 42 ½ ἐπὶ 34 ἰντσῶν καὶ εἶναι ὑπογεγραμμένος Ἑλληνιστὶ ἀπὸ τὸν μεγάλον ζωγράφον.

Ἡ ἐφημερὶς «Τάϊμς» τῆς Οὐάσιγκτων γράφει :

«Ὁ Ἅγιος Φραγκίσκος κρατεῖ ἕνα κρανίον, τὸ ὁποῖον συμβολίζει τὸν ὑλικὸν κόσμον, τὸν ὁποῖον ἀποκρύπτει ὁ Ἅγιος. Τὰ μάτια του ὑψώνονται, τὰ χέρια του ἐκτείνονττι, ὡς νὰ παραδίδεται τελείως πρὸς τὸν Θεόν. Τὸ φῶς τοῦ οὐρανοῦ πίπτει εἰς τὸ ἄκρον τῆς εἰκόνος.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἁγίου ἔχει ἐξαιρετικὴν ἀναλαμπὴν τῆς πίστεώς του. Τὰ χέρια του εἶναι ἀξιοσημείωτα, αἰσθητικά, μὲ ὡραίους εὐθραύστους δακτύλους καὶ καρπόν.

»Ὁ πίναξ, ἀντιθέτως πρὸς ἄλλους πίνακας τοῦ Ἐλ Γκρέκο δὲν ἔχει λαμπρὰ χρώματα, ἐκτὸς μόνον τὸ κόκκινον τῆς ἀφοσιώσεως τῶν χειλέων τοῦ μοναχοῦ καὶ τὰς κηλῖδας τοῦ αἵματος εἰς τὰς παλάμας, καὶ τὸ ὁποῖον αἷμα δεικνύει τὸν τύπον τῶν ἥλων ἀπὸ ἕνα πνευματικὸν σταυρόν».

Ὁ πίναξ οὗτος εὑρίσκετο εἰς τὴν Βαλένθια εἰς τὴν συλλογὴν τῆς μαρκησίας ντὲ λὰ Ὀμάρα, ἠγοράσθη δὲ ἀπὸ τὸν κ. Χέλμπν διὰ νὰ δωρηθῇ εἰς τὴν Πινακοθήκην τῶν Ἀθηνῶν.

Ἤδη ἐκτίθεται εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Πρεσβείαν τῆς Οὐάσιγκτων.

Παρατηρήσεις

Τὸ Ἑλληνικὸ Στούντιο

Ἡ ἀπήχησις στὸν κόσμο

Τρία φύλλα τοῦ «Ἑσπέρου» ἀσχολήθηκαν μὲ τὴν ἵδρυσι τοῦ ἑλληνικοῦ κινηματογραφικοῦ Στούντιο. Καὶ ἡ ἀπήχησι ὑπῆρξε τεραστία. Δέχτηκα στὸ γραφεῖο μου, ὄχι μόνο ἐκείνους ποὺ ἐνδιαφέρει τὸ ζήτημα ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς ἐπιχειρήσεως, ἀλλὰ καὶ ἕνα ὁλόκληρο κόσμο διανοουμένων, φίλων τοῦ κινηματογράφου, μελλόντων... ἀστέρων, ποὺ μοῦ ζητοῦσαν πληροφορίες καὶ ἔλεγαν τὴ γνώμη τους γιὰ τὸ Στούντιο.

Ἐμεῖς τὴν γνώμη μας τὴν εἴπαμε στὸ προηγούμενο φύλλο τοῦ «Ἑσπέρου» ἐξ ἀφορμῆς τῶν ὅσων εἶπε ὁ κ. Κούτικας, ἄνθρωπος ποὺ ἔζησε στὰ στούντιο τῆς Ἀμερικῆς καὶ ποὺ ξέρει καλὰ τὴ δουλειά του.

Μὰ δὲν εἶνε μόνο αὐτό. Σήμερα προέχει ἡ ἵδρυσι τοῦ κινηματογραφικοῦ Στούντιο, ὄχι γιὰ νὰ ἔχουμε καὶ μεῖς οἱ Ρωμηοὶ κινηματογράφο ἑλληνικό, ἀλλὰ γιὰ μέσο προπαγάνδας ἐθνικῆς καὶ τουριστικῆς. Τέτοιες φυσικὲς καλλονὲς ποὺ ἔχει ἡ Ἑλλάδα, ἅμα δείχνουνται ἔξω οἱ κινηματογραφικὲς κορδέλλες, δὲν εἶνε δυνατὸν παρὰ νὰ προσελκύσουν πολλοὺς ξένους, ποὺ ἀφίνουν χρήματα καὶ ξένο συνάλλαγμα. Μοὔλεγε προχθὲς τὸ βράδυ, κάποιος φίλος, πὼς πρόπερσι ἦλθε μιὰ Ἀμερικανίδα φοιτήτρια. Τὸ βαπόρι ἦταν ἰταλικό, ποὺ τὴν ἔφερε καὶ ἡ Ἑταιρεία του, ἔχει ὁρίσει μιὰ - δυὸ ὧρες παραμονῆς στὸ Φάληρο, γιατὶ —καὶ δικαιότατα— ἐν μείνῃ στὸν ἑλληνικὸ ὅρμο μιὰ ἢ δυὸ ἡμέρες, ὅπως μένει στοὺς δικούς της, οἱ ξένοι ἔχουν μάτια καὶ βλέπουν καὶ θὰ τραβήξῃ ἡ Ἑλλάδα, μεγάλο τουριστικὸ κοινό. Στὴν λίγη ὥρα αὐτή, τὴν Ἀμερικανίδα φοιτήτρια, τὴν πῆρε καὶ τὴν πῆγε στὴν Πάρνηθα. Καὶ τέτοια ἦταν ἡ ἐντύπωσι ποὺ τῆς ἔκαμε τὸ βουνό μας, ὥστε πέρυσι ξαναῆλθε, μὲ πενῆντα συναδέλφους της, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ θαυμάσουν τὸ ἑλληνικὸ θαῦμα!

Φαντασθῆτε τὸν ρόλο τῶν ἑλληνικῶν ταινιῶν, γύρω ἀπὸ τὸν τουρισμό, ὅταν βέβαια οἱ ἑλληνικὲς ταινίες ποὺ θὰ κάμουμε, δὲν θὰ εἶνε μουντζοῦρες, δὲν θὰ εἶνε ἀσυγχρόνιστες εἰς φῶς καὶ ὀμορφιά, δὲν θὰ εἶνε πρόχειρες — μπὸν πούρ ὀριάν.

Γιατὶ οἱ Ἀνατολίτες, ἔχουμε αὐτὸ τὸ κακό. Νὰ θέλουμε νὰ γελάσουμε τοὺς συμπολίτας μας καὶ νὰ μαζέψουμε ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερα χρήματα, νὰ μὴ ντρεπόμαστε δὲ γι' αὐτὸ καὶ νὰ κομπάζουμε μάλιστα γιὰ ὅ,τι κάνουμε.

Νομίζω, ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ξεύρουν καλὰ οἱ «ἐπαΐοντες». Ὁ ὑπουργὸς τοῦ Τουρισμοῦ, παληὸς συνάδελφος, ξέρει πολὺ τὴν νοοτροπία αὐτὴ τῶν περισσοτέρων ἐπιχειρηματιῶν τοῦ τόπου μας, σὲ εἴδη ποὺ νομίζουν ὅτι ὁ ἔλεγχος τοῦ Κοινοῦ, εἶνε μηδὲν ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀπληστία τους καὶ ἀκόμη τὴν τσαπατσουλιά τους. Γι' αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ συμβῇ, κεῖνο ποὺ φοβοῦνται πολλοί, ὅτι δὲν ἠμποροῦμε νὰ παραγάγουμε κάτι τὸ τέλειο στὴν κινηματογραφία. Μὲ τὴν γνώμη των, διΐσταμαι ἀπόλυτα. Μποροῦμε καὶ παραμποροῦμε, ἀρκεῖ νὰ εὑρεθῇ ὁ καλὸς ἐπιχειρηματίας καὶ τὸ Κράτος νὰ εἶνε ὁ ρυθμιστὴς τῆς δουλειᾶς. Γιατὶ ἡ ἑλληνικὴ φύσι εἶνε τόσο πλούσια, ὥστε νὰ μᾶς παρέχῃ εὐκολίες πολλές. Καὶ ἄνθρωποι μορφωμένοι κινηματογραφικῶς ὑπάρχουν, ὥστε νὰ λείψῃ τὸ κουτὸ αὐτό, τὸ δηλοῦν ἔλλειψι κάθε ἰδέας περὶ κινηματογραφικῆς τέχνης, ὅτι δηλαδὴ μπορεῖ νὰ παίρνῃ ἐκ τοῦ φυσικοῦ ἕνα δωμάτιο ξενοδοχείου ἢ κάποιο πραγματικὸ μπάρ, ἀντὶ νὰ δείξῃ, σύμφωνα μὲ τὴ τεχνική, τὰ πράγματα αὐτά, σ' ἕνα μικρὸ ἔστω στούντιο, ποὺ θὰ ἀποδοθοῦν ὡραῖα, φωτεινά, κτυπητὰ καὶ ὄχι μουντζοῦρες — ὅπως θὰ ξέρουν οἱ δικοί μας, πῶς συμβαίνει στὴν λῆψι ἐκ τοῦ φυσικοῦ, ποὺ τοὺς λείπει τὸ φῶς, τοὺς λείπει ἡ ἀκτῖνα φωτογραφικῆς δράσεως καὶ τόσα ἄλλα.

Τὸ κινηματογραφικὸ στούντιο λοιπόν, θὰ βοηθήσῃ πολὺ εἴκοσι πέντε χιλιάδες ἀνθρώπων ποὺ θὰ ἐργασθοῦν καὶ τὴν χώρα τριπλῶς : μὲ τὴν ἐλάττωσιν τῶν εἰσερχομένων ξένων ταινιῶν, μὲ τὴν ἐνοικίασι τῶν δικῶν μας ἐδῶ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικὸ καὶ μὲ τὴν προπαγάνδαν ποὺ θὰ κάνουν γιὰ τὴν εἰσροὴ ξένων.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν —ἐπιμένουμε— εἶνε ἐκ τῶν «φλεγόντων», ὅπως ἔγραφαν οἱ παλαιοὶ συνάδελφοι. Καὶ θαυμάσια μπορεῖ νὰ λυθῇ, ἂν κινηθοῦν ὅλοι οἱ δυνάμενοι καὶ ἂν ἐπιστρατευθοῦν ὅλα τὰ στοιχεῖα, ποὺ ἔχουν «γνῶσιν» καὶ δύνανται νὰ βοηθήσουν, εἰς τὴν εὐπρόσωπον ἐμφάνισιν τῶν ταινιῶν μας. ΣΩΝΙΜ

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η ΚΙΤΡΙΝΗ ΣΚΥΛΑ

ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

Ἂν θὲς μιὰ ἱστορία ἀπ' τὴν πατρίδα μου τὴν Ἱσπανία, μοῦπε ἡ Λόλα, ἀγκαλιάζοντας μὲ τὰ χέρια της τὰ γόνατά της, καθὼς καθόταν μπροστὰ στὸ τζάκι καὶ κοιτάζει τὶς φλόγες τῆς φωτιᾶς, πρέπει ν' ἀκούσῃς αὐτή, ποὺ μ' ἀρέσει πολύ.

Τὴν ἔμαθα τὸν περασμένο χειμῶνα, ἀπ' τὴ νταντά μου, μιὰ γρηὰ Ἀραγονέζα, μέσα στὸ χειμωνιάτικο δωμάτιο.

Τὸ δωμάτιο αὐτὸ εἶναι μικρὸ καὶ σκοτεινό, μόνο μὲ μιὰ τρύπα στὸ ταβάνι, γιὰ νὰ βγαίνῃ ὁ καπνὸς τῆς φωτιᾶς, ποὺ καίει, στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ μάλιστα πάνου στὸ χῶμα.

Καθόμαστε στὰ ξύλινα σκαμνιά, ἐνῷ πάνου στὴ θράκα ψηνότανε μιὰ πέρδικα.

Ὁ ἀγέρας φυσοῦσε παγωμένος γύρω ἀπ' τὸν παλαιὸ πύργο, ποὺ δὲν μένουν πιὰ εὐγενεῖς, ὅπως πρῶτα, ἀλλὰ φτωχοὶ κακόμοιροι ἄνθρωποι.

Καὶ νά ἡ ἱστορία:

—Σ' ἕνα μικρὸ γειτονικὸ χωριὸ κατοικοῦσε μιὰ φτωχὴ κοπέλλα. Ἐπειδὴ ἡ μητέρα της εἶχε πεθάνει, ἦταν ἀναγκασμένη νὰ μένῃ στὸ ἄθλιο δωμάτιο ἑνὸς ληοτριβιοῦ, ἀνάμεσα σὲ ἐρημικὰ χωράφια.

Γιὰ νὰ ζῇ, ἡ κόρη αὐτὴ κουβαλοῦσε νερὸ στὰ διάφορα σπίτια τοῦ χωριοῦ καὶ ἀπ' τὸ πρωὶ ὣς τὸ βράδυ τὴν ἔβλεπαν νὰ πηγαινοέρχεται στὴ βρύσι, περνῶντας ἀπ' τὰ στενὰ δρομάκια τοῦ χωριοῦ.

Ἡ σωματική της διάπλασι ἦταν τέλεια καὶ τὸ πρόσωπό της ὤμορφο, μὲ μιὰ ἔκφρασι σοβαρή.

Ὅλοι οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ τὴ λαχταροῦσαν καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους δύο: Ὁ Μίγκουελ Σανσέθ, ποὺ ἦταν πλούσιος, καὶ ὁ Φελίπε Ἀλκομπάκα. Καί, ἐπειδὴ ἡ ὤμορφη κοπέλλα τοὺς περιφρονοῦσε ὅλους, ὁ Φελίπε Ἀλκομπάκα ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐκδικηθῇ, ἐνῷ ὁ Μιγκουὲλ Σανσὲθ τὴν ἀγαποῦσε τρελλά.

Ὕστερα ἔβλεπε πὼς ἡ Πία—ἔτσι τὴν ἔλεγαν τὴν ὤμορφη κοπέλλα—ἐδούλευε ἀκούραστα καὶ μιὰ βραδυά, ποὺ ἐκουβάλησε νερὸ στὸ σπίτι τους, τὴν ἐβοήθησε ν' ἀδειάσουν μαζὶ τὴ στάμνα. Καί, ἐπειδὴ αὐτός, μόνο ἀπ' ὅλους τοὺς νέους τοῦ χωριοῦ, τῆς φερνότανε εὐγενικά, ἐσήκωσε τὰ μάτια της καὶ τὸν ἐκοίταξε, τοῦ χαμογέλασε κι' ἔπιασε κουβέντα μαζί του.

Κάθε ἀπόβραδο, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Μίγκουελ γυρνοῦσε ἀπ' τὰ χωράφια του, ἀκολουθῶντας τὰ βαρυφορτωμένα μὲ διάφορα χορταρικὰ μουλάρια του, ἐπερνοῦσε ἀπ' τὴ βρύσι.

Πολλὲς φορὲς ἡ Πία ἦταν ἐκεῖ μαζὶ μ' ἄλλες γυναῖκες.

Ἐκοιταζόντουσαν. Καὶ οἱ ματιὲς αὐτές, ποὺ ἀντήλλασσαν οἱ δύο νέοι, ἦταν ἡ ἀφορμή, ποὺ οἱ διάφορες γυναῖκες τοῦ χωριοῦ ἄρχισαν νὰ κουτσομπολεύουν καὶ νὰ λένε ἕνα σωρὸ πράγματα.

Αὐτὰ τἄμαθαν καὶ οἱ νέοι κι' ἄρχισαν νὰ γελᾶνε. Μόνο ὁ Φελίπε εἶχε θυμώσει τρομερά.

Καί, ἐπειδὴ ὁ Μίγκουελ ἔπαψε πιὰ νὰ πηγαίνῃ μαζί της κάθε Κυριακή, νὰ χορέψῃ, ὅπως πρῶτα, οἱ γυναῖκες, οἱ κοπέλλες καὶ οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ, καθὼς τὸν ἔβλεπαν μόνο του καὶ μελαγχολικό, ἔλεγαν:

—Μὰ τί διάολο! Μάγια τοὔχει κάνει αὐτὴ ἡ Πία;

—Αὐτὸ ἀκριβῶς συμβαίνει, ἀπαντοῦσε ὁ Φελίπε. Τοὔχει κάνει μάγια ἡ Πία. Εἶναι μάγισσα καὶ πρέπει νὰ τὴν κυνηγήσουμε ὅλοι μας, γιατὶ μπορεῖ νὰ μᾶς κάνῃ κακό.

—Ὥστε εἶναι μάγισσα; ρωτοῦσαν.

—Βέβαια. Ἀφοῦ κάθε βράδυ μεταμορφώνεται σὲ μιὰ κίτρινη σκύλλα καὶ γυρίζει στοὺς δρόμους, ἔλεγαν ἄλλοι.

Καὶ πραγματικά. Τὰ βράδυα, ποὺ οἱ νέοι τοῦ χωριοῦ ἔκαναν «ρόντα», δηλαδὴ καντάδα, στὶς ἀρραβωνιαστικές τους, ἔβλεπαν ταχτικὰ μιὰ κίτρινη σκύλλα,

—Θὰ τὴν ἐκδικηθοῦμε! Πρέπει νὰ τὴν ἐκδικηθοῦμε !

Μὰ τὸ κακὸ δὲ σταμάτησε ἐδῶ. Μετὰ ἀπὸ τὰ λιόδεντρα, ποὺ ξεράθηκαν ὅλα, οἱ γίδες καὶ τὰ πρόβατα τοῦ χωριοῦ ἄρχισαν νὰ ψοφᾶνε ἀπὸ μιὰ περίεργη ἀσθένεια.

—Μᾶς ἐκδικεῖται ἡ μάγισσα, ἔλεγε τρέμοντας ὁ Φελίπε, ποὺ ἐπίστευε κι' αὐτὸς ὅτι ἡ Πία μποροῦσε νὰ τοὺς κάνῃ κακό. Θὰ τὴν ἀφήσουμε ὅμως νὰ μᾶς καταστρέψῃ;

◇◇◇

Ἕνα Σαββατόβραδο, τὴν ὥρα ποὺ οἱ νέοι ἔκαναν «ρόντα», καθὼς ἔστριψαν τὴν γωνιὰ ἑνὸς ἐρημικοῦ δρόμου, εἶδαν τὴν κίτρινη σκύλλα, ποὺ πήγαινε τὸ κατόπιν τους, σὰν νὰ τοὺς ἀκολουθοῦσε.

—Ἡ μάγισσα ! ἐφώναξε ἔξαφνα.

Οἱ σύντροφοί του, φοβισμένοι, ἀκούμπησαν στὸν τοῖχο. Ὁ Φελίπε τράβηξε ἀπ' τὸ ζουνάρι τὸ μαχαῖρί του καὶ τὸ πέταξε μὲ ἐπιτηδειότητα καὶ δύναμι πρὸς τὸ ζῷο. Τὸ μαχαῖρι καρφώθηκε στὸν ἀριστερὸ ὦμο τοῦ ζώου, ποὺ μὲ μιὰ φριχτὴ κραυγὴ πόνου μέσα στὴν ἥσυχη νύχτα, ἐχάθηκε οὐρλιάζοντας. Τράβηξε πρὸς τὰ χωράφια, πρὸς τὴν κατεύθυνσι, ποὺ ἤτανε τὸ ληοτρίβι. Ἐμπῆκε μέσα!! Εἶχαν τρέξει ἀρκετὰ αἵματα καὶ ὁ Φελίπε, βλέποντάς τα, εἶπε στοὺς ἄλλους:

—Ὡραῖα. Ἂν αὔριο τὸ πρωὶ ἡ Πία παραπονεθῇ πὼς τῆς πονάει ὁ ἀριστερὸς ὦμος, θὰ πῇ πὼς αὐτὴ εἶναι ἡ σκύλλα, πού....

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὁ Φελίπε παραμόνευε κοντὰ στὴ βρύσι μαζὶ μὲ μερικὲς γριές.

Ἡ Πία ὅμως δὲν ἐφάνηκε καθόλου. Τότε μερικὲς ἐπῆγαν ὣς τὸ ληοτρίβι—ἀπὸ περιέργεια, φυσικά,—καὶ ἔμαθαν πὼς ἡ Πία ἦταν ἄρρωστη, κατάκοιτη στὸ κρεββάτι.

—Τί ἔχει; ἐρώτησαν μερικοί.

—Δὲ λέει τίποτα.

—Μήπως μπορεῖ νὰ τὴ δῇ κανένας;

—Ὄχι. Εἶναι σκεπασμένη καλὰ ὣς τὸ κεφάλι. Δὲν ἀφίνει οὔτε νὰ τὴν πλησιάσουν καὶ λέει πὼς δὲν ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ τίποτα. Δὲ χρειάζεται κανένα.

Τὸ γεγονὸς αὐτό, συνδυαζόμενο μὲ τὸ νυχτερινὸ τραυματισμὸ τῆς κίτρινης σκύλλας, διεδόθη ἀμέσως στὸ χωριό.

Ὁ Φελίπε καὶ οἱ σύντροφοί του ἔτρεμαν ἀπ' τὸ φόβο τους, ἀλλὰ αἰσθανόντουσαν καὶ κάποια χαρά.

—Αὐτὴ ἡ καταραμένη εἶναι, ποὺ μᾶς ἔφερε ὅλες αὐτὲς τὶς καταστροφές. Εἶναι μαχαιρωμένη καὶ γι' αὐτὸ κρύβεται. Πρέπει νὰ τὴν σηκώσουμε!...

—Καὶ τώρα γρήγορα, ποὺ λείπει ὁ Μιγκουέλ.

Καὶ πραγματικά. Ὁ Μίγκουελ εἶχε φύγει γιὰ τὴ Λερίσια τὴν ἴδια νύχτα, ποὺ ἔγινε ὁ τραυματισμὸς τῆς κίτρινης σκύλλας ἀπ' τὸν Φελίπε.

—Νὰ κάνουμε ὅ,τι ἔχουμε νὰ κάνουμε.

Ἡ Κυριακὴ ἐπέρασε. Ἐπέρασε καὶ ἡ Δευτέρα καὶ ἡ Πία δὲν εἶχε ἐμφανισθῆ καθόλου στὸ χωριό. Ἔμενε κλεισμένη μέσ' στὸ ληοτρίβι, ποὺ ἦταν χτισμένο ἀπού τραβοῦσε μόνη της πρὸς τὰ χωράφια.

Ἔτσι βεβαιώθηκε τὸ γεγονός.

—Τὴν ἔχω δῆ καὶ γώ, εἶπε ὁ Φελίπε.

Ἐνῷ ὅμως οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ συζητοῦσαν γιὰ τὴ μάγισσα, μιὰ περίεργη ἀσθένεια κατέστρεψε τὶς ἐληές. Οἱ καρποί τους κιτρίνιζαν πάνου στοὺς κλώνους κι' ἔπεφταν χάμου.

Καὶ τὰ ληόδεντρα ἀκόμα ἔπασχαν κι' αὐτά. Σὰν νὰ τἄτρωγε κάποιο σαράκι μέσα στὸν καρπό τους καὶ τὰ φύλλα κιτρίνιζαν, πρᾶγμα, ποὺ κατέστρεψε ὅλη τὴν ἐσοδεία τῆς χρονιᾶς.

Οἱ χωρικοὶ ἀναστατώθηκαν. Ὅλη τὴν ὥρα συζητοῦσαν γιὰ τὴν Πία καὶ μερικοὶ νέοι, σφίγγοντας τὴν γροθιά τους, ἔλεγαν:

νάμεσα στὸν ἐλαιῶνα. Τὴ νύχτα ὁ ἀέρας οὔρλιαζε δαιμονισμένα καὶ τὸ μῖσος τῶν χωρικῶν ἐναντίον τῆς γυναίκας αὐτῆς ἐμεγάλωνε διαρκῶς.

—Θέ μου, φύλαξε, ἔλεγαν οἱ γριές. Τί κακὸ εἶναι αὐτό, ποὺ μᾶς βρῆκε.

Τὴν τρίτη μέρα ἐλήφθη μιὰ ὁριστικὴ ἀπόφασι.

—Πρέπει νὰ κάψουμε τὴ μάγισσα ζωντανή.

—Ναί. Νὰ βάλουμε φωτιὰ στὸ ληοτρίβι.

—Καί, καθὼς ἡ σκύλλα εἶναι πληγωμένη, δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ κουνηθῇ.... Θὰ καῇ ζωντανή!

Κατὰ τὶς ἕντεκα ἡ ὥρα τὸ βράδυ μερικοὶ νέοι ἐπῆγαν προφυλαχτὰ εἰς τὴν κατοικία τῆς κίτρινης σκύλλας. Ἐμάζεψαν ξερὰ κλαδιὰ καὶ ξύλα ἀπὸ ἐληές, τὰ ἐτοποθέτησαν μπροστὰ στὴν πόρτα, στὰ παράθυρα, ποὺ ἦσαν φραγμένα μὲ σιδερένια κάγκελα, κι' ἔβαλαν φωτιά.

Οἱ φλόγες ξεπετάχτηκαν ἀμέσως. Ἐζωσαν τὸ ἐρείπιο, ἡ στέγη πῆρε φωτιὰ κι' ἄρχισε νὰ τρίζῃ. Ἄξαφνα ἀκούστηκε ὁ θόρυβος τοῦ ἑνὸς παραθυριοῦ, ποὺ ἄνοιξε.

Ἡ Πία ἐνεφανίσθη τρομαγμένη, ντυμένη μὲ ἕνα φτωχικὸ πουκαμισάκι καὶ μιὰ ρόμπα μάλλινη. Ἐκαλοῦσε εἰς βοήθειαν.

Μά, ὅταν εἶδε τοὺς νέους τοῦ χωριοῦ νὰ στέκωνται ὄρθιοι σὲ μικρὴ ἀπόστασι καὶ νὰ παρακολουθοῦν, κατάλαβε τί εἶχε συμβῇ.

Μὲ ὁρμὴ ἐτράβηξε τὰ σιδερένια κάγκελα τοῦ παραθύρου.

—Θὰ μᾶς ξεφύγῃ ἡ σκύλλα ! ἐφώναξαν μερικοί.

Μιὰ δεύτερη προσπάθεια καὶ τὰ κάγκελα, ποὺ ἦσαν στηριγμένα στὰ σάπια ξύλα τοῦ παραθύρου, ὑπεχώρησαν.

Ἡ Πία πήδησε κάτου ἀποφασιστικὰ κι' ἔμεινε ξαπλωμένη, ἀναίσθητη.

Οἱ χωριάτες στοὺς γυμνοὺς ὤμους τῆς Πίας δὲν εἶδαν κανένα τραῦμα. Οὔτε ἴχνος!! Ἀλλὰ τότε, τί συνέβαινε;

Τὴν ἐσήκωσαν ἀπάνου καὶ τὴν ρώτησαν.

—Θὰ μᾶς πῇς ἀπὸ τί ἤσουνα ἄρρωστη αὐτὲς τὶς μέρες;

—Περιμένετε ὣς αὔριο καὶ θὰ τὸ μάθετε.

Καί, χωρὶς νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο, ἡ Πία ἐπῆρε μόνη της τὸ δρόμο, ποὺ ὡδηγοῦσε στὸ βάθος τοῦ ἐλαιῶνος, ἐνῷ ὁ οὐρανὸς ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ παίρνῃ τὸ ἀνοιχτογάλαζο χρῶμα τῆς αὐγῆς, ὅμοιο μὲ τὸ χρῶμα, ποὺ ἔχει τὸ μαντῆλι τῆς Παναγίας!

Ὁ ἥλιος ἀνέβηκε ψηλὰ στὸν οὐρανό, ὅταν ἐγύρισε ὁ Μιγκουέλ.

Ἡ Πία, μόλις τὸν εἶδε, τοῦ φώναξε:

—Μιγκουέλ, προτοῦ νὰ μὲ πλησιάσῃς, πὲς σ' αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους τὸν ὅρκο, ποὺ σοῦ ἔκανα πρὶν νὰ φύγω.

—Ἠλίθιοι, εἶπε ὁ Μιγκουέλ, δὲν ξέρω τί ἀκριβῶς ἔχει συμβῆ, ἀλλὰ καταλαβαίνω ἀπ' αὐτὰ ποὺ βλέπω, πὼς εἴσαστε κτήνη. Πρὶν νὰ ξεκινήσω γιὰ τὴ Λερίντρα, ἔτρεμα ποὺ θ' ἄφινα μόνη της τὴν Πία. Δὲν ἤθελα νὰ φύγω. Μὰ ἡ Πία μοῦ ὡρκίστηκε πὼς ὅσες μέρες θὰ λείψω στὴ Λερίντα, θὰ μείνῃ κλεισμένη στὸ δωμάτιό της καὶ μάλιστα ξαπλωμένη στὸ κρεββάτι της. Πιστεύω νὰ κράτησε τὸν ὅρκο της, γιατὶ εἶμαι βέβαιος πὼς μ' ἀγαπάει.

Καί, γυρίζοντας πρὸς τὴν Πία, ἐπρόσθεσε:

—Ἀγαπημένη μου, πόσο θὰ ὑπέφερες!

—Ἐγώ; Τίποτα.... Μόνο ποὺ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐσκότωσαν τὴν Πάτια, τὴν κίτρινη σκυλλίτσα. Καὶ νἄξερα τοὐλάχιστον γιὰ ποιὸ λόγο....

Ἔτσι ὅλοι οἱ χωριάτες ἐγύρισαν στὰ σπίτια τους, ἂν καὶ κατὰ βάθος δὲν εἶχαν πεισθῆ καλὰ-καλὰ πὼς ἡ Πία δὲν ἦταν μάγισσα.

Μὰ ὁ Μιγκουὲλ ἐσκέπασε μὲ τὸ μακρὺ μανδύα του τὴν Πία, ποὺ ἔτρεμε ἀπ' τὸ κρύο.

Ἔτσι ἐτελείωσε ἡ ἱστορία, ποὺ μοὔλεγε ἡ Λόλα, καὶ ἐπρόσθεσε σκεπτική:

—Βλέπεις λοιπὸν ὅτι ἡ ὤμορφη Σπανιόλα, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὸν ὅρκο της, κινδύνεψε νὰ καῇ ζωντανή. Θὰ τὴν ἔκαιαν χωρὶς ἄλλο. Τώρα, σ' ὅλο τὸν κόσμο ὑπάρχουν ὤμορφες ἐρωτικὲς ἱστορίες, μὰ αὐτές, ποὺ λένε στὴν πατρίδα μου, τὴν Ἱσπανία, εἶναι οἱ πιὸ ὤμορφες.

ΑΝΤΡΕ ΚΟΡΤΙ

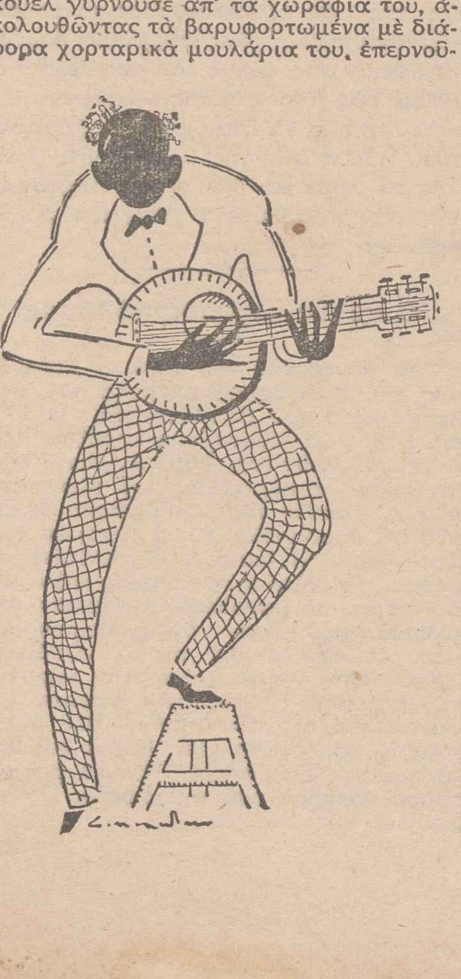

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ. 1. 16.8.85
ΑΡΙΘ. 38407

ΕΡΩΤΕΣ ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΛΟΝΙΣΑΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΚΑΙ ΑΛΒΕΡΤΟΣ

ΚΥΤΤΑΞΤΕ πάνω σὲ κεῖνα τὰ βράχια κεῖ πέρα. Πόσο ἀντιπαθῶ αὐτὰ τὰ πουλιά !

Ἡ νεαρὰ Βασίλισσα ἐκάλπαζε μὲ τὸ ἄλογό της καὶ στάθηκε περιμένοντας τὴν ὑπόλοιπη συντροφιὰ ποὺ ἵππευσε στὸ Οὐΐντσορ Γκρὴτ Πάρκ. Ἦταν μιὰ πολὺ ὡραία εἰκόνα καθὼς καθόταν πάνω στὸ ἄλογο μὲ τὸ βελούδινο φόρεμα ἱππασίας καὶ τὸ μυτερὸ καπέλλο μὲ τὸ βέλο στὸ μικρὸ κεφάλι της.

— Δὲν τὰ ἀντιπαθῆτε αὐτὰ τὰ πουλιά, λόρδε Μέλμπορν ; ρώτησε τὸν ὡραῖο Πρωθυπουργὸ ποὺ τὴν πλησίαζε.

Αὐτὸς κύτταξε τὸ μαῦρο κοπάδι ποὺ φτερούγιζε πάνω ἀπὸ τὶς κορυφὲς τῶν δέντρων.

— Ὄχι, κυρία, γιὰ πρώτη φορὰ δὲν συμφωνῶ μαζύ σας, τῆς εἶπε:

— Πῶς ! φώναξε ἡ Βικτωρία. Ὅταν αὐτὰ τὰ τρομερὰ πουλιὰ σημαίνουν βροχὴ καὶ θὰ μοῦ καταστρέψουν ὅλο τὸ ἀπόγευμα.

Τὸ στόμα της, πάντα ἕτοιμο νὰ γελάσῃ, ζάρωσε. «Νομίζω πὼς εἶναι πολὺ ἐπίμονα αὐτὰ τὰ ὄντα» εἶπε, σὰν ἡ φύσις νὰ μὴν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι ἐπίμονη ὅταν ἡ ἴδια ἡ Βασίλισσα συχνὰ ὑπερέβαινε αὐτὸ τὸ ὅριον.

Ὁ λόρδος Μέλμπορν χαμογέλασε.

— Φοβᾶμαι πὼς θὰ σκεφθῆτε πὼς εἶναι πολὺ ἀγενῆ καὶ παραγνωρίζουν το καθῆκον των ἔναντι τῆς ἡγεμονίδος των, ὅπως ὁ Βασιλεὺς Κανοῦτος ἔλεγε κάποτε γιὰ τὰ κύματα.

Τὸ κορίτσι Βασίλισσα κύτταξε θυμωμένα γιὰ μιὰ στιγμὴ καὶ κατόπιν ἕνα κῦμα αἵματος ἔκαμε πιὸ κόκκινο τὸ νεανικὸ πρόσωπό της ποὺ μὲ τὴν ἀθωότητά του καὶ τὴν μετριοφροσύνη του εἶχε μαγέψει ἕνα Ἔθνος ποὺ εἶχε συνηθίσει σὲ πολὺ διαφορετικὴ μορφὴ τῶν ἀρχόντων του.

Ὁ λόρδος Μέλμπορν ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι της ψιθυρίζοντας ἕνα κομπλιμέντο μὲ τὴν κομψότητα καὶ τὴν τέχνη τῆς γενεᾶς στὴν ὁποία ἀνῆκε. Χαμογέλασε καὶ μαζὺ μὲ τὴ Βασίλισσα κάλπασαν μακρυὰ ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν ἄλλων.

Ὑπῆρχε μιὰ παράξενη φιλία μεταξὺ τῶν λεπτῆς, αὐστηρῆς νέας ποὺ εἶχε κληρονομήσει ἕνα ἀπὸ τοὺς πιὸ ἰσχυροὺς θρόνους τῆς Εὐρώπης καὶ τοῦ κομψοῦ κυρίου τοῦ κόσμου μὲ τοὺς κομψοὺς τρόπους καὶ τὴν ὄχι τόσο ἄψογη ἠθική.

Ἦταν πολὺ εὐγενικὸς καὶ λεπτός, ἀλλὰ καὶ βαθειά, εἰλικρινῆ αἰσθήματα τὸν συνέδεαν μὲ τὴν Βασίλισσάν του, ἀλλὰ ἦταν ἀδύνατον σ' ἕνα ἄνθρωπο σὰν αὐτὸν νὰ καταλάβῃ τὸ νέο πνεῦμα τῆς ἁπλότητος, τοῦ σεβασμοῦ ποὺ διεδίδετο στὸ λαό. Ἀκόμη, ἐφόσον ἦταν ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Λαϊκοῦ Κόμματος ποὺ ψήφισε τὸν περίφημο Μεταρρυθμιστικὸ Νόμο, ἔπρεπε νὰ καταλάβῃ τὴν αὐξανομένην δύναμιν τοῦ λαοῦ.

Ἔτσι ἡ φιλία μεταξὺ τοῦ παράξενου ζευγαριοῦ κατεστράφη, προκαλῶντας μιὰ καταστροφὴ ποὺ κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς δὲν ἀντελαμβάνετο γιατὶ κι' οἱ δυό τους ἦσαν ἀθῶοι ἀπὸ κάθε τί ποὺ δὲν ἦταν φιλία. Ἡ ἀγάπη ἦταν πραγματικὰ ἀνάλογη μὲ τὴν ἀγάπη ἑνὸς λαϊκοῦ θείου καὶ μιᾶς εὐνοουμένης ἀνεψιᾶς.

Ἡ Βικτωρία ἀγαποῦσε ἐξαιρετικὰ τὴν εὔθυμη ζωή, τὶς συναναστροφές, πρᾶγμα ποὺ φαίνεται ἀπίστευτο σὲ ὅσους τὴν γνώρισαν στὰ τελευταῖα της. Τῆς ἄρεσε τὸ θέατρο, ἐλάτρευε τὸ χορό. Ἄρπαζε κάθε εὐκαιρία γιὰ νὰ δώσῃ χορὸ καὶ χόρευε κάθε βράδυ ξεχνῶντας τὰ πάντα στὴ μέθη τῆς μουσικῆς καὶ τὴν εὐθυμία τῆς νεανικῆς συντροφιᾶς.

— Θυμήσου τὰ λόγια μου, ἔλεγε μιὰ ἡλικιωμένη κυρία ἕνα βράδυ κοιτάζοντας τὸ μικρὸ κεφαλάκι τῆς Βασίλισσας ποὺ γελοῦσε χαρούμενα. Θυμήσου τὰ λόγια μου, γυρίζουμε στὰ παληὰ χρόνια. Ὅτι κι' ἂν λένε, τὸ αἷμα μιλᾷ καὶ θυμήσου τοὺς θείους σου.

Ὅλοι ἔλεγαν τὸ ἴδιο.

Ἔτσι οἱ φῆμες διεδίδοντο καὶ αὔξαιναν. Σκάνδαλα ἀκολουθοῦσαν τὰ σκάνδαλα καὶ ἕνα φοβερὸ κουτσομπολιὸ γιὰ μιὰ κυρία τῆς ἀκολουθίας τῆς δουκίσσης τοῦ Κέντ, τῆς μητέρας τῆς Βασιλίσσης, προκάλεσε θύελλα στὴν Αὐλή. Ἡ Βικτωρία καὶ οἱ φίλοι της δὲν ἦσαν ἔνοχοι γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ μόνο γιὰ τὴν ἀδιαφορία πρὸς τὴν Κοινὴ Γνώμη, ἀλλὰ ὅταν ἡ γυναῖκα πέθανε ἡ καταιγίδα δυνάμωσε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φάνηκε πὼς θὰ συντρίψῃ τὰ ἴδια τὰ θεμέλια τοῦ Θρόνου.

Ἀπὸ σύμβολο τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀναγεννήσεως, ἡ Βασίλισσα ἔγινε ἡ κορυφὴ τῶν ἀντιδραστικῶν. Ἦταν ἡ κόρη ἑνὸς ἐκφύλου καὶ ἡ ἀνεψιὰ μιᾶς σειρᾶς διεφθαρμένων. Θὰ ἔσυρε τὸ Ἔθνος πάλι σὲ μιὰ ζωὴ διαφθορᾶς !

Ἔτσι ἔλεγαν οἱ νέοι Πουριτανοί, ἄντρες καὶ γυναῖκες, ποὺ ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ καθαρίσουν τοὺς σταύλους τοῦ Αὐγείου ποὺ ἄφησε ὁ Γεώργιος Δ΄. Καὶ δὲν διστάζουν νὰ τῆς τὸ ποῦν κατὰ πρόσωπον.

— Μέσα ! Κυρία Μέλμπορν ! ἐφώναξε μιὰ βραχνὴ φωνὴ ὅταν παρουσιάσθηκε στὸ μπαλκόνι της.

Ἦταν ψέμματα, ἀλλὰ ὁ Πρωθυπουργὸς ἐξήγησε στὴν προσβεβλημένη Βασίλισσα πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ προσέχῃ τὰ ἀβάσιμα κουτσομπολιά.

Ἡ Βικτωρία εἶχε ταραχθῆ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἐπιμονὴ ποὺ τὴν διέκρινε δὲν ἤθελε νὰ τὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν καὶ μὲ τὸν ἀγαπημένο λόρδο της κοντά της τῆς ἦταν εὔκολο νὰ ξεχάσῃ ὅλα τὰ δυσάρεστα ! Ἐχόρευε καὶ διεσκέδαζε.

Ἡ βασίλισσα ἀντελήφθη πὼς ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ δὲν γινόταν τίποτε

Ἀλλὰ ἡ καταιγίδα δυνάμωνε περισσότερο παρ' ὅσο φανταζόταν, μολονότι ἦταν ἀβάσιμος καὶ θὰ κατέστρεφε περισσότερα ἀπὸ τὴν ἡσυχία της ἂν δὲν παρουσιαζόταν ἐπὶ σκηνῆς κάτι δυνατώτερο. Αὐτὸ τὸ δυνατώτερο ἦταν ὁ ἔρως.

⁂

Ὁ ἐξάδελφός της πρίγκηψ Ἀλβέρτος, γυιὸς τοῦ Δουκὸς τοῦ Σὰξ-Κοβούργου, ἀδελφοῦ της μητέρας της, ἦλθε στὴν Ἀγγλία.

Ἡ Βικτωρία τὸν εἶχε δῆ ὅταν ἦταν ἀκόμη κοριτσάκι καὶ εἶχε σημειώσει στὸ ἡμερολόγιό της πὼς ἦταν ἐξαιρετικὰ ὡραῖος, μὲ μεγάλα γαλανὰ μάτια, ὡραία μύτη καὶ γλυκύτατο στόμα. Κι' ὅμως ποτὲ δὲν τὸν εἶχε σκεφθῆ γιὰ σύζυγο. Ἦταν ἕνα ἄγριο ἐλεύθερο πουλὶ καὶ φοβόταν τὸ γάμο γιὰ τὴν ἐλευθερία της καὶ γιὰ ὅλες τὶς χαρὲς τῆς ζωῆς.

Ὅλες αὐτὲς οἱ προφυλάξεις καὶ οἱ παιδικὲς πεποιθήσεις διελύθησαν σὰν καπνὸς ἀπὸ τὸν ἄνεμο μόλις ξανάδε τὸν Ἀλβέρτο στὸ Οὐΐντσορ.

Οἱ ἀναμνήσεις της τὸν ἀδικοῦσαν. Ἦταν περισσότερο ἀπὸ ὡραῖος, ἦταν ὑπέροχος ἀπὸ κάθε ἄποψι ! Ἦταν μεθυσμένη καθὼς χόρευε μὲ αὐτὸν τὸν ρωμαλέο, λιγερὸ πρίγκηπα, ἀληθινὸ Βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ. Καὶ δὲν ἦταν κὰν πρίγκηπας ποὺ θὰ τὴν σκίαζε, σκέφθηκε χαρούμενα ἦταν ἕνας ἄνδρας στὸν ὁποῖον θὰ δινόταν, χωρὶς ποτὲ νὰ ξεχάσῃ τὰ καθήκοντά της. Ἀληθινά, ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ τὸ καθῆκον της ἔγινε εὐχάριστο καὶ ἡ Βικτωρία ἀφοσιώθηκε στὴν ὑπηρεσία της.

Ὅλοι ἔπρεπε νὰ κάνουν τὸ καθῆκον τους. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἀξίωμά της γιὰ ὅλο τὸ ὑπόλοιπον τῆς μακρᾶς ζωῆς της καὶ ἦταν ἕνα ἀξίωμα ποὺ τὴν διηύθυνε πάντα ἀκόμη καὶ ὅταν τὴν ἔκανε νὰ εἶναι ἀπότομη σὲ κείνους ποὺ εἶχαν καθῆκον νὰ μὴν εἶναι πάντοτε τόσο εὐχάριστοι στὶς κλίσεις της.

Λίγες ἡμέρες μετὰ τὴν ἄφιξί του ἡ Βικτωρία ἔλεγε στὸν ἀγαπημένο της λόρδον Μέλμπορν, ὅτι ὁ γάμος δὲν τῆς φαινόταν πιὰ τόσο δυσάρεστο πρᾶγμα. Δὲν χρειαζόταν πιὰ μεγάλη προσπάθεια γιὰ νὰ τοῦ πῇ πὼς σκεφτόταν νὰ παντρευθῇ τὸν Ἀλβέρτο.

Ἦταν πάντα μετριοφρόνων καὶ ἁπλῆ. Ἀλλὰ παρ' ὅλη τὴν παρθενικὴ ἁπλότητα καὶ ντροπαλότητα ἦταν Βασίλισσα καὶ οἱ Βασίλισσες δὲν εἶναι σὰν τὰ ἄλλα κορίτσια. Δὲν μποροῦσε νὰ περιμένῃ ὡς ποὺ ὁ νέος τῆς ἐκλογῆς της, ὑπακούων στὰ αἰσθήματά του, νὰ τῆς ἀνοίξῃ τὴν καρδιά του. Δὲν ἦταν εὔκολο σ' ἕνα ἄνδρα νὰ τῆς μιλήσῃ ἀπρόσκλητος καὶ τὸ μέλλον τῆς Χώρας της, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσωπικὴ εὐτυχία της, δὲν μποροῦσε νὰ διακινδυνεύσῃ γιὰ μιὰ λεπτότητα ποὺ εἶναι προνόμιο τῶν ἄλλων κοριτσιῶν. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς θυσίες ποὺ τῆς ἐπέβαλε ἡ ὑψηλὴ θέσις της καὶ τὸ ἔκαμε μὲ χαρά.

Ἔστειλε ἕνα λόρδο τῆς ἀκολουθίας της νὰ ρωτήσῃ τὸν πρίγκηπα ἂν μποροῦσε νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ.

Μήπως αὐτὸς ἀρνιόταν ; Ὤ, δὲν φοβόταν τέτοιο πρᾶγμα. Τί θὰ ἔκανε αὐτή ; Ἡ ὑπερηφάνειά της θὰ κουρελιαζόταν. Ἡ ντροπὴ θᾆταν ἀνυπόφορη. Ἔτρεμε καθὼς τῆς ἐρχόταν αὐτὲς οἱ σκέψεις. Γιὰ πρώτη φορὰ κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν πολὺ εὐχάριστο νᾆσαι Βασίλισσα.

Ὁ Ἀλβέρτος ἀνηγγέλθη κι' αὐτὴ σφύχτηκε μὲ τὴν ἴδια προσπάθεια ποὺ κατέβαλε ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παρουσιασθῇ δημοσίᾳ. Ἔπειτα, καθὼς ὁ πρίγκηψ παρουσιάσθηκε, ἔδιωξε τοὺς ἀκολούθους της.

Μόλις ἡ πόρτα ἔκλεισε πίσω ἀπὸ τὸν τελευταῖο ἄρχισε νὰ τρέμῃ πάλι. Αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ ἦταν περιπέτεια, νὰ βρίσκεται μόνη μὲ ἕνα ἄνδρα. Ὡς τότε σπανίως βρέθηκε μόνη μὲ ἕνα ἄνδρα κι' αὐτὸς ἐδῶ ἦταν ὁ ἄνδρας μὲ τὸν ὁποῖον ἤλπιζε νὰ συνδέσῃ τὴ ζωή της.

— Ἐλπίζω νᾆρθῆτε περίπατο μαζύ μου μὲ τὸ ἄλογο τὸ ἀπόγευμα, τοῦ εἶπε. Νομίζω πὼς θᾆναι καλὸς καιρὸς καὶ εἶναι πολὺ εὐχάριστη ἡ ἱππασία ὅταν εἶναι καλοκαιρία.

— Πραγματικά, ἀπάντησε ὁ Ἀλβέρτος μὲ τὴ Γερμανικὴ σταθερότητά του. Εἶχε συνηθίσει στὴν αὐστηρὴ ἐθιμοτυπία μιᾶς Γερμανικῆς Αὐλῆς καὶ δὲν ἐξεπλάγη ἰδιαιτέρως μὲ τὴν ἐπισημότητα ποὺ χρησιμοποιήθηκε γιὰ μιὰν ἁπλῆ πρόσκλησι σὲ περίπατο.

Ἡ Βασίλισσα ξαφνικὰ ἀντελήφθη πὼς τὰ λεπτὰ περνοῦσαν καὶ τίποτε δὲν εἶχε λεχθῆ. Ἂν δὲν τὸ ἔλεγε τώρα ποτὲ δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὸ πῇ. Καὶ τί θὰ συμβῇ ; Ὁ Ἀλβέρτος θὰ ξαναφύγῃ γιὰ τὴ Γερμανία καί.....

Ἀλλὰ μ' αὐτὴν τὴν τρομερὴ σκέψι τῆς ξανάρθε τὸ θάρρος καὶ τὰ λόγια ἐνῷ κοκκίνιζε.

—Πρέπει νὰ μάθετε, εἶπε, καὶ τὰ πρόσωπό της κοκκίνισε περισσότερο παρὰ ποτέ, γιατὶ σᾶς κάλεσα νᾆρθῆτε ἐδῶ. Δηλαδή, πρέπει νὰ καταλάβατε ὅτι θέλω νὰ σᾶς πῶ κάτι περισσότερο ἀπ' ὅ,τι εἶπα.

«Λοιπὸν—προσέθεσε χαμηλόφωνα— θέλω νὰ σᾶς πῶ ὅτι θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πολὺ ἂν δεχόσαστε νὰ....νὰ...νὰ...λοιπόν, νὰ μὲ παντρευθῆτε.

— Μάϊν Λίμπε, φώναξε ὁ πρίγκηψ χρησιμοποιῶντας Γερμανικὰ μέσα στὴ συγκίνησί του, ἀγάπη μου. Δὲν μπορῶ νὰ μιλήσω, ἀλλὰ θὰ καταλαβαίνετε πὼς εἶμαι δικός σας. Πάντα ἤμουν δικός σας.

Τὴν πῆρε στοργικὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὰ χείλη τους ἑνώθηκαν στὸ πρῶτο φιλὶ καὶ στὴν αὐθόρμητη ἀπάντησι τῆς μικρῆς Βασίλισσας ὑπῆρχε ἀληθινὴ συγκίνησις ποὺ σπάνια ὑπάρχει σὲ βασσιλικοὺς ἀρραβῶνες. Φιλῶντας ἐκεῖνα τὰ θερμὰ χείλη ὁ Ἀλβέρτος κατάλαβε πὼς ἦταν γυναῖκα ὅσο καὶ Βασίλισσα.

— Ὤ, δὲν εἶμαι ἀντάξιά σου, τοῦ ψιθύρισε στὸ αὐτὶ καὶ στὴν ἁπλῆ αὐτὴ παρατήρησι ὑπῆρχε κάτι ποὺ τὸν συγκίνησε βαθειά.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος, τῆς εἶπε, καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ σὲ κάμω εὐτυχισμένη.

Μετὰ μισὴν ὥρα καὶ πλέον θυμήθηκε μὲ λύπη ὅτι, μολονότι θὰ παντρευόταν καὶ μολονότι οἱ ἐρασταὶ ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ κρύβωνται ἀπὸ τὰ μάτια τῶν περιέργων, θὰ γινόταν ὁ στόχος τῶν ματιῶν τῆς Ἀγγλίας.

Χωρίσθηκαν μὲ ἕνα τελευταῖο φιλὶ καὶ μόλις ὁ Πρίγκηψ ἔφυγε, ἡ Βικτωρία κάλεσε τὶς κυρίες τῶν τιμῶν της καὶ ἔδωσε ὁδηγίες πῶς νὰ ἀγγελθῇ ἡ μεγάλη εἴδησις.

Ὅταν ὅμως σὲ λίγο παρουσιάσθηκε ὁ λόρδος Μέλμπορν δυσκολεύθηκε πολὺ νὰ τοῦ πῇ τὸ μεγάλο νέο. Δὲν καταλάβαινε κι' αὐτή. Κι' ὅμως κατόπιν τοῦ τὸ εἶπε ψυχρὰ σὰν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ μιὰ κρατικὴ ὑπόθεσι ποὺ κανόνισε μόνη της.

Αὐτὸς ὅμως ὁ γηραιὸς γνώστης τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν κατάλαβε. Ἀντελήφθη ὅτι ἡ Μεγάλη Βρεττανία ἦταν στὸ κατῶφλι μιᾶς νέας ἐποχῆς κι' ὅτι αὐτὴ ἦταν μιὰ ἐποχὴ ὅπου δὲν ὑπῆρχε θέσις γιὰ τοὺς παληοὺς ἀριστοκρατικοὺς τρόπους ζωῆς ποὺ αὐτὸς ἀντεπροσώπευε μὲ τόση χάρι.

⁂

Παντρεύθηκαν τὸν ἑπόμενο Φεβρουάριο καὶ πῆγαν στὸν Οὐΐντσορ μετὰ τὴ στέψι. Ἀγαπιόταν κι' ἔγιναν γιὰ τὸ λαὸ παράδειγμα τοῦ πνεύματος τῆς ἐποχῆς των.

Ὁ Ἀλβέρτος ἦταν εὐσυνείδητος ἄνθρωπος καὶ τὴν ἔμαθε νὰ ἀποκτήσῃ κι' αὐτὴ συνείδησι. Στὴν ἀρχὴν χωρὶς προστριβές. Εἶνε γνωστὴ ἡ περίπτωσις ποὺ αὐτὴ κτύπησε προσεκτικὰ στὴν πόρτα του ἀγγέλλοντας ὅτι ἦταν ἔξω ἡ Βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας κι' αὐτὸς δὲν τῆς ἄνοιξε ὡς ποὺ στὴν ἐρώτησί του «ποιὸς εἶναι ;» ἀπάντησε αὐτὴ ἁπλᾶ : «Ἡ γυναῖκα σου, Ἀλβέρτο». Ἀλλὰ στὸ τέλος ἐπικρατοῦσε ἡ γνώμη του.

Κι' ἂν δὲν ἐπικρατοῦσε, ἂν ὁ μεγάλος ἔρως της γι' αὐτὸν δὲν ἄλλαζε τὴ ζωή της, ἂν ἐξακολουθοῦσε τὸ δρόμο τῶν ἀντιπαθῶν, διεφθαρμένων βασιλικῶν θείων της, δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ ποῦμε πὼς ἡ ἱστορία τῆς περασμένης ἑκατονταετίας θὰ ἦταν τελείως διαφορετική. Μήπως ἀντὶ τῆς Βικτωριανῆς ἐποχῆς τὰ διδακτικὰ βιβλία τῆς ἱστορίας ἀνέφεραν τὴν δευτέρα Ἀγγλικὴ δημοκρατία ;

Ὁ συντομώτερος πόλεμος

Τὸν Αὔγουστον τοῦ 1896, ὁ Σουλτᾶνος τῆς Ζανζιβάρης ἐκήρυξε τὸν πόλεμον κατὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Ἀγγλίας. Εὐθὺς ὡς εἴδησις τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου ἔφθασεν εἰς Ἀγγλίαν, ἕνα Ἀγγλικὸν καταδρομικὸν ποὺ εὑρίσκετο ἔξω τῶν ἀκτῶν τῆς Ζανζιβάρης διετάχθη νὰ βομβαρδίσῃ τὸ Ἀνάκτορον τοῦ Σουλτάνου. Ἡ διαταγὴ ἐξετελέσθη ἀμέσως. Τὸ Ἀγγλικὸν καταδρομικὸν ἐβύθισε καὶ τὸ μοναδικὸν πολεμικὸν τοῦ ἐχθροῦ, ποὺ ἦταν ἀγκυροβολημένον μέσα εἰς τὸν λιμένα τῆς Ζανζιβάρης. Τριανταεπτὰ λεπτὰ μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου, ὁ Σουλτᾶνος ἐτράπη εἰς φυγήν, καὶ εἰς τὴν στέγην τῶν Ἀνακτόρων του ὑψώθη μία λευκὴ σημαία. Ὁ πόλεμος εἶχε λήξει. Ἦταν ὁ βραχύτερος πόλεμος ποὺ ἀναφέρεται εἰς τὰ χρονικὰ τῆς ἱστορίας !

ΟΣΟΙ... ΑΝΥΠΑΝΔΡΟΙ ΠΡΟΣΕΛΘΕΤΕ !

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΓΑΜΒΡΟΣ, ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΝΥΦΗ

ΝΕΟΣ ΕΥΠΑΡΟΥΣΙΑΣΤΟΣ ΚΑΙ ΝΕΑ...

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΑ Γάμων!... Στὴν Εὐρώπη εἶνε πάμπολλα. Μπορεῖτε ν' ἀποταθῆτε σ' αὐτά, ὅπως ἀποτείνεσθε, ὅταν ζητᾶτε σπίτι ἢ ὑπηρέτρια καὶ νὰ διαλέξετε... κατὰ τὸ γοῦστο σας. Ὁ... πολιτισμός, μᾶς ἔφερε στὴν ἴδια μοῖρα κι' ἐδῶ. Ἔτσι ἔχουμε, τὰ «Πρακτορεῖα Συνοικεσίων». Θέλετε νὰ παντρευτῆτε, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ περάσετε ἀπὸ τὰ γραφεῖα αὐτά. Ὁ διευθυντής του, σᾶς περιμένει μὲ ἕνα μειδίαμα.

—Μήπως τυχὸν ζητεῖτε... νύμφην;

Ἤ:

—Θέλετε δεσποινὶς γαμβρόν;

Ἔτσι ἀντικατεστάθη ὁ «μεσίτης», αὐτὸς ποὺ ἔκανε «συνοικέσια γιὰ τὸ καλὸ τοῦ κόσμου» καὶ ποὺ πάντα ζητοῦσε τὴ «μῖζα» του εἰς μετρητά, ἀπὸ τὸν ἐπίσημο πράκτορα ποὺ ζητεῖ «δυνάμει τοῦ νόμου» 2% ἀπὸ κάθε ἕνα τῶν συνερχομένων εἰς γάμου κοινωνίαν. Ὑποκρινόμεθα τὸν...... μελλόνυμφον καὶ παρουσιαζόμεθα, πρὸ ἑνὸς «πρακτορείου γάμων».

—Κύριε, θέλουμε νὰ παντρευτοῦμε... ἕνα κορίτσι μὲ... προῖκα.

—Τίποτα ἄλλο. Μόνο προῖκα;

—Μόνο.

—Τί κακὴ ἐποχή... Καὶ ὅμως ἐγὼ θὰ σᾶς δώσω καὶ καλλονὴ καὶ προῖκα καὶ χαρακτῆρα.

Καὶ θέτει στὴ διάθεσί μου τὸ Ἡμερολόγιό του.

Διαβάζω:

«Δεσποινὶς 28 ἐτῶν, ὡραιοτάτη, μὲ διάπλασιν κανονικήν, πολὺ οἰκοκυρά, τῆς ὁποίας θαυμάζουν τὰς συζητήσεις, τὰς ὁποίας κάνει διὰ τὴν μέλλουσαν ζωήν. (Ἐδῶ δαγκώνω τὰ χείλη μου διὰ νὰ συγκρατήσω τὰ... γέλια μου). Ὁ μέλλων σύζυγός της θὰ εἶνε πολὺ τυχερός. Διαθέτει προῖκα ἕνα σπίτι καινουργὲς ἀξίας 220.000 δραχ., ὀλίγα μετρητά, κλπ. Ζητεῖ σύζυγον ἀπὸ 30 ἐτῶν καὶ ἄνω. Προτιμᾷ δημόσιον ὑπάλληλον ἢ ὀργανισμοῦ τινός».

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ ὑποψηφία σύζυγος ὡς προφητεύουσα τὰ τῆς μελλούσης ζωῆς θὰ τύχῃ τῆς δεούσης προσοχῆς ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους.

Προχωρῶ καὶ μένω κατάπληκτος. Διαβάζω τὰ ἑξῆς:

«Κόρη ἐμπόρου, 30 ἐτῶν, ἀναστήματος μᾶλλον ὑψηλοῦ, πολὺ εὐπαρουσίαστη μὲ ἀνατροφὴν καὶ μόρφωσιν, μὲ προῖκα μετρητὰ 150.000, ἔπιπλα, ρουχισμὸν κλπ. ἀξίας 100.000, ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ νέον ἀπὸ 23—40 ἐτῶν. (Αὐτὸ τὸ νέον... 40 ἐτῶν, μὲ ἐνθουσιάζει). Προτιμᾷ ἐπιχειρηματίαν, ἐμπορευόμενον κλπ.».

Καὶ μιὰ πρότασι νέου:

«Ἕλλην πλοίαρχος 33 ἐτῶν, πολὺ εὐπαρουσίαστος, ὅλος ζωὴ καὶ σφρῖγος, κοσμοπολιτικὸς ἄνθρωπος, μὲ μισθὸν 20 λίρες μηνιαίως καὶ μὲ λαμπρὸν μέλλον, ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ νέαν. Προτιμᾷ τριακονταέτιδα, μὲ προῖκα οὐχὶ ὀλιγωτέραν τῶν 300.000 δραχ. εἰς μετρητὰ ἢ εἰς ἀκίνητον. Ὁ χαριτωμένος κύριος βεβαιοῖ τὴν μέλλουσαν σύζυγόν του ὅτι θὰ ...«διέλθῃ» μαζί του ὅλον τὸν κόσμον».

Πλοῦτος, κομψότης, εὐγένεια, ὡραιότης, θάλασσα καὶ περιπέτεια. Ἀλήθεια ἂν ἤμουν γυναῖκα, θὰ ἔσπευδα νὰ τὸν νυμφευθῶ.

Ἄλλη πρότασις:

«Δεσποινὶς 32 ἐτῶν, ἐπιστήμων, μὴ ἐξασκοῦσα ἐπάγγελμα, καλῆς οἰκογενείας, πολὺ εὐπαρουσίαστος, εὐγενὴς τοὺς τρόπους, μὲ προῖκα : σπίτι ἀξίας 300 καὶ εἰσόδημα θετικὸν 30 χιλιάδων κατ' ἔτος, ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ νέον ἀπὸ 35—45 ἐτῶν, προτιμᾷ δημόσιον ὑπάλληλον ἢ τραπεζιτικὸν ἢ ὀργανισμοῦ τινός».

Ἕτερον:

«Νέος 29 ἐτῶν, Δημόσιος ὑπάλληλος, μὲ δίπλωμα δικηγόρου, μὲ ἀγγλικά, γαλλικά, γερμανικά, ἰταλικά, ἀραβικά, καὶ ἄλλες γλῶσσες, μὲ ἀνατροφήν, μόρφωσιν, εὐφυΐαν, εὐγένειαν, πολύ, μὰ πολὺ εὐπαρουσίαστος, ἐν ὀλίγοις σπάνια προτερήματα, ζητεῖ νὰ νυμφευθῇ δεσποινίδα μέχρι 25 ἐτῶν τὸ πολὺ καὶ προῖκα τὸ ὀλιγώτερον 350.000. Προτιμᾷ μίαν ἐπαρχιώτισσαν ὅπως καὶ μίαν Ἀθηναίαν».

Ἐκεῖνο γιὰ τὸ ὁποῖο θὰ ἀπορῇ καθένας εἶνε πῶς κατώρθωσε ἕνας τέτοιος νέος νὰ καταφύγῃ στὸ πρακτορεῖο γάμων γιὰ νὰ παντρευτῇ καὶ δὲν πήγαινε θυρωρὸς ἑνὸς μεγάλου ξενοδοχείου, ὅπου ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν ἐρωτευθῇ κάποια πολύφερνος τουρίστ, μὲ τίτλους καὶ λίρες ἄφθονες!

Ἄλλο:

«Δεσποινὶς 23 ἐτῶν, ὅλη χάρι καὶ ἀγαλίασι (σίκ!), πολὺ κομπλιμεντόζα, σωστὸ μπουμποῦκι, ποὺ μπροστά του ὠχριοῦν οἱ ἀστέρες, μὲ προῖκα 50.000, ἕνα οἰκόπεδο ἀξίας 80.000 κλπ. ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ νέον μέχρις 35 ἐτῶν καλῆς οἰκογενείας μὲ καλὰς συστάσεις».

Ἀπὸ τὴν ἀγγελία αὐτὴ φαίνεται πὼς ὁ συμπαθέστατος πράκτωρ ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα προσόντα του διαθέτει καὶ... ποιητικὸν τάλαντο.

Ἀλλ' ἂς προχωρήσουμε:

«Κυρία εἰκοσιδύο ἐτῶν, μὲ κανονικὴν διάπλασιν, μᾶλλον ὑψηλή, ὡραιοτάτη, μὲ προῖκα ἕνα σπίτι ἀξίας 360.000 ἔπιπλα, καινουργῆ, σκεύη κουζίνας, ρουχισμόν, μπιζού, (Θὰ εἶνε κληρονομία τοῦ μακαρίτη), προτιμᾷ ἀξιωματικὸν οἱουδήποτε ὅπλου καὶ βαθμοῦ».

Ἕνα καταπληκτικό:

«Δεσποινὶς 42! ἐτῶν, ἀπὸ ἐπαρχία, μὲ ἕνα σπίτι δικό της προσοδοφόρον ἐν Ἀθήναις, ἀξίας 1.300.000 δραχ., τὸ ὁποῖον τώρα ἐκληρονόμησε (δι' ὃ καὶ ἀπεφάσισε νὰ προβῇ εἰς τὸ ἀπονενοημένον διάβημα εἰς ἡλικίαν 42 ἐτῶν), ζητεῖ νὰ νυμφευθῇ κύριον ἀπὸ 45—50 ἐτῶν. Προτιμᾷ συνταξιοῦχον, καλὸν οἰκοκύρην καὶ μὲ καλὰς συστάσεις».

Καὶ ὁ νεαρός:

«Νέος 23 ἐτῶν, δημόσιος ὑπάλληλος, μὲ μισθὸν 5.500 δραχ. πολὺ ἐμφανίσιμος, εὐγενὴς καὶ σοβαρός, χωρὶς οἰκογενειακὰς ὑποχρεώσεις, ἐπιθυμεῖ νὰ νυμφευθῇ δεσποινίδα μέχρι 30 ἐτῶν τὸ πολὺ καὶ τὸ ὀλιγώτερον προῖκα 300.000 εἰς μετρητὰ ἢ ἀκίνητα».

Καὶ μιὰ ἀκόμη ἀγγελία ποὺ ἐνδιαφέρει τοὺς μεγάλους προικοθῆρες:

«Δεσποινὶς 39 ἐτῶν, μὲ ἠθικὰς χριστιανικὰς ἀρχάς, σπανίως συναντωμένας, ζητεῖ νὰ νυμφευθῇ κύριον ἀπὸ 42—55 ἐτῶν. Διὰ περιουσίαν δὲν τὴν μέλλει, ἐπιθυμεῖ ὅμως νὰ ἔχῃ προσόντα ἀνάλογα καὶ ν' ἀνήκῃ εἰς τὴν ἀνωτέραν κοινωνικὴν τάξιν».

Τί νὰ προσθέσωμε στὰ ἀνωτέρω;

Ἐκεῖνο ποὺ βλέπει κανεὶς εἶνε ὅτι ὁ καλὸς ἄνθρωπος, ποὺ δὲν θέλει ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του, μεταβάλλει τοὺς πάντας εἰς εὐπαρουσιάστους, σοβαροὺς καὶ μὲ σπάνια προτερήματα πεπροικισμένους, εἰς δὲ τὶς δεσποινίδες, καὶ ὅταν ἀκόμα ἔχουν παρακάμψει τὸν Μαλέαν τῶν... τεσσαράκοντα, εἰς κοῦκλες... θαλερώτατες, σωστὰ μπουμπουκάκια, ὅπως βλέπουμε στὸ βιβλίο του.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Ὅσοι πιστοὶ προσέλθετε.

Γ.

Ἡ Συλβία Σίδνεϋ ὠχριᾶ ἐμπρὸς εἰς τὰ.....μπουμπουκάκια, που παντρεύει τὸ Πρακτορεῖον Γάμων.

ΤΟ ΞΕΝΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

—Τί δῶρα τοὔκαναν τοῦ γυιοῦ σου στὴν γιορτή του ;

—Ἕνα ταμποῦρλο καὶ μιὰ καραμοῦτζα.

—Τῆς κόρης σου ;

—Ἕνα πιάνο καὶ ἕνα γραμμόφωνο.

—Τῆς γυναῖκας σου ;

—Ἕνα ραδιόφωνο !

—Καὶ σένα ;

—Ὁ σπιτονοικοκύρης μου μοῦ κοινοποίησε τὴν ἔξωσι.

⁂

Μεταξὺ δύο γνωστῶν :

— Καπνίζεις ;

—Ὄχι.

—Πίνεις ;

Ὄχι.

—Παίζεις χαρτιά ;

—Ὄχι.

—Ὡραία. Μιὰ καὶ δὲν ἔχεις ἔξοδα, δάνεισέ μου διακόσιες δραχμές.

⁂

Μεταξὺ φιλοσόφων :

— Τὰ τρία μεγαλείτερα κακὰ σ' αὐτὸ τὸν κόσμο εἶναι. Πῦρ, γυνὴ καὶ θάλασσα.

— Ἔ, ἀφοῦ τὸ πειὸ μικρὸ εἶναι ἡ θάλασσα, ἄντε νὰ πνιγῇς.

⁂

Ἡ κυρία Γκίσερ ἔχει πάει ἐπίσκεψι στὴ κυρία Σβέρτελ καὶ μιλάει μὲ ἐνθουσιασμὸ γιὰ τὸ γυιό της ποὺ εἶναι μόλις δέκα ἐτῶν.

— Καὶ τί σκέπτεσε νὰ τὸν κάνετε ; ρώτησε ἡ κυρία Σβέρτελ.

— Βιρτουόζο-πιανίστα.

—Μήπως τὸν βάλατε στὸ Ὠδεῖο ;

—Ὄχι, ἀλλὰ ἀφίνουμε τὰ μαλλιά του νὰ μεγαλώσουν !

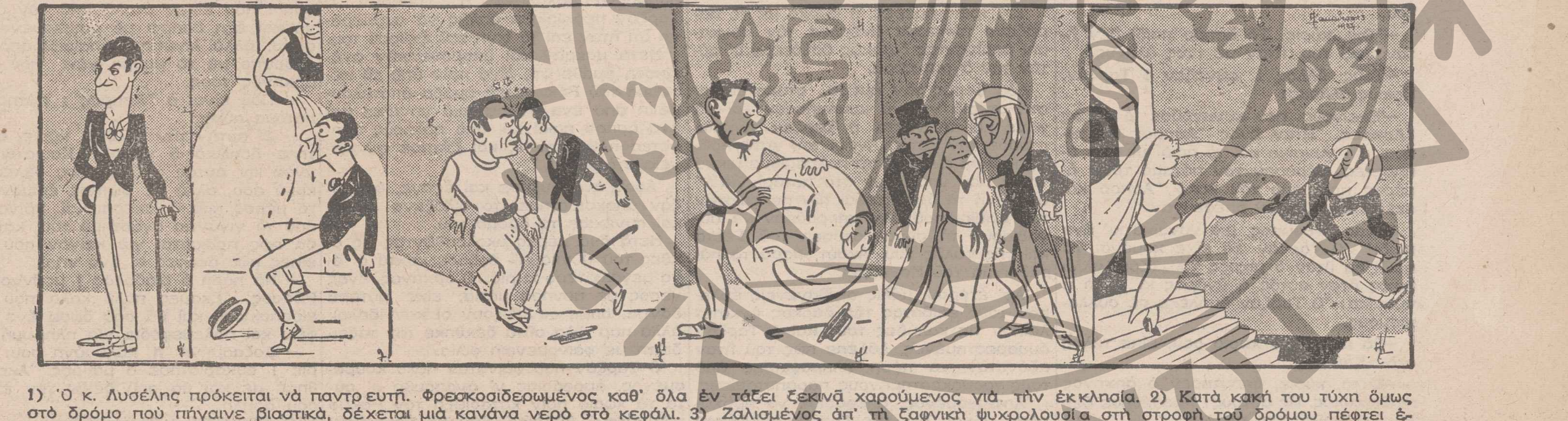

1) Ὁ κ. Λυσέλης πρόκειται νὰ παντρευτῇ. Φρεσκοσιδερωμένος καθ' ὅλα ἐν τάξει ξεκινᾷ χαρούμενος γιὰ τὴν ἐκκλησία. 2) Κατὰ κακή του τύχη ὅμως στὸ δρόμο ποὺ πήγαινε βιαστικά, δέχεται μιὰ κανάτα νερὸ στὸ κεφάλι. 3) Ζαλισμένος ἀπ' τὴ ξαφνικὴ ψυχρολουσία στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου πέφτει ἐπάνω σὲ κάποιον διαβάτη. 4) Ὁ ὁποῖος ἐθεώρησε καλόν, νὰ τὸν κάνῃ τόπι στὸ ξύλα. 5) Ἀφοῦ ἐπέδεσε τὰ τραύματά του παρουσιάστηκε τὴν μνηστή του, ἡ ὁποία βέβαια.... 6) τοῦ ἔδωσε τὴν ἀποχαιρετιστήριο κλωτσιά

Η ΑΥΘΕΝΤΙΚΩΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ

ὁ Ταρζάν στή Ζούγκλα

Ο ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΛΟΡΔΟΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου-θηρίου, ὁ Ταρζὰν—ποὺ στὴν πραγματικότητα ἦταν Ἄγγλος λόρδος—παντρεύθηκε μιὰν ὡραιοτάτη νέα καὶ ζοῦσαν στὴν Ἀγγλία μὲ τὸ παιδάκι τους. Ἀλλὰ ὁ ταλὴος ἐχθρός του, ὁ Ρόκωφ, ἀπάγει τὸ παιδί του. Ὁ Ταρζὰν ὁρμᾷ πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀπαγωγέων, ἀλλὰ πέφτει κι' αὐτὸς στὴν παγίδα καὶ ἀπάγεται μὲ ἕνα βαπόρι. Στὸ ἴδιο πλοῖο βρίσκεται καὶ ἡ γυναῖκά του καὶ τὸ παιδί του, ἀλλὰ ὁ Ταρζὰν δὲν τὸ ξέρει. Οἱ λησταὶ πληροφοροῦν τὸν Ταρζὰν ὅτι τὸ παιδί του θὰ παραδοθῇ στοὺς καννιβάλους καὶ θὰ γίνῃ ἄγριος σὰν κι' αὐτούς, καὶ τὸν ἴδιο τὸν ἐγκαταλείπουν σ' ἕνα ἔρημο νησί. Ὁ Ταρζὰν συνηθίζει πάλι αὐτὴν τὴν ἄγρια ζωὴ καὶ ζῇ μὲ μιὰ φυλὴ πιθήκων καὶ ἕνα πάνθηρα, τοῦ ὁποίου ἔσωσε τὴ ζωή. Κατορθώνει νὰ περάσῃ μὲ μιὰ βάρκα ἰθαγενῶν στὴν Ἀφρικανικὴ ἤπειρο, ἀλλὰ ἐκεῖ δέχεται τὴν ἐπίθεσιν τῶν ἰθαγενῶν.

6ον

Ὅπως ἔπρεπε γιὰ ἕνα ἀρχηγό, ἡ βάρκα τοῦ Καβίρι πήγαινε λίγο μπρὸς ἀπὸ τὶς ἄλλες ὅπου ἦσαν οἱ ἄλλοι πολεμιστές του. Ξαφνικά, σὲ μιὰ καμπὴ τοῦ ποταμοῦ, συνήντησε αὐτὸν ποὺ ζητοῦσε. Οἱ δυὸ βάρκες βρέθηκαν τόσο κοντά, ὥστε πλεύρισαν σχεδὸν μόνες τους καὶ ἀμέσως οἱ γενναῖοι πολεμισταὶ τοῦ Καβίρι, μὲ μιὰ πολεμικὴ κραυγή, ἑτοιμάσθηκαν νὰ πηδήσουν στὴ βάρκα τοῦ Ἄσπρου.

Τὸ θέαμα ὅμως ποὺ εἶδαν, τοὺς ἔκαμε νὰ παγώσῃ τὸ αἷμα στὶς φλέβες τους. Μόλις εἶδαν τοὺς μεγάλους πιθήκους νὰ τρίζουν τὰ δόντια τους καὶ τὸν πάνθηρα νὰ βγάζῃ τὰ νύχια του, ἔπεσαν στὸ νερό, διατρέχοντες τὸν κίνδυνο νὰ φαγωθοῦν ἀπὸ τοὺς καρχαρίες παρὰ ν' ἀντιμετωπίσουν τὰ τρομερὰ θηρία.

Μολοντοῦτο ὁ Καβίρι, τολμηρά, πήδηξε στὴν ἐχθρικὴ βάρκα, χωρὶς νὰ δώσῃ σημασία σὲ κείνους ποὺ εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ. Ἔντρομος βρέθηκε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια ἑνὸς τρομεροῦ θηρίου ποὺ μούγκριζε καὶ ποὺ θὰ τὸν ἐξέσχιζε ἂν δὲν ἐπενέβαινε ὁ Λευκός. Ἀλλὰ ὁ τρόμος ἦταν δυνατὸς κι' ὁ Καρίβι λιποθύμησε.

Ὅταν συνῆλθε, ὁ Ταρζὰν τὸν ρώτησε:

—Φορεῖς τὰ σημάδια τοῦ ἀρχηγοῦ. Πῶς λέγεσαι;

—Λέγομαι Καβίρι, ἀπήντησε ὁ Μαῦρος, ρίχνοντας φοβισμένες ματιὲς στὸ παράξενο πλήρωμα ποὺ στεκόταν πλάϊ του.

—Γιατί μοῦ ἐπετέθηκες; Ἤμουν ἕτοιμος νὰ γίνω φίλος σου!

—Ἕνας ἄλλος ἄσπρος ἦρθε τὸ περασμένο φεγγάρι λέγοντας πὼς εἶνε φίλος μας, ἀπάντησε πικρὰ ὁ Καβίρι, καὶ ἔπνιξε τοὺς πολεμιστάς μου, κλέβοντας τὶς κατσίκες μου!

—Δὲν μοιάζω μ' αὐτὸν τὸν Ἄσπρο, ἀπάντησε ὁ Ταρζάν. Δὲν θὰ κάμω κανένα κακὸ στὸ λαό σου ἂν δὲν μὲ προκαλέσῃ. Ἀλλὰ πές μου, πῶς ἦταν αὐτὸς ὁ Ἄσπρος. Ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε ἐχθρός μου καὶ μπορεῖ νᾆταν αὐτός.

—Εἶχε ἕνα ἄγριο πρόσωπο, ἕνα μεγάλο μαῦρι γένι καὶ τὸ γέλιο του θύμιζε τὸ Κακὸ Πνεῦμα!

—Εἶχε μαζί του ἕνα μικρὸ παιδί; ρώτησε ὁ Ταρζὰν ποὺ ἡ καρδιά του κτυποῦσε σὰν νὰ ἤθελε νὰ σπάσῃ τὸ στῆθος του.

—Ὄχι, κύριε. Τὸ ἄσπρο παιδὶ δὲν ἦταν μαζί του, ἦταν μὲ τοὺς ἄλλους.

—Τοὺς ἄλλος! φώναξεν ὁ Ταρζάν. Ποιοὺς ἄλλους;

—Ἐκείνους ποὺ κυνηγοῦσε ὁ κακὸς Ἄσπρος. Ἦταν ἕνας Ἄσπρος ἄνθρωπος, μιὰ γυναῖκα καὶ τὸ παιδὶ μὲ ἕξη ὑπηρέτες. Πέρασαν τὸν ποταμὸ τρεῖς ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὸν κακὸ Ἄσπρο καὶ σκέφθηκα πὼς τὸν ἀπέφευγαν.

Ἕνας ἄνθρωπος, μιὰ γυναῖκα κι' ἕνα παιδί! Ὁ Ταρζὰν τὰ εἶχε χαμένα. Τὸ παιδὶ θὰ ἦταν ὁ μικρός του Τζάκ, ἀλλὰ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνδρας κι' αὐτὴ ἡ γυναῖκα; Ὁ Ταρζὰν ἔμπλεκε σὲ συλλογισμούς.

—Θὰ πᾶμε στὸ χωριό σου, εἶπε τέλος στὸν Καβίρι.

—Καλά, κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἀρχηγὸς πειθαρχικός. Μὲ αὐτούς; προσέθεσε δειλά, δείχνοντας τὸ πλήρωμα.

Ὁ Ταρζὰν χαμογέλασε χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ.

◆◆◆

Ὅταν ἔφθασαν στὸ χωριό, ἡ εἴδησις εἶχε ἤδη μεταδοθῆ ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς ποὺ ἐπέστρεψαν βιαστικὰ καὶ οἱ κάτοικοι ἔτρεμαν ἀπὸ φόβο μέσα στὶς πρόχειρες καλύβες τους.

—Δῶσε διαταγὴ στοὺς πολεμιστάς σου νὰ βγοῦν, εἶπε ὁ Ταρζάν. Τὸ μόνο ποὺ ζητῶ ἀπὸ σένα εἶνε νὰ μοῦ δώσῃς λίγη τροφὴ καὶ νὰ μοῦ βρῇς δώδεκα πολεμιστάς σου γιὰ τὴ βάρκα μου.

—Εὐχαρίστως, κύριε, εἶπεν ὁ Καβίρι πειθαρχικά.

Ἀλλὰ ματαίως ὁ ἀρχηγὸς φώναζε γιὰ νὰ καλέσῃ τοὺς ὑπηκόους του ποὺ δὲν ἀπαντοῦσαν καθόλου.

—Πές τους ὅτι ἂν δὲν βγοῦν ἀμέσως θὰ στείλω τὰ ζῶα μου νὰ βγάλουν αὐτοὺς τοὺς δειλοὺς ἀπὸ τὶς καλύβες τους! εἶπε ὁ Ταρζὰν ἀνυπόμονα.

Τὸ ἐπιχείρημα ἦταν ἀποτελεσματικὸ καὶ ἀμέσως ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ χωριοῦ βγῆκαν ἀπὸ τὶς καλύβες τους τρέμοντας.

Μὲ δυσφορία ὁ Καβίρι ἔδειξε γρήγορα τοὺς δώδεκα πολεμιστὰς ποὺ ζητοῦσε ὁ Ταρζάν. Οἱ δυστυχισμένοι σχεδὸν ἄσπρισαν ἀπὸ τὸν τρόμο τους μὲ τὴ σκέψι πὼς θὰ ἔμπαιναν στὴ βάρκα μὲ τὴν ἀνεπιθύμητη συντροφιὰ τοῦ πάνθηρος καὶ τῶν πιθήκων κι' ἀμέσως ἐξεδήλωσαν προθέσεις νὰ φύγουν, ἀλλὰ ὁ Ταρζὰν τοὺς προειδοποίησε πὼς ἂν θελήσουν νὰ φύγουν, θὰ τοὺς πιάσῃ ὁ πάνθηρ καὶ τότε δὲν θὰ τοὺς σώσῃ κανείς.

Καταλαβαίνοντας πὼς δὲν τοὺς ἔμενε ἄλλη ἐλπίς, οἱ δώδεκα ἄνδρες μὲ σκυφτὸ κεφάλι πῆγαν πρὸς τὴ βάρκα καὶ ὁ ἀρχηγὸς εἶδε τὸ περίεργο πλήρωμα ν' ἀπομακρύνεται μὲ ἀναστεναγμὸν ἀνακουφίσεως, παρακαλῶντας τὰ πνεύματα ν' ἀπομακρύνουν τοὺς Ἄσπρους ἀπὸ τὸν τόπο του!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες, ἡ βάρκα μὲ τὸ παράξενο πλήρωμα ἀνέπλεε τὸν Οὐγκαμπὶ μπαίνοντας διαρκῶς βαθύτερα σ' αὐτὴν τὴν ἄγρια χώρα.

Δύο φορὲς τὴν ἡμέρα, σταματοῦσαν στὴ στεριὰ γιὰ νὰ κυνηγήσουν καὶ νὰ φᾶνε καὶ τὴ νύκτα ὁ Ταρζὰν ἐγκαθιστοῦσε τὴν κατασκήνωσί του κατὰ προτίμησιν σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ πολυάριθμα μικρὰ νησιὰ ποὺ ὑπάρχουν στὸ ποτάμι γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὴ δραπέτευσι τῶν πολεμιστῶν τοῦ Καβίρι ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ συνηθίσουν τὴ συναναστροφὴ τοῦ Σέετα καὶ τῆς φυλῆς τοῦ Ἀκούτ, παρὰ τὸ παράδειγμα τοῦ Μογκαμπί.

Ἀφ' ἑτέρου, μόλις οἱ ἰθαγενεῖς ἔβλεπαν τοὺς ἐπιβάτας τῆς βάρκας ἐγκατέλειπαν τὶς καλύβες τους καὶ ὁ Ταρζὰν δυσαρεστημένος, ἔβλεπε πὼς τοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ πάρῃ πληροφορίες ἀπὸ τοὺς τρομοκρατημένους παραποταμίους.

Ἀπελπισμένος, ἀπεφάσισε νὰ προχωρήσῃ μόνος διὰ τῆς ξηρᾶς, ἀφήνοντας τοὺς συντρόφους του νὰ τὸν παρακολουθοῦν ἐξ ἀποστάσεως μὲ τὴ βάρκα.

Ἔδωσε ὁδηγίες στὸ Μογκαμπὶ καὶ διέταξε τὸν Ἀκοὺτ νὰ ὑπακούῃ στὸν μαῦρο ὅπως καὶ σ' αὐτόν.

—Θάρθω νὰ σᾶς βρῶ σὲ λίγες ἡμέρες, εἶπε. Πάω νὰ μάθω ποῦ πῆγε ὁ Κακὸς Ἄσπρος, ὁ ἐχθρός μου.

Τὸ βράδυ, μπαίνοντας στὸ δάσος ὁ Ταρζὰν ἔφθασε μπρὸς σὲ μιὰ ὁμάδα καλύβες ποὺ περιεβάλλοντο ἀπὸ ξύλινο φράχτη.

Ἀπὸ τὴν κορυφὴ ἑνὸς δένδρου ἀπ' ὅπου κύτταζε τὸ χωριό, εἶδε τὶς γυναῖκες ποὺ ἑτοίμαζαν τὸ βραδυνὸ δεῖπνο καὶ φλυαροῦσαν. Ἐπειδὴ ὅλα τοῦ φαινόταν ἤρεμα, πλησίασε στὴν πόρτα καὶ ζήτησε φιλοξενεία.

Οἱ ἄγριοι δέχθηκαν στὴν ἀρχὴ μὲ δυσπιστία αὐτὸν τὸν μισόγυμνο ἄσπρον ἄνθρωπο, ἀλλὰ σὲ λίγο συμφιλιώθηκαν καὶ ὁ ἀρχηγὸς πληροφόρησε τὸν Ταρζὰν ὅτι ὁ Ρόκωφ πέρασε ἀπὸ τὸ χωριό του πρὸ μιᾶς ἑβδομάδος συνοδευόμενος ἀπὸ ἀπέραντο κοπάδι καὶ χίλιους περίπου πολεμιστάς. Ἀργότερα, βεβαίωσε ἀντίθετα μὲ τὴν ἴδια εἰλικρίνεια πὼς ὁ Ρόκωφ ἔμεινε μαζύ τους περίπου ἕνα μῆνα καὶ συνοδευόταν μόνο ἀπὸ δέκα πολεμιστάς!

Χωρὶς νὰ σταματήσῃ σ' αὐτὲς τὶς ἀντιφάσεις, γιατὶ ἦταν ἐξοικειωμένος μὲ τὴν παράξενη ψυχολογία τῶν μαύρων, ὁ Ταρζὰν περιωρίσθη ἁπλῶς νὰ συμπεράνῃ ὅτι ἦταν ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ ἐχθροῦ του.

Μετὰ μακρὰν καὶ ὑπομονετικὴν ἀνάκρισιν, ἔμαθε ὅτι, λίγο πρὶν ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ Ρόκωφ, μιὰ ὁμάδα ἀποτελουμένη ἀπὸ ἕνα ἄνδρα, μιὰ γυναῖκα καὶ ἕνα ἄσπρο παιδὶ καὶ ἀπὸ πολλοὺς ὑπηρέτες ἦλθε ἐπίσης καὶ ζήτησε φιλοξενεία στὸ χωριό.

Ἀφοῦ ἀναπαύθησε καὶ ἔφαγε, ὁ Ταρζὰν ἀποχαιρέτησε τὸ φιλόξενο χωριὸ καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του.

Μετὰ δυὸ μέρες ἀκολουθῶντας τὶς ὄχθες τοῦ Οὐγκαμπί, ἔφθασε κοντὰ σ' ἕνα μεγαλείτερο χωριό. Ὁ ἀρχηγός, ἕνας γέρος μὲ πονηρὰ μάτια, εἶχε μυτερὰ δόντια, ὅπως συνηθίζουν οἱ καννίβαλοι, ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ δέχθηκε τὸν ταξειδιώτη μὲ φαινομενικὴ φιλία.

Ὁ Ταρζὰν ποὺ φαινόταν πολὺ κουρασμένος, ἀποφάσισε ν' ἀναπαυθῇ σ' αὐτὸ τὸ χωριὸ πρὶν καταδιώξῃ τὸν Ροκὼφ ποὺ, ἦταν βέβαιος, δὲν θὰ βρισκόταν μακρυά. Ὁ ἀρχηγὸς τὸν βεβαίωσε πὼς ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ μαῦρο γένι ἔφυγε ἀπὸ τὸ χωριὸ τὸ προηγούμενο πρωΐ, ἀλλὰ ἀγνοοῦσε ἂν ἄλλη ὁμάδα προηγεῖτο τῆς συνοδείας τοῦ Ρόκωφ.

Ὁ Ταρζὰν δὲν συμπαθοῦσε πολὺ τοὺς τρόπους τοῦ ἀρχηγοῦ ποὺ ἔδειχνε κάποια περιφρόνησι πρὸς αὐτὸν τὸ λευκὸ ποὺ ἦταν γυμνὸς καὶ δὲν εἶχε συνοδεία, οὔτε ἔφερνε δῶρα, ἀλλὰ ἡ κούρασί του ἦταν τόση ὥστε, ὅταν βρέθηκε στὴν καλύβη ποὺ τοῦ ὑπέδειξαν, ξαπλώθηκε καὶ κοιμήθηκε βαθειά.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ὁ ἀρχηγὸς φώναξε δυὸ νέους τῆς φυλῆς καὶ τοὺς ψιθύρισε μιὰ διαταγή. Ἀμέσως οἱ δυὸ μαῦροι χάθηκαν μέσα στὸ δάσος.

Τὸ χωριὸ ἦταν ἀπολύτως ἤρεμο. Ὁ ἀρχηγὸς εἶχε διατάξει σιωπὴν καὶ δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανένα νὰ πλησιάσῃ στὴν καλύβα ὅπου ἀναπαυόταν ὁ Ταρζάν. Φαινόταν πὼς ἐνδιαφερόταν πολὺ νὰ μὴν ταράξῃ κανεὶς τὸν ὕπνο τοῦ ξένου του....

Μετὰ δυὸ ὧρες, πολλὲς βάρκες φάνηκαν κατεβαίνοντας τὸν Οὐγκαμπὶ καὶ ἔφθασαν γρήγορα στὸ ὕψος τοῦ χωριοῦ. Στὴν ὄχθη, ὁ ἀρχηγὸς στεκόταν ὄρθιος, κρατῶντας ψηλὰ τὸ ἀκόντιό του, σὰν νὰ ἤθελε νὰ δώσῃ κάποιο συμφωνημένο σύνθημα.

Οἱ ἐπιβάται κατέβηκαν στὴ στεριὰ καὶ μεταξύ των βρισκόταν οἱ δυὸ ἀγγελιαφόροι ποὺ εἶχαν σταλῆ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ καὶ ἕξη ἄσπροι μὲ μαυρισμένα πρόσωπα, ἀλλὰ λιγώτερο ἀπαίσιοι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸ μαῦρο γένι ποὺ ἦταν ἀρχηγός τους.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ἄσπρος; ρώτησε ἀπότομα αὐτός.

— Σ' αὐτὴν τὴν καλύβα, κύριε, ἀπήντησε δουλικὰ ὁ γέρος. Κοιμᾶται. Ἀγνοῶ ἂν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος θέλει τὸ κακό σου, ἀλλὰ μὲ ρώτησε ἐπίμονα γιὰ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεσαι καί, κρίνοντας ἀπὸ τὸ γιγάντιο ἀνάστημά του, κατάλαβα πὼς πρόκειται γιὰ κεῖνον ποὺ μοῦ εἶπες πὼς ἄφησες σ' ἕνα νησί.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος! μούγγρισε ὁ Ρῶσσος. Ἔκαμες πολὺ καλὰ ποὺ μὲ εἰδοποίησες καὶ θὰ σοῦ δώσω ἕνα τουφέκι καὶ πολεμεφόδια γιὰ πληρωμή σου.

— Δοξασμένη ἡ καλωσύνη σου, κύριε! εὐχαρίστησε ὁ μαῦρος. Ἀκολούθησέ με καὶ θὰ σοῦ δείξω τὸν ἐχθρό σου ἄοπλο.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

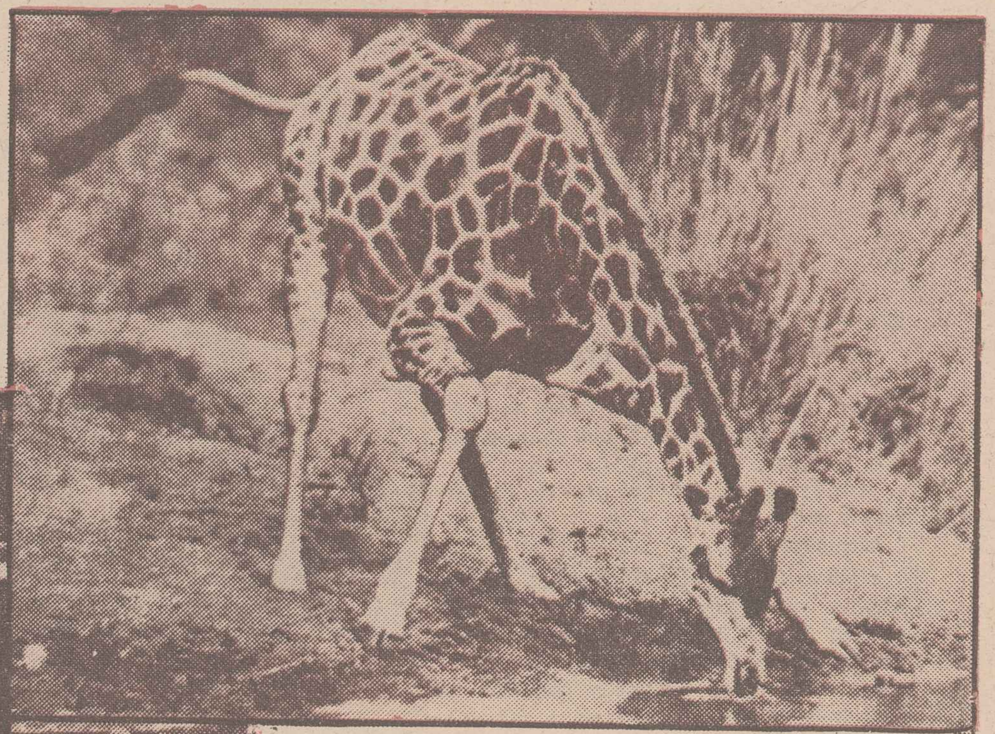

Δύο εἰκόνες ἐξαιρετικοῦ ἐνδιαφέροντος ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Ζούγκλας: Καμηλοπάρδαλις, ποὺ ἔχει ἐκλέξει μιὰ ἥσυχη ὄχθη ἑνὸς ποταμοῦ, γιὰ νὰ πιῇ καθαρὸ νερό. Παραπλεύρως: Ὁ ἄρχων τῆς ἐρήμου, ὁ Λέων, ὠρύεται ἀπὸ πλησμονικὴ εὐχαρίστησι, πρὶν νὰ καταβροχθίσῃ τὸ θῦμα του.

Παρακολουθήσατε ὅλοι ἀπὸ σήμερον τὸ νέο μυθιστόρημα τοῦ «Ἑσπέρου» καὶ συστήσατέ το εἰς τοὺς φίλους σας.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΑΓΩΝΙΑ

Ὅσοι ἀγάπησαν, ὅσοι ἐπόνεσαν, ὅσων ἡ καρδιὰ μάτωσε ἀπὸ ἕνα ἔρωτα ἀπελπισμένο' ἂς διαβάσουν τὴν «Ἀγωνία».

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ Α' ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ)

Ἡ Φώτα Μιρέζη, ἡ πιὸ ὤμορφη, πιὸ μορφωμένη καὶ πιὸ ἔξυπνη γυναῖκα τῶν Ἀθηνῶν, μιὰ νέα, ποὺ δὲν ἔχει κλείσει τὰ εἴκοσι πέντε χρόνια, βρίσκεται μόνη μὲ τὸ παιδάκι της, ἐνῷ ὁ ἄντρας της κάνει μιὰ δική του ζωή. Πληγωμένη βαθειά, ἡ ἡρωίς μας, ἀπὸ τὴ στάσι του, κρύβει τὸν πόνο της, ἕνα πόνο ἀνείπωτο, γιατὶ τὸν ἀγαπᾷ, μὰ καὶ γιατὶ δὲν θέλει νὰ μάθῃ ὁ κόσμος τὴ δυστυχία της. Κι' ἀρχίζει τώρα ἡ ἱστορία τῆς τραγικῆς γυναίκας: Τὸ «μυθιστόρημα» τῆς ζωῆς της. Νέα, δεκαοκτὼ χρόνων, ἡ Φώτα Βέλδη—ὅπως ἦταν τὸ πατρικό της ἐπίθετο—γνωρίζει τὸν πλούσιο ἐργοστασιάρχη Μάρκο Μιρέζη, ποὺ τὴν ζητᾷ σὲ γάμο. Εἶναι οἱ μέρες, ποὺ θ' ἀρραβωνιαστῇ. Τὸν περιμένει μ' ἀγωνία ἕνα πρωὶ τῆς ἀνοίξεως, μ' ἀντὶ γιὰ νἄρθῃ αὐτός, ἡ καμαριέρα της τῆς φέρνει ἕνα γράμμα, σταλμένο ἀπὸ τὸ Νίκη, ἕνα παιδικὸ φίλο της, ποὺ τὴν ἔχει ἐρωτευθῆ καὶ ποὺ τὸ γράμμα αὐτὸ τῆς λέει, «πώς, ἀφοῦ προτιμᾷ τὸν ἄλλον, ἀφοῦ τόσο βαθειὰ τὸν πληγώνει, τῆς εὔχεται—τὴν καταριέται—νὰ μὴν εὐτυχήσῃ». Αὐτὴ ἡ κατάρα, ποὺ γίνεται μάλιστα τὴν παραμονὴ τῶν ἀρραβώνων της, κάνει τὴν Φώτα νὰ χάσῃ τὸ κέφι της, νὰ φοβᾶται—γιατὶ κι' ἡ μητέρα της δὲν εὐτύχησε στὸ γάμο της. Μὰ τὴν ἄλλη μέρα—τὴ μεγάλη—ἡ Φώτα μὲ τὴν ξεγνοιασιὰ τῆς ἡλικίας της, μὲ τὶς προετοιμασίες της γιὰ τὸν ἀρραβῶνα, εἶχε ξεχάσει τὸ ἄσχημα γράμμα. Ἀντίθετα μάλιστα, ἐνθουσιασμένη, ἔκανε σύγκρισι τῶν δύο ἀνδρῶν. Τοῦ «νεαροῦ» Νίκη καὶ τοῦ «σαραντάρη» Μιρέζη,—ὅπως τῆς τὸν ἔλεγε μὲ κακεντρέχεια ὁ παιδικὸς φίλος της,—κι' ἔβλεπε τὴν ὑπεροχὴ τοῦ δευτέρου κι' ἐπίστευε πὼς ἔτσι ἔπρεπε νᾆναι ὁ ἄντρας, ποὺ ἀποφασίζει νὰ πάρῃ ἀπάνω του τὰ βάρη μιᾶς οἰκογενείας καὶ τὴν προστασία μιᾶς μικρούλας γυναίκας.

2ον

Ὕστερα ὁ ἄντρας αὐτός, ποὺ οἱ κρόταφοί του ἄρχιζαν ν' ἀσημώνουν ἀπὸ τὰ πρῶτα περάσματα τῆς τελευταίας νεότητος, ἦταν ὁ τύπος, ποὺ δὲν μποροῦσε παρὰ ν' ἀρέσῃ σὲ μιὰ γυναῖκα, καὶ μάλιστα, σὲ μιὰ ἄπραγη μικρὴ κοπέλλα, ποὺ δὲν ἤθελε μόνο τὴν ἀνδρικὴ ἀγάπη, μὰ καὶ τὴν στοργὴ καὶ τὴν περιποίησι καὶ τὴν λατρεία καὶ τὴν ἀφοσίωσι, ποὺ ζητάει ἕνα παιδὶ ἀπὸ τὸ δικό του ἄνθρωπο. Γιατὶ ὁ Μάρκος Μιρέζης τὰ εἶχε ὅλα αὐτά. Ἡ ζωή του, μιὰ ζωὴ γιομάτη περιπέτειες ἐρωτικές, τὸν εἶχε κάμει νὰ ξέρῃ πῶς νὰ φερθῇ σὲ κάθε γυναῖκα, πῶς νὰ τῆς μιλήσῃ, γιὰ νὰ τὴ συγκινήσῃ, πῶς νὰ τὴν κομπλιμεντάρῃ, γιὰ νὰ τὴν γοητεύσῃ, πῶς νὰ τῆς φερθῇ, γιὰ νὰ σχηματίσῃ τὴν καλλίτερη ἰδέα γι' αὐτόν' κι' ἡ πεῖρα τοὔδωσε τὴ γνῶσι, πὼς αὐτὸ ἦταν τὸ μισὸ τῆς ἐπιτυχίας γιὰ τὴν τελειωτικὴ κατάκτησι. Ἀκόμη ἡ ζωὴ αὐτὴ τοῦ εἶχε δώσει καὶ κάτι ἀκόμη: τὴν ἄνεσι στοὺς τρόπους, τὴν γοητευτικὴ ἀφέλεια. Μιὰ ἀφέλεια ψεύτικη βέβαια, ποὺ ἐλᾶτε ὅμως νὰ πείσετε τὶς κυρίες καὶ τὰ κορίτσια, ποὺ κυνηγοῦσε, πὼς ὁ Μάρκος Μιρέζης δὲν ἦταν ἕνας ἀφωσιωμένος ἐραστής, ἕνας τέλειος τζέντλεμαν, ἕνας τύπος εἰλικρινής, κι' ἕνας, ποὺ δὲν ἔλεγε, παρ' ὅ,τι τοῦ ὑπηγόρευεν ἡ καρδιά του.

Κι' ἡ Φώτα Βέλδη, τὸ κοριτσάκι αὐτό, ποὺ δὲν εἶχε γνωρίσει παρὰ τὸν Νίκη Ἀνθῆ, τὸν ὀνειροπόλο ἔφηβο, ποὺ στὶς φλέβες του ἔτρεχε φωτιά, ἀντὶ γιὰ αἷμα, καὶ ποὺ ἡ ὁρμητική του νεότητα τὸν ἔκανε νὰ λέῃ μόνο ἐκεῖνο, ποὺ αἰσθανότανε καὶ πότε νὰ εἶναι ἤρεμος κι' ἄλλοτε βίαιος κι' ἄλλοτε βαθειὰ ἀπογοητευμένος, ἔπαθε ὅ,τι καὶ τόσες ἄλλες γυναῖκες μὲ τὸν ἄντρα, ποὺ θἄπαιρνε. Καί, στὸν ἐνθουσιασμό της, ἔλεγε στὴν κ. Βέλδη:

—Τί καλός! Τί εὐγενικός! Τί εἰλικρινής! Τόσο εἰλικρινής, σὰν ἕνα παιδάκι, μητέρα....

Ἡ ὡραία, ὥριμος κυρία, ποὺ εἶχε περάσει τόσα βάσανα στὴ ζωή της, ποὺ αὐτὴ ἡ ζωὴ τῆς εἶχε δώσει μιὰ ἐξαιρετικὴ διαίσθησι, ἄκουε τὴν κόρη της νὰ βγάζῃ τόσο εὔκολα συμπεράσματα, κι' ἐνῷ κάποιο σύννεφο περαστικὸ τῆς σκίαζε τὴν εὐτυχία τῆς στιγμῆς αὐτῆς, πρόσθετε:

—Ναί, παιδί μου.... Καὶ μαζί σου θὰ γίνῃ καλλίτερος ἀκόμη.... Νὰ δῆς!...

Ἡ Φώτα δὲν πρόσεξε τὴ δεύτερη φράσι τῆς μητέρας της. Μά, κι' ἂν τὴν πρόσεχε, κι' ἂν κοίταζε τὸ πρόσωπό της, θὰ καταλάβαινε τὴ σημασία της; Θἄβλεπε τὸν κρυφὸ φόβο της γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης της, ποὺ εἶχε μεγαλώσει πολὺ περισσότερο τὴ νύχτα αὐτή, γιατὶ στὸν ὕπνο της εἶχε δῆ τὸν σκοτωμένο ἄντρα της, τὸν ἄντρα της, ποὺ τόσο ἀγάπησε κι' ὅμως τόσο γλήγορα καὶ τόσο σκληρὰ τὸν ἔχασε;... Κι' αὐτὸ τὸ ὄνειρο, ὅταν τὤβλεπε, τῆς μιλοῦσε γιὰ κάποιο μελλούμενο κακό....

Μὰ ἡ Φώτα δὲν πρόσεχε τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτά. Γοητευμένη ἀπὸ τὸ Μιρέζη, τὸν ἀγαποῦσε μ' ὅλη τὴν τρυφεράδα τῆς νεανικῆς καρδιᾶς της, μ' ὅλο τῆς ἁγνῆς ψυχῆς της τὸν ἐνθουσιασμό, ὅπως ἀγαπᾶμε κάτι τὸ ἀνέγγιχτο, κάτι, ποὺ εἶναι δικό μας, κι' ὅμως τὸ σεβόμαστε. Κάτι, ποὺ μᾶς δίνετε, κι' ὅμως ποτὲ δὲν θὰ χαροῦμε μαζί του πλέρια, γιατὶ νοιώθουμε μιὰ λατρεία γι' αὐτὸ ὑπέρκοσμη. Τὸν ἀγαποῦσε, μὰ καὶ τὸν ἔβλεπε σὰν ἄντρα της καὶ σὰν πατέρα της καὶ σὰν ἀδελφό της.... Κι' ἦταν αὐτὴ ἡ σύμμικτη ἀγάπη τ' ἅγια καὶ τὰ ἱερὰ τῆς ψυχῆς της, ἦταν ἡ μεγάλη εὐτυχία της, ἡ πρωτόφαντη καὶ γι' αὐτὸ δυνατὴ ὡς ὁ θάνατος....

ΚΑΠΟΙΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

Ὤ! ἡ ἀγάπη ἡ τρελλή, πῶς
κάποτε μᾶς κλείνει τὰ μάτια
καὶ μᾶς σκοτίζει τὴ σκέψι....

Η θάλασσα ἔστελνε τὰ μικρὰ κύματά της, νὰ σβύσουν ἥσυχα στὴν ἀμμουδιὰ τῆς Γλυφάδας.

Ἕνα ἰδιωτικὸ ἁμάξι, μιὰ «Ἴταλα», ποὺ τὸ καπώ της ἄστραφτε στοῦ ἥλιου τὶς ἀχτίδες, κι' ἡ πολυτέλειά της ἔκανε πάντα τοὺς διαβάτες νὰ τὴν προσέξουν, ἦταν ἀραγμένη στὴν Πλάζ.

Σὲ κάποιο τραπεζάκι, ἐκεῖ στὴν ἄκρη τῆς ἀκτῆς, καθόταν δυὸ νέες. Ὁ μαίτρ, πρόθυμος, τὶς εἶχε περιποιηθῆ.

Ἐκοίταζαν τὴ θάλασσα, ποὺ ἔπαιζε μὲ τὸ τρελλὸ ἀεράκι. Μιὰ βαρκούλα μὲ κόκκινο πανί, βολτάριζε στὸ μικρὸ κόλπο.

—Τί ὤμορφα ποὺ εἶναι! εἶπε ἡ μεγαλείτερη, μιὰ μελαχροινὴ μὲ κατάμαυρα μαλλιά, ποὺ τὰ μπλὲ μάτια της ἦταν μιὰ ἀντίθεσι κτυπητὴ στὸ μαυριδερὸ χρῶμά της, καὶ τὴν ξεχώριζαν μέσα στὸν ἀριστοκρατικὸ ὡραιόκοσμο.

—Ναί.... τρέλ'α.... ψιθύρισε ἡ ἄλλη σὰν ὀνειροπαρμένη.

Ἡ μελαχροινὴ νέα μὲ τὰ μπλοῦ μάτια, στράφηκε ἀπότομα πρὸς τὴ φίλη της:

—Τὸ λὲς τόσο θλιμμένα, Φώτα.... εἶπε. Καὶ τὴν κοίταξε ἐπίμονα.

Ἡ Φώτα Βέλδη—γιατὶ αὐτὴ ἦταν—στὸ ἐπίμονο κοίταγμα τῆς φίλης της ἔκλεισε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μεγάλα καστανὰ μάτια της, κι' ὅταν τ' ἄνοιξε, ἦταν βουρκωμένα....

Ἡ ἄλλη ἅπλωσε τὸ χέρι της, γιὰ ναβρῇ τὸ χέρι τῆς Φώτας.

—Ὑποφέρεις, μικρή μου; τὴ ρώτησε. Δὲν εἶσαι εὐτυχισμένη;

Ἡ Φώτα Βέλδη δὲν ἀπήντησε... Προσπάθησε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, ποὺ ὕγραιναν τὰ μάτια της καὶ ποὺ τὴν ἔκαναν ἀκόμη ὡραιότερη, κι' ἀπήντησε ἤρεμα, ἀλλὰ μὲ εἰλικρινῆ τόνο:

—Ποιὸς σοὖπε τέτοιο πρᾶμμα, Νέλλη;

Ἡ φίλη της τὴν κοίταξε πάλι μὲ τὸ ἴδιο ἐρωτηματικὸ βλέμμα κι' ἡ Φώτα διάβασε μέσα του ἕνα ἀπέραντο οἶκτο. Σὰν κάποιο χέρι ἔνοιωσε τότε νὰ τῆς σφίγγῃ τὴν καρδιά, ἕνα κῦμα αἵματος ἔβαψε τὸ πρόσωπό της, μὰ πάλι συγκρατήθηκε. Δὲν ἤθελε ποτὲ νὰ δείχνῃ τὸν πόνο της κι' ἀπὸ παιδί, ὅταν ἔκανε ἀταξίες καὶ τὴ μάλωναν ἢ ὅταν κτυποῦσε, προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ καλλίτερα, παρὰ νὰ κλάψῃ μπροστὰ σὲ ἄλλο.

Τὸ ἐπίμονο ὅμως βλέμμα τῆς Νέλλης, τὸ ἐρευνητικό, τὴν ἔκαμε νὰ παγώσῃ. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ. Κι' ἄθελά της, τὴν ρώτησε, μὲ μιὰ φωνὴ παραπονιάρικη:

—Κάτι μοῦ κρύβεις, Νέλλη.

Ἡ νέα μὲ τὴν πικάντικη ὠμορφιά, ταράχτηκε γιὰ μιὰ στιγμή. Ἂν καὶ ἦταν τόσο μελαχροινή, κι' ἂν ἡ Φώτα ἦταν ψύχραιμη, θἄβλεπε πὼς τὸ πρόσωπό της κοκκίνισε ξαφνικά. Μὰ δὲν εἶδε τὴν ταραχὴ τῆς φίλης της, ταραγμένης, ὅπως ἦταν κι' αὐτή, καὶ περίμενε τὴν ἀπάντησι.

Κι' ὅπως ἡ Νέλλη δὲν ἀπαντοῦσε, τὴν ξαναρώτησε, στὸν ἴδια παραπονετικὸ τόνο:

—Δὲν μοῦ λές, λοιπόν;

Ἡ Νέλλη εἶχε κατορθώσει νὰ συνέλθῃ κι' ἀπάντησε μὲ τὴ χαδιάρικη ὁμιλία της, ἐνῷ τὸ χέρι της γύρευε πάλι τὸ χέρι τῆς Φώτας, ποὺ τὤχε ἀφήσει ἐν τῷ μεταξύ:

—Μὰ τί θέλεις νὰ ξέρω, παιδί μου; Σοῦ ὁρκίζομαι πὼς δὲν ξέρω τίποτα γιά.... σένα!

—Γιὰ μένα; Βέβαια ναί.... Μά....

Κι' ἐσταμάτησε, σὰν νὰ φοβόταν, σὰν νὰ μὴν ἤθελε νὰ βεβηλώσῃ κάποιο ὄνομα.

Μὰ ἡ Νέλλη ἀσυλλόγιστα συνέχισε:

—Οὔτε γιὰ τὸ Μάρκο....

—Τότε, γιατὶ ἦρθε τ' ὄνομά του στὸ στόμα σου; ρώτησε, συνεφερμένη τώρα ὁλοκληρωτικὰ ἡ νέα. Γιατί εἶπες τ' ὄνομά του;

Ἡ Φώτα τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἦταν διαφορετική. Τὰ μάτια της ἄστραφταν. Εἶχε πάρει τὴ συνηθισμένη ὑπερήφανη στάσι της, κάτι τὸ ἐπιτακτικό, ποὖχε κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα της.

Ἡ Νέλλη, ταραγμένη, τὴν κοιτοῦσε, χωρὶς ν' ἀπαντᾷ, χωρὶς ὅμως καὶ ν' ἀφήσῃ τὸ χέρι της. Ἀντίθετα, στριμώχτηκε κοντά της, σὰν νὰ τὴν παρακαλοῦσε νὰ σταματήσῃ σ' ἐτὶ τὴ συζήτησι.

Ἡ Φώτα ὅμως τραβήχτηκε κι' ἐρώτησε πάλι:

—Λέγε, Νέλλη.... Λέγε ὅ,τι ξέρεις γιὰ τὸ Μάρκο....

Ἡ ὤμορφη νέα εἶχε νικηθῆ:

—Θὰ σοῦ πῶ, πρόφερε σιγά.... Ἀλλά....

Κι' ὕστερα, σὰν νὰ μετάνοιωσε, συνέχισε δυνατά, ἔντονα, μὲ πεῖσμα σχεδόν:

—....μὰ ὄχι.... δὲν μπορῶ.... δὲν θέλω....

—Ὥστε ἔτσι λοιπόν; φώναξε τώρα ἔντονα ἡ Φώτα, τόσο, πού, ἂν στὴν πλὰζ βρισκόντανε ἄλλες κυρίες τὴν ὥρα τούτη τὴν ὤμορφη, τῆς πρωινῆς ἀνοιξιάτικης λιακάδας, θ' ἄκουαν.... Δὲ θέλεις νὰ πῆς;... Ἔχεις ἕνα μυστικὸ γιὰ τὸν ἄντρα, ποὺ θὰ πάρω σὲ λίγο, εἶσαι ἡ καλλίτερη φίλη μου καὶ μοῦ τὸ κρύβεις;... Καὶ δὲν ἦλθες πρώτη ἐσὺ νὰ μοῦ τὸ πῆς;...

Σταμάτησε γιὰ μιὰ στιγμή. Διώρθωσε τὰ μαλλιά της, ποὺ εἶχαν ἀναταραχθῆ, ὅπως εἶχε βγάλει τὸ μπερεδάκι της, ἀπὸ

Ἡ Μάρθα εἶπε μὲ παράπονο στὴ μητέρα της: Μαμά, δὲν μ' ἀγαπᾶτε πειά

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Ο ΠΑΝΤΕΛΗΣ

Ο ΛΟΣΤΡΟΜΟΣ τοῦ ὑποφράγματος, ὁ Πέτρος ὁ Σαντορηνιός, μὲ τὸ πελώριο κορμὶ καὶ τὰ σιδερένια μπράτσα, τὰ χοντρὰ σὰν μπίγες ἀμπαριοῦ, καθισμένος στὴ μπούκα τῆς τιμονιέρας τῆς πρύμης καὶ μασσῶντας μιὰ ξερὴ γαλέττα γιὰ κολατσό, ἐσταύρωνε πρωΐ - πρωΐ τὸν βοηθὸ τῆς τροφοδοσίας, ποὺ κουκουλωμένος μέσα στὴ χοντρὴ πατατούκα καὶ μὲ τὸ κασκέττο χωμένο βαθειὰ ὡς τὰ φρύδια, στεκόταν ἀπέναντι του, ἀκουμπημένος γερὰ στὴν κουπαστή.

—Τὰ εἶδες τὰ σκυλλόψαρα, ρὲ Παντελῆ, ποὺ μᾶς ἔχουν πάρει τὰ ξοπίσω ἀπὸ τὶς Ἀζόρες ; Κάποιο ψοφῆμι μυρίζονται τὰ ἄτιμα. Καὶ κατὰ πῶς εἶσαι ξεχαρβαλωμένος σὰν ἀκαλαφάτιστη κουβέρτα, ἔχει γοῦστο, λέει, νὰ σὲ σερβίρουμε σὲ δαῦτα πακεταρισμένο κανένα βραδάκι ἀπὸ τὴν πρύμη....

— Πάψε, μωρὲ Πέτρο, εἶπε γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἀνατριχιάζοντας σύγκορμος, ὁ Παντελῆς. Πάψε, ἔτσι μὲ καλὸ νὰ ξαναδῆς τὴ Σαντορίνη καὶ νὰ πιῆς τὸ βυσάντο της. Εἶνε ὧρες τώρα νὰ κακομελετᾷς, στὸ Θεό σου ; Ἡ τραμουντάνα λυσσομανάει σὰν γεννημένη σκύλλα κι' ἀπὸ τὰ τροχτὲς μὲ τρώει ἡ θέρμη. Καρχαρίες πίσω στὴν πρύμη, ἐπιβάτες τοῦ διαόλου καὶ τοῦ λόγου σου μὲ τὶς σαχλαμάρες σου.... Ἔ ! ἄη στὸ διάβολο! ...Νὰ γυρίσῃ ἡ πρύμη - πλώρη, μωρέ, νὰ ξαναπᾶμε στὸν Πειραία μὲ τὸ καλό, κι' ἔτσι μὲ ξαναδῆτε νὰ μὲ γράψετε Καραμπουρνιώτη....

Ὁ λοστρόμος ἀνασηκώθηκε γελῶντας κοροϊδευτικά.

—Ἄντε νὰ μοῦ χαθῇς, διαόλου χάμπατο, εἶπε τραβῶντας πλώρα. Ἄντρας εἶσαι σὺ μωρὲ ἢ φασόλι κακοβρασμένο; Ἡ θάλασσα, κακομοίρη, θέλει ναῦτες. Τί νὰ τοὺς κάνῃ τοὺς καλντιριμιτζῆδες σὰν ἐσένα ;....

Κάτι πῆγε ν' ἀπαντήσῃ ὁ Παντελῆς στὸ βρισίδι τοῦ λοστρόμου. Μ' αὐτὸς εἶχε χαθῆ πειὰ μέσα στὶς σκάλες τοῦ ὑποφράγματος. Καὶ ὁ τροφοδότης μπουσουλῶντας ἀπὸ τὸ μπότζι ἐτράβηξε κατὰ τὶς κουζίνες μὲ τὸ κεφάλι σκυφτὸ καὶ μὲ γκρινιασμένα τὰ μοῦτρα.

◇◇◇

Ὁ Παντελῆς ! Ὁ γραμματικὸς τῆς τροφοδοσίας....

Ἐταξίδευε μαζύ μας ἐδῶ κι' ἔξη μῆνες. Καὶ ἦταν ὁ ἄνθρωπος τοῦ καραβιοῦ ποὺ λὲς καὶ νὰ τὸν ἐμπαρκάρισαν στὸ ὑπερωκεάνειο γιὰ φαιδρὸ διάλειμμα ὅλου τοῦ πληρώματος, γιὰ νὰ ξεσπᾷ σ' αὐτὸν ἡ ἀκεφιὰ καὶ ἡ πλῆξις ποὺ δέρνει συχνὰ ἐκείνους ποὺ σχίζουν τὶς θάλασσες ἐπάνω σ' ἕνα πλεούμενο, τριγυρισμένο, μερόνυχτα ἀτελείωτα, ἀπὸ τ' ἀπέραντα πλάτη τοῦ ἁλμυροῦ νεροῦ.

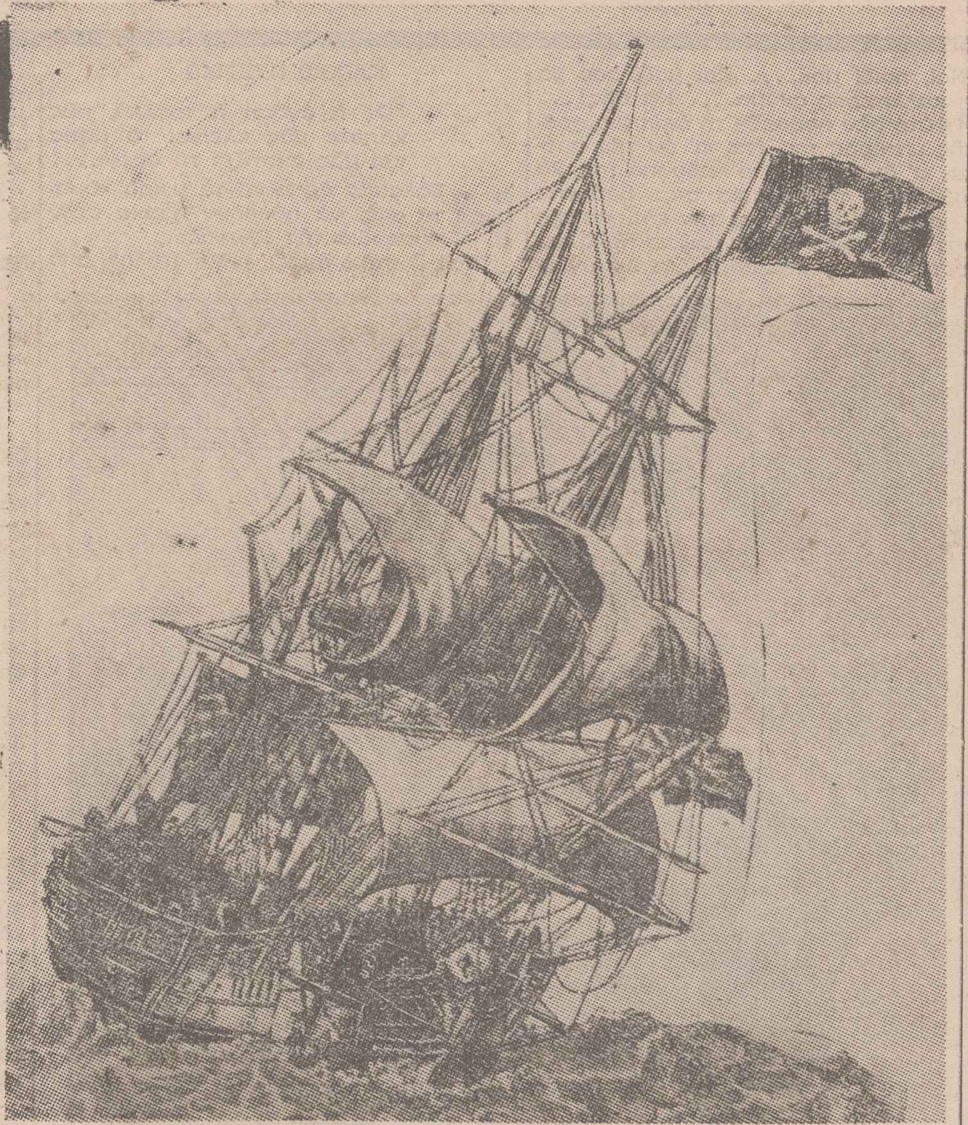
Μέσα στὸ κακὸ αὐτό, ποὺ θύμιζε κουρσάρικες ἱστορίες

Κωνσταντινουπολίτης, γεννημένος κι' ἀναθρεμμένος στὸν Γαλατᾶ, ἐξέπεσε ποιὸς ξέρει πῶς καὶ γιατὶ στὸν Πειραιᾶ. Στὴν πατρίδα του ἦταν καφετζῆς. Καὶ τὰ εἶχε καταφέρει νὰ τὸν πάρουν στὰ καράβια γιὰ βοηθὸ στὴν τροφοδοσία. Κοντός, μελαγχροινός, μὲ τὰ μαῦρα γυαλιστερὰ μαλλιά, μ' ἕνα μουστάκι ψαλλιδισμένο σὶς ἄκρες, ντροπαλὸς καὶ σιγομίλητος, κάθε ἄλλο παρὰ γιὰ τὴν τραχειὰ ζωὴ τοῦ ναύτη ἐφαινόταν πλασμένος. Τριανταπεντάρης ἐπάνω κάτω. Φοβότανε τὴν θάλασσα σὰν τὶς ἁμαρτίες του. Καὶ στὶς συχνὲς μπουράσκιες ποὺ μᾶς ἐφίλευε ὁ Ἀτλαντικός, ἐτρέχαμε ὅλοι τὶς ὧρες ποὺ δὲν εἴχαμε δουλειὰ νὰ τὸν βροῦμε, χωμένο στὰ κατάβαθα τῆς ντεσπέντζας, γιὰ νὰ γλεντήσουμε μαζύ του.

—Παντελῆ, κινδυνεύουμε !....

—Ἄη Νικόλα, βοήθα.... ἐμουρμούριζε σταυροκοπούμενος ὁ Παντελῆς.

—Παντελῆ, κάνουμε νερά, χανόμαστε... Ποῦ τὄχεις τὸ σωσίβιό σου...

—Ἀμάν, μωρὲ παιδιά ! Καὶ δὲν ξέρω κολύμπι ὁ ἔρμος.... Μωρὲ τί ἤθελα ἐγὼ νάρθῶ ἐδῶ μέσα.....

Ἐτελείωσε. Τὸν Παντελῆ τὸν ἐπιστεύαμε ὅλοι ὡς τὸν πειὸ δειλὸ ἄντρα τοῦ καραβιοῦ μας. Καὶ οἱ καμαριέρες ἀκόμη, τὸν εἶχαν πάρει στὸ ψιλό. Ἡ Ἀλεξάντρα, ἡ πρώτη τῆς Πρώτης, τοῦ ἔλεγε ὅταν τὸν ἔβλεπε στὶς στιγμὲς τῆς μπουνάτσας νὰ συργιανάῃ στὰ ντέκ.

—Μὴν κυττᾶς τὴν θάλασσα, κύριε Παντελῆ. Θὰ ξεράσῃς....

Μὰ αὐτὸς δὲν ἀπαντοῦσε. Ἐσκιαζε μονάχα κάπου—κάπου στὸ πρόσωπό του ἕνα συγκρατημένο χαμόγελο καὶ ἀπὸ τὰ χείλη του ἔβγαινε ἕνα μουρμουρητό :

—Καλάααα....

◇◇◇

Ἐκεῖνο τὸ ταξίδι, εἴχαμε πιάσει τὴν Νεάπολι τῆς Ἰταλίας. Καὶ εἴχαμε πάρει πεντακόσιους τόσους ἐπιβάτες. Μὰ δὲν εἴχαμε καλὰ— καλὰ ξεμπουκάρει στὸν Ὠκεανὸ καὶ ἐβεβαιωθήκαμε ὅτι δὲν θὰ περνούσαμε καλὰ ὡς τὸ τέλος μαζύ τους. Μάννας γέννες καὶ διαόλου κάλτσες οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς Καμορίστες καὶ ἀναρχικοί, κατακάθια, ποὺ τοὺς ἔδιωχναν μὲ χαρὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους. Εἴχαμε πάρει ἐπίτηδες γι' αὐτοὺς Ἰταλὸ κομισσάριο καὶ δικούς τους μαγείρους. Καὶ τοὺς εἴχαμε τοποθετήσει σὲ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ ὑποφράγματος. Ὅμως αὐτὸ δὲν τοὺς ἐμπόδιζε νὰ τρώγωνται συναμεταξύ τους καὶ μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς Ρωμηοὺς ἐπιβάτες ἀπὸ τὸ πρωΐ ὡς τὸ βράδυ. Ὁ ἀστυνόμος τοῦ καραβιοῦ ἄλλη δουλειὰ δὲν ἔκανε, ὅλη τὴν ἡμέρα, ἀπὸ τὸ νὰ τρέχῃ γιὰ νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ.

—Δὲν θὰ περάσουμε καλά, φοβοῦμαι, ὡς τὸ τέλος μ' αὐτοὺς τοὺς μπριγκάντηδες (πειρατάς) ἔλεγε, νευριασμένος κάθε βράδυ, ποὺ τελειώνοντας τὴν ἐπιθεώρησί του ἐπήγαινε νὰ ἡσυχάσῃ.

Καὶ τὸ κακὸ ἐξέσπασε τὸ μεσημέρι ἐκεῖνο. Εἶχε βαρέσει συσσίτιο γιὰ τοὺς ἐπιβάτες τῆς τρίτης θέσεως. Ἐπρόκειτο νὰ σερβιρισθοῦν μακαρόνια τοὺς ξένους ἐπιβάτες καὶ ὁ ἀστυνόμος μαζὺ μὲ τὸν κομισσάριό τους καὶ τὸν τροφοδότη, τοποθετημένος στὴν πόρτα τῆς κουζίνας τοῦ δεξιοῦ κουραδόρου, ἐπιστατοῦσε στὴ διανομὴ τοῦ συσσιτίου.

Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς ποὺ πέρασε ἅπλωσε την καραβάνα του, πῆρε συσσίτιο γιὰ πέντε, ἐζύγωσε κατόπιν στὴν κουπαστὴ καὶ τὸ ἄδειασε στὴ θάλασσα.

Ὁ ἀστυνόμος ἔκανε πῶς δὲν κατάλαβε καὶ ἐσυνέχισε τὴν διανομή. Ὁ δεύτερος ὅμως, ἐπέταξε μαζύ μὲ τὸ φαΐ καὶ τὴ καραβάνα στὸ νερό. Ὁ ἀξιωματικὸς τὸν ἅρπαξε ἀπὸ τὸν γιακᾶ.

—Γιατὶ τὸ κάνεις αὐτό ; τὸν ἐρώτησε στὴ γλῶσσά του.

—Περκὲ κουζὶ μὲ πιάτσε (γιατὶ ἔτσι μ' ἀρέσει) τοῦ ἀπάντησε αὐτὸς μὲ αὐθάδεια.

Ἕνα δυνατὸ χαστοῦκι τοῦ ἀστυνόμου στὰ μοῦτρα τοῦ ἀνυπάκοου, ἄναψε τὴν φωτιά. Ἔκανε ἕνα βῆμα πίσω αὐτός, ἐτράβηξε κάποιο στιλέττο ἀπὸ τὴν μέση του κι' ἐχύμηξε μουγκρίζοντας μὲ λύσσα.

—Βοήθεια, σύντροφοι. Κτυπᾶτε τους !

Ἡ πιστολιὲς ποὺ ἔρριξε ὁ ἀστυνόμος, ποὺ εἶχε προλάβει νὰ χωθῇ μέσα στὶς κουζίνες, μᾶς ἔκαναν νὰ χυθοῦμε ὅλοι πρύμα. Οἱ τιμονιέροι καὶ οἱ ναῦτες μὲ τοὺς μπαλτάδες στὰ χέρια ἔπιασαν τὶς σκάλες τῆς δεύτερης κουβέρτας. Τὸ τιμόνι ἄρχισε νὰ κάνῃ μπαράγκες καὶ οἱ μηχανικοὶ ἐβίδοναν βιαστικὰ τὶς μάνικες γιὰ νὰ περιβρέξουν μὲ ζεματιστὸ νερὸ τοὺς μανιασμένους ἀναρχικούς, ποὺ προσπαθοῦσαν μὲ κάθε τρόπο νὰ μᾶς πάρουν τὶς σκάλες.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ Πρῶτος, ὁ καπετὰν Γιάννης ὁ Κουλουκουντῆς, τρελλὸς ἀπὸ τὸν θυμό του καὶ ἀψηφῶντας κάθε κίνδυνο ἐπήδησε μ' ἕνα σάλτο τὴν ἀριστερὴ σκάλα κι' εὑρέθηκε στὴν μέση τῶν στασιαστῶν. Τὸν εἴδαμε νὰ σφίγγεται μέσα στὴ μάζα, χωρὶς πηλήκιο. Δέκα στιλέττα, ἦσαν ἕτοιμα νὰ τὸν κομματιάσουν.

—Θὰ σκοτώσουν τὸν καπετάνιο, ἀκούσθηκε γεμάτη ἀγωνία ἡ φωνὴ τοῦ ὑπάρχου. Γρήγορα τὶς μάνικες. Φέρτε τὶς καραμπίνες.....

Μὰ ξαφνικὰ μέσα στὸ κακὸ αὐτὸ, ποὺ θύμιζε κουρσάρικες ἱστορίες, ἕνας ἄνθρωπος — σύφουνας, μᾶς ἐπαραμέρισε ὅλους. Γρήγορος σὰν ἀστραπὴ καὶ δυνατὸς σὰν ὠργισμένο κῦμα, μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι, ἀναμαλλιασμένος καὶ τρομαχτικός, ἐχύθηκε σὰν καταρράχτης ἀπὸ τὴν σκάλα οὐρλιάζοντας.

—Πίσω ἄτιμοι.... Πίσω παληοτόμαρα... Τὸν καπετάνιό μας μωρέ.... Τὸν καπετάνιό μας....

Μὲ τὸ κοντάκι καὶ μὲ τὴν μπούκα τοῦ πιστολιοῦ του σπάζοντας κεφάλια καὶ αἱματώνοντας πρόσωπα, ἔφθασε δίπλα στὸν Πρῶτο, τὸν ἐκάλυψε μὲ τὸ κορμί του καὶ γυρίζοντας πρὸς τὰ πάνω :

—Βαρῆτε τους, μωρέ, ἐμούγκρισε. Βαρῆτέ τους... Τὶ τοὺς φυλᾶτε !....

Καὶ ἐκείνη τὴν στιγμὴ μονάχα, ἀντιληφθήκαμε ποιὸς ἦταν αὐτὸ τὸ ἄτρομο παλληκάρι, αὐτὸ τὸ θηρίο ποὺ ἔπεσε μέσα στὰ στιλέττα μὲ τέτοιο ἡρωϊσμὸ γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν Πρῶτο.

Ἦταν ὁ Παντελῆς. Ὁ... φοβιτσιάρης γραμματικὸς τῆς τροφοδοσίας.

Μισὴ ὥρα κατόπιν εἴχαμε πνίξει τὴν ἀνταρσία. Ἐμαζέψαμε τοὺς ζεματισμένους ἀπὸ τὶς μάνικες, ἐκλείσαμε τοὺς ἄλλους στ' ἀμπάρια καὶ ἀνεβήκαμε νὰ ἰδοῦμε τὶ κάνει ὁ Πρῶτος.

—Καὶ ὁ Παντελῆς ; Ποῦ εἶνε, μωρὲ παιδιά, ὁ Παντελῆς ;

Τὸν εὑρήκαμε σὲ λίγο, καθισμένο στὸ βάθος τῆς ντεσπέντζας, νὰ πίνῃ ἥσυχος, ἥμερος σὰν πρόβατο τὸν καφέ του. Ἀπέναντί του στεκόταν σὲ στάσι σεβασμοῦ ὁ λοστρόμος, ὁ Πέτρος ὁ Σαντοριniός.

—Ποτέ μου δὲν θὰ τὸν πίστευα τέτοιο, ἐγύρισε καὶ μᾶς εἶπε ὅταν μᾶς εἶδε νὰ μπαίνουμε.

Ὁ Παντελῆς τὸν ἐκύτταξε μὲ τὸ ἀγαθό του βλέμμα καὶ ἐσιγοψιθύρισε φέρνοντας τὸ τσιγάρο του στὰ χείλη.

—Τὶ νὰ κάνουμε, μωρὲ Πέτρο ; Ἔτσι εἴμαστε ἐμεῖς οἱ καλντιριμιτζῆδες.....

ΔΗΜ. ΜΟΣΧΟΝΑΣ

τὸν ἄνεμ^ μὲ μιὰ βίαιη κίνησι τῶν δυὸ χεριῶν της, κι' ὕστερα ξαναμίλησε. Καὶ τώρα—περίεργο!—φαινότανε τοὐλάχιστον ἤρεμη:

—Λοιπόν.... Θὰ μοῦ πῇς, Νέλλη;...

—Ἀφοῦ τὸ θέλεις; ἀπήντησεν ἡ ἄλλη, κι' εἶχε κι' αὐτὴ μιὰ σκληρότητα τώρα στὴν ἔκφρασί της....

Μά, σὰν νὰ μετάνοιωσε, σὰν νὰ φοβήθηκε κι' ἡ ἴδια τὴ φωνή της, ποὺ δὲν εἶχε τίποτα ἀπὸ τὸ συνηθισμένο, τὸ χαδιάρικο, πρόσθεσε:

—....μὰ θἆταν καλλίτερα νὰ μὴν τὸ μάθῃς....

Σώπασαν κι' οἱ δυό.

Ἀνάμεσά τους εἶχε μπῆ κάτι, ποὺ τὶς χώριζε. Ἕνα μυστικό, ποὺ βέβαια θὰ ἦταν τρομερό, ποὺ ἴσως νὰ τσάκιζε τὴν εὐτυχία τῆς Φώτας, ἕνα μυστικό, ποὺ τὶς χώριζε τώρα, αὐτὲς τὶς δυὸ φίλες, ποὺ χρόνια κανένα σύννεφο δὲν σκίασε τὴ στενὴ φιλία τους καὶ ποὺ κάποιες φορὲς γιὰ τὴ φιλία τους αὐτή, ποὺ ἦταν ἡ ὡραιότερη ἐκδήλωσι τῆς μικρῆς ἁγνῆς ζωῆς των, φλυαροῦσαν μὲ μοχθηρία κι' ὑπονοούμενα τὰ κοσμικὰ σαλόνια.

……

Ἡ Φώτα σηκώθηκε πρώτη, ἀφίνοντας ἕνα χαρτονόμισμα—πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἄξιζαν τὰ ὅσα τοὺς ἔφερεν ὁ ὑποχρεωτικὸς μαίτρ. Ἡ Νέλλη τὴν ἀκολούθησε.

Βάδιζαν τώρα οἱ δυό, μακρυὰ ἡ μιὰ ἀπὸ τὴν ἄλλη. Ἡ Νέλλη δὲν κρατοῦσε πιὰ ἀπὸ τὸ μπράτσο τὴ φίλη της καὶ δὲν ἔσκυβε κοντά της κάθε τόσο, γιὰ νὰ τῆς λέῃ κάτι, κι' ὕστερα νὰ γελάῃ, μὲ τὸ γέλιο ἐκεῖνο τὸ χαριτωμένο καὶ τὸ παράξενο, ποὺ τῆς πρόσθετε κάτι ἀκόμη στὸν ξεχωριστὸ τύπο της.

Πέρασαν τὴν πλάζ. Ἡ Φώτα πήγαινε μπροστά. Μά, μόλις ἔφθασε στὸ κατάστημα, δὲν μπῆκε στὴν πόρτα, γιὰ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἄλλη, ἀπέναντι, ποὺ περίμενε τ' ἁμάξι, μήτε ἀριστερᾶ, γιὰ νὰ βγῇ στὸ ἴδιο μέρος. Σὰν κάτι νὰ τὴ σταμάτησε, σὰν κάτι νὰ σκέφθηκε, βάδισε ἀπότομα δεξιᾶ, πρὸς τὴν ἀμμουδιά. Κι' ἡ Νέλλη, ποὺ τὸ παρετήρησε, παραξενεύτηκε, μὰ δὲν μίλησε. Τὴν ἀκολουθοῦσε μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι, ποὺ στριφογύριζαν μέσα του χίλια πράγματα, μ' ἕνα σκοπό: Τί νὰ πῇ τῆς ἀγαπημένης φίλης της, πῶς νὰ τὴν ξεγελάσῃ, γιὰ νὰ ἤξερε, ἂν τῆς ὡμολογοῦσε, ποιὰ κατῆς κρύψῃ τὴ φριχτὴ ἀλήθεια, ποὺ δὲν τεύθυνσι θἄπαιρνε ἡ ζωὴ τῆς ὑπέροχης αὐτῆς νέας, τῆς ἀγαπημένης φίλης της,

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

Συγγραφεύς: Μ. Κ. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗΣ

Σατυρικοὶ στίχοι

Οἱ ἀναποδιὲς τῆς ζωῆς

Ἀγαπητοί μου ἀναγνῶσται
δῶστε ὀλίγη προσοχήν :
Σᾶς ἔτυχε ποτέ σας, ὥστε
νὰ περπατᾶτε ὑπὸ βροχήν ;

Ὁ ἥλιος γύρω σας νὰ λάμπῃ
χιόνι νὰ πέφτῃ στὰ βουνὰ
κι' ἐνῷ σκορπᾷ ἡ σελήνη θάμπη
τριγύρω νἆναι σκοτεινά ;

Ποτέ σας, ἔτυχε νὰ δῆτε
πράγματα τόσα μπερδεμένα ;
Ὄχι ; Ἆ ! νὰ μὲ συμπαθῆτε
διότι μοὔτυχε ἐμένα :

Πόσες φορὲς ἀκοῦμε γύρω
λόγια ἀγάπης, συμπαθῆ
ποῦ πίσω τους κρύβουν μαχαίρι
ἢ φονικώτατο σπαθί ;

Μέσα στὸ τρὰμ πατᾶς τὸν κάλο
τοῦ ἀνυπόπτου ἐπιβάτη....
Γυρίζει σὲ στραβοκυττάζει
καὶ σὺ τοῦ ψιθυρίζεις κάτι
λόγια συγγνώμης, δίχως ἄλλο.
«Μὴν ἐνοχλεῖσθε» μουρμουρίζει
ἐνῷ διάθεση θὰ εἶχε
μέχρι τὸ τέρμα νὰ σὲ βρίζῃ.

Στὸ δρόμο βλέπεις κάποιον ἄλλο
ποιὸς εἶν' αὐτὸς διερωτᾶσαι.
Κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο, πλὴν ἐν τούτοις
τὸν χαιρετᾶς, σὲ χαιρετᾶ.

Παίρνεις τὸ πιὸ γλυκό σου ὕφος
Πῶς εἶσθε ; Κάνεις πῶς θυμᾶσαι
Εὐχαριστῶ. Καὶ σεῖς ; Ἐπίσης....
καὶ ξεχαστήκατε μετά.

Ἔτσι περνᾷ στὴν ἱστορία
αὐτὸς ὁ κόσμος ὁ παληὸς
ὅλο ψευτιὰ καὶ ὑποκρισία
μὰ πέστε ; Γίνεται κι' ἀλλοιῶς ;

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΡΔΙΑ

ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΣΤΗΝ ταράτσα τοῦ Γκρὰντ Ὀτέλ, στὴν Κυανῆ Ἀκτή.

Ἕνα φεγγάρι ὁλοστρόγγυλο κατρακυλάει στὸ γαλάζιο οὐρανό, ἀμέριμνο, μὲ τὶς αἰώνιες γκριμάτσες του, σὰ μιὰ φάτσα, ποὺ βλέποντας τὴν ἀνθρώπινη ζωὴ μὲ τὶς ἀδυναμίες της, γελάει σαρκαστικά.

Ἕνας ντιζέρ, μὲ τὸ φράκο του, μπροστὰ στὴν ὀρχήστρα τραγουδάει ἕνα μοντέρνο ταγκό, ποὺ οἱ στίχοι του μιλᾶνε γιὰ τὴν ἀπιστία στὸν ἔρωτα. Παρακάτω, λένε, πὼς ὁ ἀπατημένος ἐραστὴς —μόνος πειὰ στὸν κόσμο— «ἔχει σύντροφό του τὸ φεγγάρι».

Τὴν ἴδια ἀκριβῶς στιγμή, τὸ φεγγάρι —σὰ νὰ ντρέπεται γιὰ τὴ χονδροειδῆ ψευτιὰ καὶ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ ποιητῆ καὶ ὅλων τῶν στιχουργῶν, κρύβεται πίσω ἀπὸ κάτι σύννεφα. Περιμένει λίγο, ὥς που νὰ τελειώσῃ τὸ τραγοῦδι, γιὰ νὰ ξαναβγῇ καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὴ συζήτησι τοῦ Νοτιοαμερικανοῦ Ρογήρου Γκοζαλὲθ μὲ τὴ χαριτωμένη πριμαντόνα τῆς ὀπερέττας Ὑβὸν Λαρμιέ, ποὺ αὐτὴ τὴ στιγμὴ βρίσκονται μέσα σὲ μιὰ κάτασπρη βάρκα, ποὺ γλυστράει ἐλαφρὰ σὰ θαλασσοποῦλι πάνω στὰ γαλανὰ νερὰ τῆς γαλάζιας θάλασσας.

Ὁ βαρκάρης νομίζει, πὼς τὸ ζευγάρι αὐτὸ θέλει ν' ἀπολαύσῃ τὰ θέλγητρα τῆς φύσεως μέσα στὴν ἥσυχη νύχτα καὶ προσπαθεῖ νὰ κάνῃ ὅσο τὸ δυνατὸ μικρότερο θόρυβο μὲ τὰ κουπιά. Ἀκούγοντας μάλιστα τὴ συζήτησι, χωρὶς ὅμως νὰ τὴν καταλαβαίνῃ —γιατὶ γίνεται στὴν ἱσπανικὴ γλῶσσα— νομίζει πὼς οἱ δύο ἐρωτευμένοι λένε γιὰ τὸν ἔρωτά τους, γιὰ τὴν εὐτυχία τους. Ἄλλως τε, εἶνε τόσο γλυκειὰ στὴν ἀκοὴ αὐτὴ ἡ γλῶσσα! Σὰ μιὰ μελωδικὴ μουσική, ποὺ ταιριάζει μόνο γιὰ τὸν ἔρωτα.

Μὰ τὰ πράγματα εἶνε διαφορετικά.

— Ἀκουσε, νεαρέ μου, ἔλεγε ἡ Ὑβόν. Μπορεῖ νὰ σ' ἀγαπάω γιατὶ εἶσαι ὄμορφος. Ὕστερα ἔρχεσαι ἀπ' τὴ Βραζιλία, ἀπὸ μιὰ χώρα ξωτική, ποὺ βγάζει θερμοὺς ἄντρες καὶ θερμὲς γυναῖκες!... Μ' ἀρέσεις πολύ... Δὲ σὲ χόρτασα ἀκόμα. Ἀλλά, ὥς ἐδῶ μόνο...

—Μὰ ἀρνεῖσαι αὐτὴ τὴ μικρὴ χάρι, ποὺ σοῦ ζητάω;

—Σοὔχω κάνει πολλὲς τέτοιες χάρες. Ἄλλα λεπτὰ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ δώσω πειά... Ὕστερα βλέπω, ὅτι τώρα τελευταῖα ἔχεις διπλαρώσει τὴν Ἐγγλέζα... ἐκείνη τὴν ἡλικιωμένη κυρία...

—Τὴ Ράλεϋ; εἶπε δυνατὰ ὁ Γκαντζαλὲθ καὶ ἐγέλασε, μ' ὅλη τὴ καρδιά του, ὥστε νὰ φανοῦν δυὸ σειρὲς ἀπὸ κάτασπρα δόντια.

—Ναί, μὴ γελᾷς! Ἂν αὐτὴ πληρώνῃ γιὰ τὸν ἔρωτα, μπορεῖς νὰ πᾷς! Ἐγὼ ὅμως δὲν εἶμαι ἀπ' αὐτὲς τὶς γυναῖκες! Κατάλαβες;

Ἐπηκολούθησε μιὰ σιωπή.

—Ἂν ἤξερες γιατὶ τὰ θέλω αὐτὰ τὰ λεπτὰ... δὲν θὰ ἐπέμενες ἔτσι...

—Γιὰ ὅ,τι κι' ἂν τὰ θέλῃς, μοῦ εἶνε ἀδιάφορο.

Ὁ βαρκάρης τώρα εἶχε γυρίσει τὴ βάρκα πρὸς τὴν προκυμαία τοῦ ξενοδοχείου. Πλησίαζαν.

Ὁ Ρογῆρος κατέβαλε ἀκόμα μιὰ τελευταία προσπάθεια.

—Πρόκειται νὰ σωθῇ κάποιος ἄνθρωπος μ' αὐτὲς τὶς πενῆντα χιλιάδες φράγκα. Θὰ τὶς ἔδινα ἐγώ, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ μοῦ εἶχαν στείλει τὰ εἰσοδήματά μου ἀπ' τὴ Βραζιλία. Ἀλλὰ ἀκόμα περιμένω, νὰ πάρῃ ὁ Διάβολος!

Τὸ πρόσωπό του ἐπῆρε μιὰ ἀλλόκοτη ἔκφρασι. Ἔμοιαζε μὲ ἄνθρωπο, ποὺ εἶνε βαθειὰ πληγωμένος μέσ' τὴν ψυχὴ ἀπὸ μιὰ ἀνέλπιστη προσβολή.

Ἡ Ὑβὸν τὸν λυπήθηκε καὶ τὸν ρώτησε.

—Μπορῶ νὰ μάθω ποιὸς εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ποὺ θὰ σώσῃς;

—Ὁ Σαμόν, ἀπάντησε ἀδίστακτα ὁ Ρογῆρος.

—Μὰ αὐτὸς ἔχει μεγάλη περιουσία. Λεπτὰ πολλά...

—Τἄχασ' ὅλα στὸ καζῖνο. Χρωστάει ἀκόμα πενῆντα χιλιάδες. Χρέος τιμῆς. Κι' ἂν δὲν τὰ δώσῃ ὥς αὔριο τὸ βράδυ... πρέπει νὰ κάνῃ ὅ,τι κάνουν ὅλοι σὲ παρόμοιες περιστάσεις...

Ἡ Ὑβὸν ἔμεινε συλλογισμένη γιὰ λίγο.

Ὁ Σαμόν. Ὁ διάσημος ζωγράφος, ποὺ εἶχε γίνει πλούσιος ἀπ' τὸ ταλέντο του, νὰ καταντήσῃ στὸ σημεῖο νά... Ἄχ! ὄχι ποτέ! Δὲν πρέπει νὰ γίνῃ αὐτό.

Κι' ὕστερα τὸ ὄνομά του, τῆς ἔφερνε στὴ σκέψι της τὶς πιὸ ὄμορφες ἀναμνήσεις. Μὲ τὸ Σαμόν, ὅταν αὐτὸς ἦταν φτωχὸς ζωγράφος κι' ἐσύχναζε στὰ κέντρα τῆς Μονμάρτρης κι' ἐκείνη μπαλαρινούλα στὸ Καζινὸ ντὲ Παρί, εἶχαν συνδεθῆ ἐρωτικά.

Ἔμεναν σὲ μιὰ μικρὴ καὶ φτωχικὴ σοφίτα, στ' ἀπόμερα τοῦ Παρισιοῦ καὶ εἶχαν ζήσει ἀλησμόνητες ἐρωτικὲς νύχτες. Μιὰ μέρα τὸν παράτησε χωρὶς κανένα λόγο κι' ἔφυγε. Ὕστερα ἐκεῖνος παντρεύθηκε μιὰ πλουσία, ἐνῷ ἐκείνη ἔγινε μεγάλη ἀρτίστα. Ἔτσι ἐχώρισαν. Κι' ὅταν συναντηθήκανε στὴν Κυανῆ Ἀκτή, ἐχαιρετήθηκαν ἐγκάρδια, σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι. Τέτοιοι εἶνε οἱ νεανικοί, οἱ τρελλοὶ ἔρωτες.

Μὰ τώρα, ἐχαιρόταν μέσα της, γιατὶ τῆς παρουσιάστηκε ἡ εὐκαιρία, νὰ ἐκδηλώσῃ κι' αὐτὴ τὴν εὐγνωμοσύνη της στὸν ἄνθρωπο, ποὺ τῆς εἶχε φανῆ χρήσιμος, γιατὶ ὁ Σαμόν, ποὺ γνωριζόταν πολὺ καλὰ μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ θεάτρου, ἐμεσολάβησε γιὰ νὰ τῆς δώσουν ρόλους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀνεδείχθη Ἐκτὸς τούτου τὸν εἶχε ἐγκαταλείψει χωρὶς κανένα λόγο, χωρὶς νὰ τοῦ πῇ ἕνα «χαίρεται».

Αὐτὴ ἔγινε μεγαλη αρτιστα χαρις στὸ Σάμον

Τὸ ὅτι ὅμως ἐπλήρωνε τὴν εὐγνωμοσύνη της αὐτὴ μὲ λεπτά, δὲν τῆς ἄρεσε καὶ τόσο πολύ. Μὰ —εὐτυχῶς— ποὺ ἦταν στὴ μέση ὁ Ρογῆρος. Θὰ ἔδινε αὐτὸς τὰ λεπτὰ ἐκ μέρους του!

—Ἔλα, κακόπαιδο, τοῦ εἶπε, ἄξαφνα ἡ Ὑβὸν καὶ τὸν ἐχάϊδεψε τρυφερά. Θὰ σοῦ κάνω τὴν εὐκολία ποὺ μοῦ ζητᾷς. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχω τόσα μετρητά, πενῆντα χιλιάδες φράγκα, πάρε αὐτὰ τὰ μπιζοῦ. Ἀξίζουν περισσότερο. Βάλτα κάπου ἐνέχυρο καὶ δῶσε γρήγορα τὰ λεπτὰ στὸ Σαμόν. Ἀλλὰ ὑπὸ ἕναν ὅρο: Δὲν θὰ πῇς ποτέ, οὔτε στὸν ἴδιο τὸ Σαμόν, ποῦ τὰ βρῆκες τὰ λεπτά. Πές' του πὼς εἶνε δικά σου καὶ πὼς τοῦ τὰ χαρίζεις! Κατάλαβες;

Ὁ Ρογῆρος ἐπῆρε τὰ μπιζοῦ. Τῆς φίλησε θερμὰ τὰ χέρια καὶ τὴν εὐχαρίστησε.

—Ἤξερα τὴν εὐγενικιά σου καρδιά, τῆς ἐψιθύρισε.

Σὲ λίγο, εἶχαν βγῆ ἀπ' τὴ βάρκα κι' ἐπῆγαν στὰ δωμάτιά τους.

Ἡ Ὑβὸν ἔπεσε καὶ κοιμήθηκε κατευχαριστημένη. Ὁ Ρογῆρος ὅμως ἐβγῆκε ἀμέσως ἀπ' τὸ δωμάτιό του καὶ τράβηξε κατ' εὐθεῖαν στὸ «Μπὰρ τοῦ Διαβόλου», ἕνα ἀπόμερο κέντρο, ὅπου σύχναζαν ὕποπτα ὑποκείμενα.

—Οὐΐσκυ, φώναξε στὸ γκαρσόνι καὶ πρὶν νὰ προφτάσῃ νὰ καθήσῃ στὸ τραπέζι ἦλθαν κοντά του δυὸ - τρεῖς γυναῖκες.

—Ἀλλό, Μποῦμπι! ἐφώναξε μιὰ νεαρὴ ξανθιὰ καὶ τὸν ἀγκάλιασε.

—Πιέτε ὅ,τι θέλετε καὶ ὅσο θέλετε, τοὺς εἶπε. Ἀπόψε κερνάω ἐγώ. Γκαρσὸν φέρε μας οὐΐσκυ.

Στὸ διπλανὸ τραπέζι καθόταν ἕνας νεαρὸς Γάλλος, ὁ Φρανσουᾶ Κοκλὲ καὶ πίνοντας μονολογοῦσε ἀναστενάζοντας.

—Ποιὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ, Θεέ μου! Κανένας δὲ βρίσκεται! Καταστρέφουμαι!

—Τί συμβαίνει; τὸν ρώτησε ὁ Ρογῆρος.

—Ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ ἑβδομῆντα χιλιάδες φράγκα, ἀπήντησε. Πρέπει νὰ τἄχω ἀπόψε, γιατὶ αὔριο...

—Τί θὰ γίνῃ αὔριο;

—Ἐπιθεώρησις στὸ ταμεῖο.

—Εἶσθε ὑπάλληλος τῆς Τραπέζης; ρώτησε ὁ Ρογῆρος.

—Ναί. Ἐσήκωσα τὸ ποσὸν αὐτὸ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ κερδίσω, ἀλλὰ ἡ τύχη...

— Ἂν μπορῇς Ρογῆρο, εἶπε ἡ ξανθιὰ φιλῶντας τον, βοήθησε τὸ Φρανσουᾶ. Εἶνε φίλος μας καὶ καλὸ παιδί. Ὕστερα ἐσὺ εἶσαι πλούσιος. Ἔχεις φυτεῖες κάτω στὴ Βραζιλία.

—Γιατί ὄχι, ἀπάντησε ὁ Νοτιοαμερικανός, γελῶντας σατανικά. Νὰ τὶς δώσω τὶς ἑβδομῆντα χιλιάδες φράγκα, ἀλλὰ πότε θὰ μοῦ τὶς ἐπιστρέψῃ;

—Σὲ τρεῖς μέρες, ἀπάντησε χαρούμενος ὁ Φρανσουᾶ. Περιμένω τὰ λεπτά, ἀπ' τὰ εἰσοδήματα τοῦ κτήματός μου ποὺ πουλήθηκε κάτω στὴν πατρίδα μου.

Ὁ Ρογῆρος δὲν ἐδίστασε καθόλου. Ἔβγαλε τὸ πορτοφόλι του κι' ἐμέτρησε στὸ νεαρὸ Γάλλο τὸ ποσὸ ποὺ τοῦ χρειαζότανε.

—Πάρτε τα, ἀλλὰ σὲ τρεῖς μέρες νὰ τὰ ἔχω.

—Εὐχαριστῶ πολύ, ἐτραύλισε τώρα ὁ Φρανσουᾶ, ἀλλὰ θὰ ἤθελα νὰ μάθω τὸ λόγο, ποὺ εἴσαστε τόσο καλὸς μαζί μου. Μοῦ ἐμπιστευόσαστε ἑβδομῆντα χιλιάδες φράγκα χωρὶς νὰ μὲ γνωρίζετε καθόλου. Γιὰ ποιὸ λόγο τὸ κάνετε αὐτό;

—Γιὰ χατῆρι μου, εἶπε σιγὰ ἡ ξανθιὰ κοπέλλα. Καὶ πρόσεχε νὰ φανῇς συνεπής. Μετὰ τρεῖς ἡμέρες στὶς ἕντεκα τὸ βράδυ ἐδῶ, νὰ φέρῃς τὰ λεπτά.

Ὁ Φρανσουᾶ Κοκλὲ ἔφυγε ἀμέσως χαρούμενος, ἐνῷ ὁ Ρογῆρος ἔπινε μαζὶ μὲ τὶς γυναῖκες ὥς τὰ ξημερώματα.

◇◇◇

Οἱ τρεῖς μέρες ἐπέρασαν.

Στὶς ἕντεκα ἡ ὥρα ἀκριβῶς τὸ βράδυ, ὁ Φρανσουᾶ μπῆκε στὸ «Μπὰρ τοῦ Διαβόλου» καὶ πῆγε κατ' εὐθεῖαν στὸ Ρογῆρο ποὺ τὸν περίμενε.

—Λοιπόν; ρώτησε ὁ τελευταῖος.

—Ὅλα ἐν τάξει;

—Τα φέρατε τὰ λεπτά;

—Φυσικά. Ἔπρεπε νὰ κρατήσω τὸ λόγο μου. Καὶ βγάζοντας τὸ πορτοφόλι του ἐμέτρησε στὸ Ρογῆρο ἑβδομῆντα χιλιάδες φράγκα.

—Μερσί, εἶπε ὁ Νοτιοαμερικανός, ποὺ παίρνοντάς τα, ἐξήτασε προσεκτικὰ τὸ χαρτονομίσματα.

Τότε ὁ Φρανσουᾶ ἐρώτησε:

—Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, ἐξηγῆστε μου, γιὰ ποιὸ λόγο ἐφανήκατε τόσο καλὸς μαζί μου.

Ὁ Ρογῆρος ἐχαμογέλασε καὶ εἶπε:

—Τώρα πειὰ ποὺ ἐτακτοποιήθηκε ἡ ὑπόθεσις, μπορῶ νὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα, γιατὶ καὶ σεῖς δὲ θὰ μπορέσετε νὰ βγάλετε τσιμουδιά. Τὰ χαρτονομίσματα, ποὺ σᾶς ἔδωσα πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἦσαν πλαστά... ἐνῷ αὐτὰ ποὺ μοῦ φέρατε ἀπόψε, εἶνε γνήσια. Πάντως ὅμως καὶ σεῖς καὶ γὼ ἐκάναμε τὴ δουλειά μας! Ὠρβουὰρ φίλε μου, καὶ βγῆκε γρήγορα ἀπ' τὸ μπάρ.

Ἐξαφανίστηκε. Δὲν τὸν ξανᾶδε κανείς! Οὔτε ἡ Ὑβόν, ποὺ περίμενε νὰ μάθῃ σὲ ποιὸν ἦσαν ἐνέχυρο τὰ μπιζοῦ της, γιὰ νὰ δώσῃ τὰ λεπτὰ καὶ νὰ τὰ πάρῃ πίσω.

◇◇◇

Ἦταν ἡ ὥρα ἐννέα τὸ πρωΐ, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ βδομάδες, ὅταν ἡ Ὑβὸν ξυπνῶντας εὑρῆκε μαζὶ μὲ τὸ ταχυδρομεῖο καὶ τὶς πρωϊνὲς ἐφημερίδες. Ξεφυλλίζοντάς τες, διάβασε κατάπληκτη αὐτὴ τὴν εἴδησι.

«Ὁ διάσημος ζωγράφος Σαμὸν ηὐτοκτόνησε εἰς τὸ ξενοδοχεῖο «Μπριστόλ» ὅπου διέμενε. Ὁ ἀτυχὴς ζωγράφος ὑπῆρξε θῦμα ἑνὸς διασήμου Νοτιοαμερικανοῦ ἀπατεῶνος, παρουσιασθέντος ἐνταῦθα ὑπὸ τὸ ὄνομα Ρογῆρος Γκοζαλὲθ καὶ ὁ ὁποῖος ἔλαβε ἀπὸ τὸν ἀτυχῆ ζωγράφον διάφορα χρηματικὰ ποσά, ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἐζητήθησαν ἀπὸ μιὰ παληά του φιλενάδα, ποὺ ἔχασε δῆθεν σημαντικὰ ποσὰ εἰς τὸ χαρτοπαίγνιο. Ὁ Σαμὸν ἔμεινε χωρὶς πεντάρα καὶ δὲν εἶχε νὰ πληρώσῃ οὔτε τὸ ξενοδοχεῖο».

Ἡ Ὑβὸν κατάλαβε τότε περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἔκλαψε μόνη της πικρά. Ἔκλαψε πολὺ ὥρα, γιὰ νὰ ἐξιλεωθῇ, καὶ μὲ τὸ πρῶτο τραῖνο γύρισε συντετριμμένη στὸ Παρίσι, ἐνῷ ὁ Νοτιοαμερικανὸς Ρογῆρος Γκοζαλέθ, ἐταξείδευε μὲ ἕνα ὑπερωκεάνειο γιὰ τὴ Νότιο Ἀμερική, ὀνειροπολῶν τὴν ὄμορφη ζωὴ ποὺ εἶχε κάνει στὴν Κυανῆ Ἀκτή.

ΒΙΚΤΩΡ ΣΑΪ-ΤΕΡΜΠΛΟΥΕΡ

Ἀναμνήσεις πολεμικὲς

ΤΟ ΠΡΟΑΙΣΘΗΜΑ

Σὲ μιὰ ἀερομαχία στὸ Ἀρρὰς, στὸ Δυτικὸ μέτωπο, ἀναγκαστήκαμε νὰ τρυπώσουμε μέσα στὰ ἐρείπια ἑνὸς χαλασμένου σπιτιοῦ, γιὰ νὰ γλυτώσουμε ἀπ' τὶς ὀβίδες, ποὺ μᾶς ἔρριχναν τ' ἀεροπλάνα.

Καθὼς εἴμαστε ὅλοι μαζεμένοι ἀκούγαμε προσεχτικὰ τὶς ὀβίδες ποὺ σκάζανε πέφτοντας ἐκεῖ κοντά μας.

Δίπλα μου στέκοταν ὁ Χάϊν Σὺτ, ὁ σαλπιγκτὴς τοῦ λόχου, κυττάζοντας ἀφηρημένα τοὺς μισογκρεμισμένους τοίχους τοῦ σπιτιοῦ.

— Χάϊν, τοὖπα σὲ μιὰ στιγμὴ, τί ἔπαθες ; Γιατὶ δὲ μιλᾷς ;

Ἐγύρισε καὶ μὲ κύτταξε. Τὸ βλέμμα του εἶχε κάτι τὸ παράξενο. Γιὰ πρώτη φορὰ, εἶχε τὸ πρόσωπό του τέτοια ἔκφρασι.

Ἐκεῖνο ποὺ μ' ἔκανε νὰ παραξενεύουμαι περισσότερο ἦταν τὸ ὅτι ὁ Χάϊν δὲν εἶχε, ὅπως πάντα, κέφι. Ὅπου βρισκόντανε ὁ Χάϊν γινότανε μεγάλο γλέντι.

— Πές' μου, Χάϊν. Τί ἔχεις ; Τὸν ξαναρώτησα βάνοντας τὸ χέρι μου πάνω στὸν ὦμο του.

Τότε μοῦ ἀπάντησε ἤρεμα.

— Θὲς τοῦ παγοῦρι μου ;

— Τὸ παγοῦρι σου ! Γιατί ;

— Δὲν τὸ χρειάζουμαι πιά. Πάρτο.

Ἐπέμενε τόσο πολὺ, ποὺ ἀναγκάστηκα νὰ τὸ πάρω.

Σὲ λίγο τοῦ ξανάπα.

— Πέσε νὰ κοιμηθῇς, Χάϊν.

Ἐκούνησε τὸ κεφάλι του.

— Θὲς τὴν κουβέρτα μου, μὲ ρώτησε.

— Τὴν κουβέρτα σου ! Μὰ δὲν τὴ χρειάζεσαι ;

— Ὄχι.

Ἔπρεπε νὰ πάρω τὴν κουβέρτα του. Τὸ ἤθελε. Ἐπέμενε.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ὁ λοχαγός μᾶς ἐξύπνησε. Ἐβγήκαμ' ὅλοι σιγὰ-σιγὰ ἀπ' τὸ χάλασμα καὶ περπατῶντας μὲ τὰ νύχια, περάσαμ' ἀπὸ ἕνα χωράφι.

Προχωροῦμε ἀργὰ πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι. Δίπλα μου δὲν ἔχω τὸ Χάϊν, ὅπως πάντα, σὲ κάτι τέτοιες ἐξορμήσεις.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, καθὼς εἴμαστε «ἐφ' ἑνὸς ζυγοῦ» ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ ἐπικεφαλῆς. Ἄλτ !

Ἐσταματήσαμε καὶ περιμέναμε. Περιμέναμε ἐκεῖ ὡς ἕνα λεπτὸ τῆς ὥρας.

Ὁ ἐχθρὸς μᾶς εἶχε ἀντιληφθῆ. Ἕνα ἀεροπλάνο περνοῦσε ἀπὸ πάνω μας, κι' ἐνῷ ἀπ' τὴν ἀντίθετη μεριὰ, ἀπ' τὰ ἐχθρικὰ χαρακώματα μᾶς ἔρριχναν δυνατοὺς προβολεῖς, γιὰ νὰ ἀνακαλύψουν ποῦ ἀκριβῶς εἴμαστε.

Μᾶς εἶδαν !

Τ' ἀεροπλάνο ἔρριξε κανὰ δυὸ ὀβίδες καὶ ἐπέστρεψε.

Μὲ τὸ σκάσιμο τῶν ὀβίδων ἀκούστηκαν μερικὲς κραυγὲς πόνου καὶ σὲ λίγο, ἡσυχία πάλι.

Ὅταν γυρίσαμε στὸ χάλασμα, ὁ λοχαγὸς ἀνήγγειλε:

— Ὁ σαλπιγκτὴς Χάϊν Σὺτ σκοτώθηκε.

Τότε κατάλαβα γιατὶ τὸ βλέμμα τοῦ Χάϊν ἦταν παράξενο καὶ μοὔλεγε:

— Θὲς τὸ παγοῦρι μου ; Θὲς τὴν κουβέρτα μου ; Δὲν τὰ χρειάζουμαι πιά.

Τὸ προαίσθημα.

ΑΛΜΠΕΡΤ ΜΑΙΛ

Η ΑΓΑΠΗ ΠΡΟΣ ΤΑ... ΤΕΤΡΑΠΟΔΑ

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟ ΣΚΥΛΩΝ

Συγκινητικαὶ σκηναὶ ἐπάνω στοὺς τάφους των. — Ἡ κυρία ποὺ κλαίει τὴ Λουλοῦ της καὶ ὁ Λέων ποὺ κλαίει τὴ.... Λιλίκα του !

ΔΕΝ εἶνε καθόλου περίεργο τὸ ὅτι πολλοὶ ἄνθρωποι αἰσθάνονται ἐξαιρετικὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ζῶα. Καὶ μάλιστα μπορεῖ νὰ πῇ κανείς, χωρὶς φόβο καὶ πάθος, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι, ποὺ ἀγαποῦν περισσότερο τὰ ζῶα ἀπ' τοὺς ὁμοίους των, παρὰ τὴν ἐντολὴν ποὺ λέει «ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν».

Τέτοια παραδείγματα ἔχουμε ἄφθονα:

Ἡ δεσποινὶς Ζουζοῦ π. χ. ἀγαπάει τρομερὰ τὸ Μπόμπη!... Αὐτὸν συλλογίζεται, γι' αὐτὸν φροντίζει... Ὅλα θυσία γι' αὐτόν!... Ὁ Μπόμπη ὅμως εἶνε ἁπλούστατα ἕνας μαχμουρλῆς ἄσπρος γάτος!... Καὶ ἡ δεσποινὶς Ζουζοῦ τὸν ἀγαπάει τρελλά! Ἀλλὰ γιατί νὰ μὴν τὸν ἀγαπάῃ, σᾶς παρακαλῶ; Κοιμᾶται μαζί του χωρὶς κανένα φόβο, τὸν χαϊδεύει, παίζει μαζί του, τὸν βάζει στὰ γόνατά της!... Τοῦ ἔχει μεγάλῃ ἐμπιστοσύνη, τόση, ὅση δὲ θὰ μποροῦσε νἄχῃ καὶ στὸν ἐκλεκτὸ τῆς καρδιᾶς της! Μ' αὐτὸν τὸν τελευταῖον ἀσφαλῶς δὲ θὰ μποροῦσε νὰ κάνῃ τέτοια παιχνίδια μαζί του, χωρὶς νὰ διατρέξῃ κανέναν κίνδυνο... Γιατὶ —ἐδῶ ποὺ τὰ λέμε— ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος εἶνε τὸ μεγαλείτερο θηρίο!... Ὁ γάτος ὅμως —ποὺ δὲν εἶνε πολιτισμένος— ζῇ, φαίνεται, στὸ μεσαίωνα καὶ γι' αὐτὸ φέρεται ἱπποτικὰ πρὸς τὴν ὡραίαν πυργοδέσποινα Ζουζοῦ.

Ὕστερα, ἡ κυρία Πιπίτσα, ποὺ εἶνε ζωντοχήρα, γιατὶ ὁ ἄντρας της ἐξελογιάσθη μὲ μιὰ χορεύτρια, ἔχει ἕναν φίλο, τὸν... Τζάκ!...

Ὁ ἄντρας της, πρὶν νὰ παντρευτῇ, τῆς εἶχε κάνει ὅρκους πίστεως κάτω ἀπ' τ' ἀνθισμένα δέντρα σὲ σεληνοφώτιστες νύχτες, εἶχε κλάψει γιὰ τὸν ἔρωτά της. Εἶχε κάνει τόσα πράγματα!... Ἀφοῦ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀπαγάγῃ, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς της δὲν ἔδιναν τὴν συγκατάθεσί τους, γιὰ νὰ πραγματοποιηθῇ ἡ ἕνωσίς τους.

Ὁ κακὸς ὅμως αὐτὸς ἄντρας της, λίγο μετὰ τὸ γάμο, τὰ ξέχασε ὅλα... Δὲν ἔμεινε πιστὸς καὶ παρέβη τοὺς ὅρκους του!... ..

Ὁ Τζὰκ ὅμως, ποὺ εἶνε ἁπλούστατα ἕνας σκύλος καὶ δὲν τῆς ὡρκίστηκε ποτέ, πὼς θὰ τὴν ἀγαπᾷ αἰώνια, παραμένει πιστός!...

Γι' αὐτό, λοιπόν, καὶ ἡ κυρία Πιπίτσα ἀγαπάει περισσότερο τὸ σκύλο, παρὰ τὸν τέως σύζυγον, τὸν ὁποῖον κυνηγάει τώρα... γιὰ νὰ τοῦ πάρῃ διατροφὴ μὲ δικαστικὴ ἀπόφασι.

Τώρα ἴσως νὰ μοῦ πῆτε:

—Μὰ εἴσαστε βέβαιος, πὼς ὁ σκύλος, ἂν εἶχε κι' αὐτὸς περιουσία καὶ μποροῦσε νὰ πληρώσῃ μιὰ διατροφή, δὲν θὰ τὴν ἄφινε τὴν κυρία Πιπίτσα στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ; Ὕστερα: Ἄλλο εἶνε ἕνας σκύλος, κι' ἄλλο ἕνας σύζυγος, πολιτισμένος.

Τὰ πράγματα αὐτὰ στὸ σημερινὸ πολιτισμὸ εἶνε πολὺ συνηθισμένα.

Συμφωνῶ καὶ γὼ μὲ τὶς ἀπόψεις αὐτές, ἀλλὰ διαφωνοῦν οἱ μερικὲς κυρίες καὶ οἱ δεσποινίδες ποὺ ἔχουν διαφορετικὴν νοοτροπία. Ὅπως, φυσικά, καὶ μερικοὶ ἄντρες, ποὺ, «καμμένοι» ἀπὸ τὶς γυναῖκες αἰσθάνονται ἐξαιρετικὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ζῶα.

Ἄνω: Ἡ νεκροθάπτις γυναῖκα τοῦ νεκροταφείου τῶν σκύλλων στὸ Βερολῖνο. Παραπλεύρως: Ἕνας τακτικὸς ἐπισκέπτης τοῦ νεκροταφείου τῶν σκύλλων πηγαίνει καθημερινῶς καὶ κάθεται ἀρκετὲς ὧρες στὸν τάφο τοῦ συντρόφου του «Λοὺξ»

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο γεγονὸς καὶ ἡ φυσικὴ συμπάθεια μερικῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰ ζῶα καὶ τὰ πτηνά, ὑπῆρξαν τὰ αἴτια, ποὺ ἱδρύθη ἔξω ἀπ' τὸ Βερολῖνο τὸ νεκροταφεῖο τῶν σκύλων!

Μάλιστα, κύριοι. Οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἀγαποῦν τὰ ζῶα, δὲν τὰ ἀγαποῦν μόνο ὅσο ζοῦν, καὶ ὅταν αὐτὰ πεθάνουν νὰ τὰ πετάξουν στὸ κάρρο τῶν σκουπιδιῶν ἢ στὸ δρόμο... Ἐννοοῦν, ὅπως γιὰ κάθε «ἀγαπημένον» τους ν' ἀποθανατίσουν τὴν μνήμη τους καὶ μετὰ θάνατον.

Ἀλλ' ἂς κάνουμε μιὰ βόλτα στὸ νεκροταφεῖο τῶν σκύλων, τὸ ὁποῖον ἔχει —πραγματικὰ— κάποια ποίησι, ὅπως τὰ νεκροταφεῖα τῶν μεγαλουπόλεων. Στὰ τελευταῖα αὐτά, διαβάζοντας τὶς ἐπιγραφὲς τῶν τάφων, βλέπει τὶς ἔνδοξες πολιτικὲς φυσιογνωμίες, ποὺ πέρασαν, τοὺς ποιητάς, ποὺ ἐξύμνησαν τὸν ἔρωτα.

Ἔ, λοιπόν, τὸ ἴδιο πάνω-κάτω συμβαίνει καὶ μὲ τὸ νεκροταφεῖον τῶν σκύλων!

Στὸ νεκροταφεῖο αὐτὸ ὑπάρχει νεκροθάπτης, μιὰ ἡλικιωμένη κυρία καὶ τὰ πτώματα τῶν τετραπόδων μεταφέρονται μὲ ὅλην τὴν ἐπισημότητα μέσα σὲ ξύλινα κουτιά, ἐν εἴδει κάσας! Οἱ τεθλιμμένοι φίλοι... ἀλλὰ καὶ συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος τετραπόδου ἀκολουθοῦν... κλαῖνε καὶ ἐναποθέτουν λουλούδια στὸν τάφο! Πολὺ συχνὰ ἔχει παρατηρηθῇ τὸ ἐξαιρετικὸ φαινόμενο νὰ βλέπῃ κανεὶς σκύλους, τῶν ὁποίων τὸ ἕτερον ἥμισυ ἀπῆλθεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, νὰ ἐπισκέπτωνται συχνὰ τὸ νεκροταφεῖο τῶν σκύλων, νὰ πηγαίνουν στὸν τάφο τοῦ προσφιλοῦς του καὶ νὰ κάθωνται ὧρες ολόκληρες λυπημένοι!

◆

Ὁ διὰ πρώτην φορὰν ἐπισκεπτόμενος τὸ περίεργο αὐτὸ νεκροταφεῖο δὲν πρέπει νὰ παραξενευθῇ καθόλου ἀπὸ μερικὰ μαρμάρινα μνημεῖα ποὺ ἔχουν ἀνεγερθῇ καὶ ἀπάνω στὰ ὁποῖα ἔχουν χαραχθῇ συγκινητικὲς καὶ ποιητικὲς ἐπιγραφές.

Καὶ διαβάζετε: «Ἐνθάδε κεῖται ὁ πιστὸς Φύλαξ». Ἀλλοῦ πάλι: «Ἡ ὡραία Μίνκα, ποὺ ἔσβυσε στὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας της». Πάρα κάτω: «Στὸν ἀγαπημένο μας καὶ καλό μας Μπόντο, γεννηθέντα τὴν 16—5—1924, θανόντα τὴν 27—7—1930. Ἦταν ὁ πιστὸς καὶ ὁ πιὸ καλὸς σύντροφός μας». Καὶ πάνω ἀπ' τὴν ἐπιγραφὴ αὐτὴ βλέπει κανεὶς λαξευμένο τὸ κεφάλι τοῦ Μπόντο!

Ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐπιγραφὲς σὲ στίχους, ὅπως ἡ κατωτέρω:

«Ἐσὺ διαβάτη, ποὺ περνᾷς
ἀδιάφορος —στοχάσου—
πὼς καὶ ἐσὺ εἶσαι θνητὸς
καὶ μπρὸς στὸν τάφο, στάσου.

Ἀνύπαντρη —δύο μηνῶν—
ἀπέθανε ἡ «Λιλίκα»
καὶ τῆς ζωῆς δὲ γνώρισε
τὴν πίκρα καὶ τὴ γλύκα».

Ἡ ἀτυχὴς Λιλίκα, φαίνεται, πὼς πέθανε μπουμπούκι ἀκόμα κι' ἔτσι δὲν εἶχε γνωρίσει τὶς διάφορες καὶ πολυποίκιλες ὄψεις, ποὺ ἔχει ἡ ζωή.

Πόσοι ἄνθρωποι εἶπαν:

ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΡΑΓΕ ΤΥΧΗ;

Τὶ ἀπαντᾷ ὁ κ. Ἄγ. Τανάγρας

3ον

Η ΕΝΤΥΠΩΣΙΣ δὲ ἦτο τόσον ἰσχυρὰ ὥστε ἐξαναντύθηκε κατέβηκε εἰς τὸ Καζῖνο καὶ ἐποντάρισε εἰς τὸ 28 ἑκατὸν δραχμάς.

Λοιπὸν ὄντως τὸ 28 ἐβγῆκε δίς, ὅταν δὲ κατόπιν μετά τινα ὥραν ἐξαναποντάρισε εἰς τὸν ἴδιον ἀριθμὸν πάλιν ἐξαναβγῆκε ὁ ἴδιος ἀριθμὸς μὲ συνολικὸν κέρδος 20.000 δραχμάς.

5) Ἐπίσης κατὰ μῆνα Μάϊον ἔτυχε νὰ παίξῃ ὁ ἴδιος πικέτο μὲ τὸν διευθυντὴν τοῦ Καζίνου Λουτρακίου καὶ νὰ ἔλθουν —ἐντελῶς ἐξαιρετικὸν φαινόμενον—27 μὲ 27 πόντους.

Τὸ πρᾶγμα τοῦ ἐπροξένησε ἐντύπωσιν καὶ ἐσκέφθη. «Τὸ βράδυ θὰ παίξω τὸ δίχως ἄλλο τὸ 27 εἰς τὴν Ρουλέτταν...»

Τὴν νύκτα ὅμως ἐκείνην ἔτυχε νὰ μὴ ἔχῃ μικρὰ χαρτονομίσματα πρόχειρα εἰμὴ μόνον χιλιόδραχμα καὶ δὲν ἀπεφάσισε νὰ παίξῃ ὅταν ἔξαφνα ἀντελήφθη ὅτι τὸ 27 βγῆκε τρεῖς φορὲς κατὰ συνέχειαν.

Εἰς τὰς περιπτώσεις αὐτὰς φαίνεται ὅτι ἡ ζωηρὰ αὐθυποβολὴ ἐπιδράσασα ἐπὶ τοῦ ὑποσυνειδήτου παρήγαγε τὴν τηλεκινητικὴν ἐκπομπήν.

Θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ὑποθέσῃ κανεὶς ὅτι αἱ ἀνωτέρω περιπτώσεις ἠμποροῦσαν νὰ ἐξηγηθοῦν διὰ τῆς συμπτώσεως ἂν δὲν ἀντετίθετο ἀπολύτως ὁ μαθηματικὸς ὑπολογισμὸς τῶν πιθανοτήτων καὶ ἂν δὲν ἦσαν γνωστὰ τὰ τηλεκινητικὰ φαινόμενα. Ὁ ὑπολογισμὸς τῶν πιθανοτήτων θέτει κάποιον ὅριον εἰς τὴν σύμπτωσιν ἄλλως δὲ ὅμοια φαινόμενα σημειοῦνται εἰς ὅλα τὰ γεωγραφικὰ πλάτη. Πῶς θὰ ἦτο λοιπὸν δυνατὸν ὅταν ἔχωμεν τὴν πειραματικὴν ἀπόδειξιν τῆς Τηλεκινησίας ν' ἀποκλείσωμεν τὸ δυνατὸν ἐπιδράσεως τῆς ἐκπομπῆς αὐτῆς εἴς τινα ἄτομα ἰδιαιτέρου ὀργανισμοῦ.

Θ' ἀντιτείνουν ἴσως ὅτι τὰ τηλεκινητικὰ μέντιουμ εἶναι σπανιώτατα, ἐὰν παρετηρήθησαν ὅμοιαι περιπτώσεις εἰς ἄτομα οὐδέποτε παρατηρήσαντα τηλεκινητικὰ φαινόμενα εἰς τὴν ζωήν των.

Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦ ὅτι καὶ ὅμοια φαινόμενα ὅπως τὰ ἀναφερθέντα εἶναι ἐπίσης σπανιώτατα, ἡ Φυσικὴ μᾶς διδάσκει σήμερον ὅτι μερικαὶ μορφαὶ ὕλης ἀπὸ τὰ κύρια σώματα τῆς Χημείας, ἠμποροῦν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ὡρισμένων παραγόντων (Πρωτονίων, Νετρονίων, κοσμικῶν ἀκτίνων Ὑπὲρ Χ κ. λ. π.) νὰ γίνουν παροδικῶς ραδιενεργὰ (ἴδε τελευταίας ἐργασίας τοῦ ζεύγους Ζολιὸ καὶ τοῦ Τσέντγουϊκ βραβευθείσας διὰ τοῦ βραβείου Νόμπελ), τὸ δὲ Κάλιον ὅπερ εἶναι ἐκ τῶν κυρίων συστατικῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, φαίνεται ἐκ τῶν ἰδίων ἀποδεικτικῶν πειραμάτων, ἰδιαιτέρως ἐπιδεκτικὸν ὁμοίας ἐφημέρου ραδιενεργείας ὅπως καὶ ὅλα τὰ σώματα ἀπὸ τοῦ Βορίου (ἀτομικὸς ἀριθμὸς 5) μέχρι τοῦ Καλίου (ἀτομικὸς ἀριθμὸς 19) ἐκτὸς ἴσως τοῦ Ὀξ[illegible] τοῦ Ἄνθρακος, δι' ἅτινα ὑπάρχουν ἀκόμη ἀμφιβολίαι.

Πῶς ν' ἀποκλείσωμεν λοιπὸν ὅτι ὑπὸ ὡρισμένας συνθήκας ἔστω καὶ μὲ μόνον τὸ Κάλιον ποὺ περιέχει ὁ ἀνθρώπινος ὀργανισμός, δύναται εἴς τινας σπανίας περιπτώσεις, νὰ γίνῃ δυναμόλυτος καὶ νὰ ἐκπέμψῃ εἶδος Ραδιενεργείας τὴν ὁποίαν ὠνομάζομεν Τηλεκινησίαν....

Τοῦτο δὲ ἐφ' ὅσον μάλιστα ἐλάχιστα τῶν ὁμοίων φαινομένων προσπίπτουν εἰς τὰ πεποιθήσεις μας καὶ τὰ πλειότερα (παράδειγμα ἡ ἐπίδρασις τῆς Βασκανίας ἢ κακοῦ ματιοῦ) ἢ παρέρχονται ἀπαρατήρητα ἢ ἀποδίδονται εἰς ἄλλας αἰτίας.

Δὲν ἔχομεν ἄλλως τὸ τεκμήριον ὅτι ἐπίσης καὶ τὰ νοητικὰ ψυχικὰ φαινόμενα, πολλάκις ἄτομα ἐντελῶς φυσιολογικὰ παρατηροῦν μεμονωμένα φαινόμενα Τηλεπαθείας, Διοράσεως κ. λ. π.....

Ὅμοιον καταπληκτικὸν φαινόμενον προσομοιάζον τὴν μετακίνησιν τῆς μαγνητικῆς βελόνης ὑπὸ τῆς κ. Κλειῶς εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς:

Ἡ κ. Ἔλλη Μπελεφάντη ἐνοσηλεύετο εἰς τὴν Κλινικὴν «Ἱπποκράτης» ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πάσχουσα ἐκ πολυνευρίτιδος συνεπείᾳ τοκετοῦ κατὰ τὸν Μάρτιον 1925. Τὸ κρεββάτι της ἦτο μακρὰν τοῦ κουδουνιοῦ, ἔβλεπε δὲ ὅτι ὁ καιρὸς ἦτο ὡραῖος καὶ ἤθελε ζωηρὰ νὰ ἀνοίξῃ τὸ παράθυρο. Κανεὶς ὅμως δὲν τὴν ἤκουε. Ἔξαφνα εἶδε τότε τὰ τζάμια ν' ἀνοίγουν μόνα των καὶ τὸ φαινόμενον τῆς ἔκαμε ζωηρὰν ἐντύπωσιν διότι ἦτο ἀπόλυτος ἄπνοια.

Ἐσχάτως πάλιν, τῷ 1935 εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ἰδίας, εἷς τῶν οἰκείων της ἔπασχεν ἐξ ἄσθματος, μερικοὶ δὲ ἐπισκέπται, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἔλθει ἤρχισαν νὰ καπνίζουν. Ἐκείνη τότε ἐφοβήθη μήπως ὁ καπνὸς προκαλέσῃ κρίσιν τοῦ νοσήματος καὶ ἦτο πολὺ στενοχωρημένη μὴ τολμῶσα ν' ἀνοίξῃ.

Ἔξαφνα τότε εἶδε τὸ ἄνω ὑαλοσκέπαστον μέρος τῆς πόρτας ν' ἀνοίγῃ μόνον του.

Ἤδη πρὸ ἐτῶν ὁ καθηγητὴς Βίντερ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Κοπεγχάγης, ἐπέτυχε μὲ τὸ μέντιουμ Ράσμουσσεν τὴν κατὰ βούλησιν μετακίνησιν σφαιριδίων ἐκ διαφόρων ἐξηρτημένων διὰ νήματος ἐντὸς ὑελίνων δοχείων, τὸ δὲ πειραματικὸν τεκμήριον τῆς Κλειῶς ἥτις μετακινεῖ κατὰ βούλησιν τὴν μαγνητικὴν βελόνην ὅπως ἐσπουδάσθη καὶ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ Φυσικῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Φυσικῆς κ. Ἀθανασιάδου κλείει τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ θέματος αὐτοῦ.

Ὥστε ἰδοὺ ὅτι ἤδη μέρος τῶν φαινομένων τῆς Τύχης εὑρίσκει τὴν ἐπιστημονικήν του ἐξήγησιν, ἐφ' ὅσον μάλιστα καὶ τὰ ἄτομα τὰ σημειώνοντα ὅμοια φαινόμενα εὑρίσκονται εἰς κατάστασιν εὐνοοῦσαν τὴν προαγωγὴν Ψυχικῶν φαινομένων.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Ἡ συνέχεια.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία .... Δραχ. 200
Ἑξάμηνος .... » 100
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
Ἐτησία .... Λίραι 2
Ἑξάμηνος .... » 1

Ἕσπερος

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ
Τραπεζῶν καὶ Κινηματογράφων, κατὰ στίχον Δραχ. 12
Ἐμπορικαὶ ἀγγελίαι » 8

Η ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΙΠΠΟΤΗΣ ΜΕ ΤΟ ΣΤΑΝΙΟ

ΟΤΑΝ Η ΚΟΡΗ ΕΙΝΑΙ... ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ

ΠΡΟΣΩΠΑ:
ΜΠΑΦΑΣ: φαρμακέμπορος.
ΝΤΙΝΤΗΣ: ὑπάλληλός του.
ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ: κόρη τοῦ Μπάφα.
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: ὑπηρέτης.

Ὁ κ. Μπάφας συζητεῖ μὲ τὸν ὑπάλληλόν του κ. Ντιντῆν στὸ κατάστημα ἐπὶ ἑνὸς σπουδαίου ζητήματος.

ΜΠΑΦΑΣ: Ἐγώ, παιδί μου Ντιντῆ, ξέρεις πόσο σ' ἀγαπῶ...

ΝΤΙΝΤΗΣ: Τὸ ξέρω, κύριε προϊστάμενε.

ΜΠΑΦΑΣ: Ὅπως σοῦ εἶπα λοιπόν, ἡ κόρη μου δὲν θέλω νὰ παντρευτῇ ἄλλον ἀπὸ σένα.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Σᾶς εὐχαριστῶ πολύ, κύριε προϊστάμενε. Μοῦ κάνετε μεγάλη τιμή. Ἀλλ' ἆρά γε θὰ μὲ θέλῃ γι' ἄνδρα της;

ΜΠΑΦΑΣ: Ποιός;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Ἡ κόρη σας, φυσικά.

ΜΠΑΦΑΣ: Χμ. Αὐτὸ εἶνε ἕνα ζήτημα συζητήσιμο. Γι' αὐτὸ σ' ἐκάλεσα νὰ μιλήσουμε.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Λοιπόν, σᾶς ἀκούω.

ΜΠΑΦΑΣ: Ἡ κόρη μου, ἀγαπητὲ κύριε Ντιντῆ, εἶνε ἕνα πλάσμα ἁγνότατο. Ἁγνότατο ὅσο ἕνα μουσχαράκι, ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας του. Παρθένα δηλαδή, ἄσπιλος καὶ ἀμόλυντος, στὸ σῶμα καὶ στὴν ψυχή. Μὲ κατάλαβες;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Κατάλαβα. Παρθένα ἑκατὸ τοῖς ἑκατό, ὅπως λένε σήμερα.

ΜΠΑΦΑΣ: Ἀκριβῶς. Ἀλλ' ἐκτὸς αὐτοῦ, ἡ κόρη μου εἶνε καὶ ρωμαντική. Πάρα πολὺ ρωμαντική. Μὲ κατάλαβες; Διαβάζει διαρκῶς ἱπποτικὰ μυθιστορήματα, τοὺς «Τρεῖς Σωματοφύλακες», τὸν «Κόμη τῆς Βραζελώνης» καὶ πολλὰ ἄλλα τετοια. Καὶ αἰσθάνεται, ὅπως ἀκριβῶς οἱ γυναῖκες τῶν χρόνων τοῦ ἱπποτισμοῦ. Μὲ κατάλαβες; Περιμένει δηλαδὴ κάποιον γενναῖον ἱππότην, νὰ ἔλθῃ μιὰ μέρα νὰ τῆς κατακτήσῃ τὴν καρδιά. Γι' αὐτὸ φοβοῦμαι, ἀγαπητέ μου Ντιντῆ, ὅτι ἅμα σὲ ἰδῇ ἔτσι καχεκτικόν, ὅπως εἶσαι, μὲ τὴν λίγη φαλακρίτσα σου καὶ μὲ τὴν μικρὴ καμπουρίτσα σου, φοβοῦμαι, σοῦ λέγω, ὅτι δὲν θὰ θελήσῃ νὰ σὲ παντρευτῇ.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Κι' ἐγὼ τὸ φοβοῦμαι, κύριε προϊστάμενε. Τί λέτε λοιπὸν νὰ γίνῃ;

ΜΠΑΦΑΣ: Χμ. Ἔχω καταστρώσει ἕνα σχέδιο, τὸ ὁποῖον θὰ σοῦ ἀνακοινώσω.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Σᾶς ἀκούω.

ΜΠΑΦΑΣ: Σὲ γνωρίζει ἡ κόρη μου;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Ὄχι. Ἐγὼ τὴν ἔχω ἰδῆ δυὸ φορές, ποὺ ἦρθε ἀπὸ ἐδῶ μὲ τὸ αὐτοκίνητο νὰ σᾶς πάρῃ, ἀλλ' αὐτὴ δὲν μ' ἔχει ἰδῆ.

ΜΠΑΦΑΣ: Ἔξοχα. Λοιπόν, ἄκουσε. Γιὰ νὰ κάμῃς ἐντύπωσιν στὴν κόρη μου καὶ γιὰ νὰ τὴν συγκινήσῃς, θὰ τῆς παρουσιασθῇς ντυμένος ἱππότης...

ΝΤΙΝΤΗΣ: Τί ἔκανε, λέγει; Δὲν πιστεύω νὰ μιλᾶτε σοβαρά, κύριε Μπάφα.

ΜΠΑΦΑΣ: Μιλῶ σοβαρώτατα. Πρὸ παντὸς μὴ ξαφνιάζεσαι, ἀγαπητέ μου Ντιντῆ. Ξέρεις πόσο σὲ ἀγαπῶ καὶ θέλω τὸ καλό σου...

ΝΤΙΝΤΗΣ: Τὸ ξέρω, κύριε προϊστάμενε, ἀλλὰ δὲν τὸ βρίσκετε καὶ σεῖς κομμάτι ἐξωφρενικὸ αὐτὸ ποὺ μοῦ ζητᾶτε;

ΜΠΑΦΑΣ: Καθόλου. Τώρα ἔχουμε Ἀποκρηές. Συνεπῶς μπορεῖ κάλλιστα νὰ μεταμφιεσθῇ κανεὶς εἰς ἱππότην. Τὰ ἔχω ὑπολογίσει ὅλα, ὅπως βλέπεις, ἀγαπητέ μου. Λοιπόν, ἄκουσέ με, τί θὰ κάνῃς: Αὔριο δίνω χορὸν μεταμφιεσμένων στὸ σπίτι μου. Ἐσὺ θὰ ἔλθῃς ντυμένος ἱππότης.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Σὲ μεγάλους μπελάδες μὲ βάζετε, κύριε προϊστάμενε. Θὰ γίνω ρεζίλι...

ΜΠΑΦΑΣ: Σώπα, ἀδερφέ! Δὲν εἶνε σπουδαῖο πρᾶγμα. Θὰ πᾷς σ' ἕνα κατάστημα ποὺ πουλάει παληὲς ἐνδυμασίες καὶ θὰ πάρῃς μιὰ στολὴ ἱππότου: Δυὸ μακρυὲς κάλτσες δηλαδή, ποὺ φοροῦσαν τότε, μιὰ μπέρτα μὲ ταντέλλες κι' ἕνα μακρὺ χιτῶνα...

ΝΤΙΝΤΗΣ: Πώ, πώ, ρεζιλίκια!...

ΜΠΑΦΑΣ: Σώπα, μὴν κάνῃς ἔτσι, σὰν νὰ πρόκειται νὰ σὲ κρεμάσουν... Μὴ ξεχάσῃς νὰ κρεμάσῃς στὸ πλευρό σου καὶ ἕνα μακρὺ ξίφος.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Ὤχ! Καὶ ξίφος;

ΜΠΑΦΑΣ: Βεβαίως.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Δὲν μπορεῖ νὰ λείψῃ τοὐλάχιστον τὸ ξίφος;

ΜΠΑΦΑΣ: Ἀδύνατον. Τὸ ξίφος θὰ παίξῃ τὸν κυριώτερον ρόλον. Διότι τὸ σχέδιον δὲν σταματᾷ ἐδῶ. Ἔχει καὶ συνέχειαν.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Καὶ συνέχειαν; Ἀλλοίμονό μου!...

ΜΠΑΦΑΣ: Ἄκουσε λοιπόν, ἀγαπητό μου παιδί. Εἶδες, σὲ ἀποκαλῶ παιδί μου ἀπὸ τώρα... Θὰ ἔλθῃς, ὅπως εἴπαμε, αὔριο στὸ χορὸ ντυμένος ἱππότης. Ἡ κόρη μου θὰ ἔχῃ ντυθῇ πυργοδέσποινα. Μᾶς τὸ εἶπε ἀπὸ χθές. Ὅπως σοῦ εἶπα, ἔχει μανίαν μὲ τὸν ἱπποτισμόν. Ἐσύ, στὸ διάστημα τοῦ χοροῦ, θὰ τὴν πλησιάσῃς τὴν κόρη μου μονάχα μιὰ φορά. Καὶ θὰ τῆς πῇς: «Ὡραία μου πυργοδέσποινα, σοῦ χαρίζω τὴν καρδιά μου». Τίποτε ἄλλο δὲν θὰ τῆς πῇς. Μὲ κατάλαβες; Κατόπιν θὰ περιμένῃς νὰ τελειώσῃ ὁ χορός. Καὶ ὅταν φύγουν ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι, ἐσὺ θὰ πᾷς νὰ κρυφτῇς στὸν κῆπο πρὸς τὴν πίσω πλευρὰ τοῦ σπιτιοῦ. Ἐκεῖ εἶνε τὸ δωμάτιο τῆς κόρης μου. Ἐγώ, ὅταν ἰδῶ, ὅτι ἡ κόρη μου ἀπεσύρθη στὸ δωμάτιό της γιὰ νὰ κοιμηθῇ, θὰ βγῶ στὴν πίσω σκάλα μ' ἕνα φανάρι νὰ σοῦ κάμω σινιάλο. Ἐκείνη τὴν στιγμὴν ἐσὺ θὰ ἐξορμήσῃς.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Νὰ κάνω τί;

ΜΠΑΦΑΣ: Περίμενε καὶ θὰ σοῦ πῶ. Θὰ ἔλθῃς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κόρης μου. Καὶ θὰ ἐπιχειρήσῃς νὰ σκαρφαλώσῃς γιὰ νὰ μπῇς μέσα στὸ δωμάτιο, ὅπως ἔκαναν παλαιὰ οἱ ἱππόται.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Εἶνε ψηλὰ τὸ παράθυρο;

ΜΠΑΦΑΣ: Περίπου τρία μέτρα.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Ἀδύνατον νὰ σκαρφαλώσω. Θὰ χρειασθῶ σκάλα.

ΜΠΑΦΑΣ: Σκάλα δὲν ἐχρησιμοποιοῦσαν ποτὲ οἱ ἱππόται...

ΝΤΙΝΤΗΣ: Δὲν ξέρω τί ἔκαναν ἐκεῖνοι. Πάντως ἐγὼ χωρὶς σκάλα ἀδυνατῶ νὰ ἀνεβῶ. Σᾶς τὸ δηλώνω κατηγορηματικῶς.

ΜΠΑΦΑΣ: Καλά. Ἀφοῦ ἐπιμένεις, θὰ σοῦ ἔχω μιὰ σκάλα ἐκεῖ δίπλα. Τὴν παίρνεις κι' ἀνεβαίνεις.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Καὶ τί θὰ κάνω στὸ δωμάτιο τῆς κόρης σας;

ΜΠΑΦΑΣ: Μὴ βιάζεσαι. Τὴν ὥρα ποὺ θ' ἀνεβαίνῃς στὸ παράθυρο, θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ ἐμποδίσῃ ὁ Ἀποστόλης ὁ ὑπηρέτης μας. Θὰ τοῦ ἔχουμε μιλήσει κι' αὐτουνοῦ ἐκ τῶν προτέρων. Ὁ Ἀποστόλης θὰ σοῦ φωνάξῃ: «Σὲ συλλαμβάνω κλέφτη τῆς τιμῆς τοῦ ἀφεντικοῦ μου». Ἐσὺ θὰ τραβήξῃς τὸ ξίφος σου καὶ θὰ τοῦ ἐπιτεθῇς τοῦ Ἀποστόλη, στὰ ψέμματα φυσικά. «Θὰ σὲ φονεύσω ἄθλιε», θὰ τοῦ φωνάξῃς. Ἡ κόρη μου ἀπὸ τὸν θόρυβο, θὰ βγῇ στὸ παράθυρο. Θὰ σὲ ἰδῇ ἐσένα μαχόμενον μὲ τὸν Ἀποστόλη. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Ἀποστόλης θὰ κάμῃ ὅτι ἐτραυματίσθη ἀπὸ τὸ σπαθί σου καὶ θὰ τραπῇ εἰς φυγὴν φωνάζοντας. Ἐσὺ τότε θὰ βάλῃς τὴν σκάλα καὶ θ' ἀνεβῇς στὸ δωμάτιο τῆς κόρης μου, ἡ ὁποία νὰ εἶσαι βέβαιος ἑκατὸ τοῖς ἑκατό, ὅτι θὰ πέσῃ στὴν ἀγκαλιά σου. Σὲ λίγο ἐρχόμαστε κι' ἐγὼ μὲ τὴν γυναῖκα μου στὸ δωμάτιο καὶ τὸ ζήτημα τελειώνει. Θὰ βρεθῇς ἀρραβωνιασμένος χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃς.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Σὰν δύσκολα μοῦ φαίνονται ὅλα αὐτά, κύριε προϊστάμενε. Φοβᾶμαι μήπως γελοιοποιηθοῦμε.

ΜΠΑΦΑΣ: Μὴ φοβᾶσαι τίποτε. Τώρα ἂς φωνάξουμε τὸν Ἀποστόλη, νὰ τὸν κατατοπίσουμε κι' αὐτόν. Ἀποστόλη...

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ὁρίστε, ἀφεντικό.

ΜΠΑΦΑΣ: Ἔλα ἐδῶ, παιδί μου.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ὁρίστε.

ΜΠΑΦΑΣ: Πρόσεξέ με, Ἀποστόλη. Αὔριο βράδυ, ὅπως ξέρεις, δίνουμε χορὸ στὸ σπίτι μου. Ὅταν τελειώσῃ ὁ χορός, ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ νὰ πᾷς νὰ σταθῇς κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κόρης μου. Σὲ λίγο θὰ ἔλθῃ ὁ κύριος Ντιντῆς καὶ θὰ δοκιμάσῃ νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ παράθυρο...

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (ἔκπληκτος): Τῆς κόρης σας;

ΜΠΑΦΑΣ: Ναί. Μὴν ξαφνιάζεσαι. Καὶ πρὸ παντὸς μὴ ζητᾷς ἐξηγήσεις. Ἐσὺ θὰ κάμῃς ὅ,τι σοῦ λέγω. Ὅταν ἰδῇς τὸν κύριο Ντιντῆ, θὰ τοῦ φωνάξῃς: «Σὲ συλλαμβάνω, κλέφτη τῆς τιμῆς τοῦ ἀφεντικοῦ μου». Καὶ θὰ προσπαθήσῃς νὰ τὸν ἐμποδίσῃς. Ὁ κύριος Ντιντῆς θὰ τραβήξῃ ἕνα σπαθί, ποὺ θὰ ἔχῃ μαζί του, γιὰ νὰ σὲ σκοτώσῃ...

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (ἔντρομος): Νὰ μὲ σκοτώσῃ; Τί τοῦ ἔκαμα, ἀφεντικό;

ΜΠΑΦΑΣ: Στὰ ψέμματα, βρὲ ἀνόητε. Ἐσὺ τότε θὰ κάμῃς ὅτι σὲ ἐτραυμάτισε ὁ κύριος Ντιντῆς στὸ πλευρὸ καὶ θὰ φύγῃς οὐρλιάζοντας καὶ σφίγγοντας δῆθεν τὴν πληγήν σου. Αὐτὸ εἶνε ὅλο. Κατάλαβες;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Κατάλαβα.

ΜΠΑΦΑΣ: Ὡραῖα. Μάλιστα ξέρετε τί λέγω, παιδιά μου; Αὔριο θὰ ἔχῃ φεγγάρι. Γιὰ νὰ συγκινηθῇ λοιπὸν πιὸ πολὺ ἡ κόρη μου, νὰ κάμουμε τὸ ἑξῆς: Τὴν ὥρα ποὺ θὰ φεύγῃ πληγωμένος δῆθεν ὁ Ἀποστόλης, νὰ ἔχῃ στὴ μασχάλη του ἕνα μπουκάλι γεμᾶτο νερὸ καὶ νὰ τὸ ἀφήνῃ νὰ χύνεται, γιὰ νὰ νομίσῃ ἡ κόρη μου, ὅτι τρέχει τὸ αἷμα. Μὲ καταλάβατε; Μὲ κατάλαβες, Ἀποστόλη;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Κατάλαβα, ἀφεντικό. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦταν καλύτερα, νὰ πήγαινα νὰ γέμιζα τὸ μπουκάλι μὲ πραγματικὸ αἷμα ἀπὸ τὰ Σφαγεῖα;

ΜΠΑΦΑΣ: Ὄχι, βρὲ ἀνόητε. Διότι τὸ αἷμα παγώνει. Μὲ νερὸ θὰ τὸ γεμίσῃς.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Καλά, μὲ νερό. Κι' ὕστερα, σοῦ λένε, ὅτι τὸ αἷμα νερὸ δὲν γίνεται. Νὰ ποὺ γίνεται.

ΜΠΑΦΑΣ: Λοιπόν, ὅπως εἴπαμε. Αὔριο βράδυ νὰ εἶσθε ἕτοιμοι.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Ἂς βάλῃ ὁ Θεὸς τὸ χέρι του...

(Τὸ ἄλλο βράδυ χορὸς μεταμφιεσμένων εἰς τοῦ κ. Μπάφα. Ὁ κ. Ντιντῆς εἶνε ντυμένος ἱππότης. Ἡ δὶς Μελπομένη Μπάφα εἶνε ντυμένη πυργοδέσποινα).

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ (πρὸς δύο φίλες της, δεικνύουσα τὸν κ. Ντιντῆ): Γιὰ ἰδέστε ἕναν κωμικὸν ἱππότην... Μπᾶ; Ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος μας. Δὲν θὰ μπορέσω νὰ κρατήσω τὰ γέλια.

ΝΤΙΝΤΗΣ (πλησιάζει παραπατῶντας): Σᾶς χαρίζω τὴν καρδιά μου, ὡραία μου πυργοδέσποινα.

ΜΕΛΠΟΜΕΝΗ: Προσέξτε μὴ μπερδευθῆτε στὸ σπαθί σας καὶ πέσετε, γενναῖε μου ἱππότα... Χά, χά, χά...

(Ὁ χορὸς τελείωσε στὶς δύο τὴν νύχτα. Οἱ προσκεκλημένοι ἔφυγαν ὅλοι. Ὁ ἱππότης κ. Ντιντῆς περιμένει κρυμμένος στὴν γωνίαν τοῦ κήπου. Σὲ λίγο βλέπει ἕνα φανάρι νὰ κινῆται στὴν πίσω σκάλα τοῦ σπιτιοῦ).

ΝΤΙΝΤΗΣ (ἀπὸ μέσα του): Ὁ κ. Μπάφας μοῦ δίνει τὸ σινιάλο. Ἂς ξεκινήσω καὶ ὁ Θεὸς βοηθός. (Ἔρχεται κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς Μελπομένης, δίπλα ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶνε στηριγμένη μιὰ σκάλα).

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Κύριε Ντιντῆ.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Ὁρίστε.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ἐδῶ εἶμαι κι' ἐγώ. Τί λέτε; Ν' ἀρχίσουμε τὸν καυγᾶ;

ΝΤΙΝΤΗΣ (τρέμων ἀπὸ τὴν συγκίνησιν): Ἂς ἀρχίσουμε.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (δυνατά): Σὲ συλλαμβάνω κλέφτη τῆς τιμῆς τοῦ ἀφεντικοῦ μου.

ΝΤΙΝΤΗΣ (ἐπίσης δυνατά): Φύγε ἄθλιε. Θὰ σὲ φονεύσω. (Κυττάζει πρὸς τὸ παράθυρο τῆς Μελπομένης). Δὲν βγῆκε ἀκόμη, Ἀποστόλη. Φαίνεται δὲν μᾶς ἄκουσε. Ξαναφώναξε.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ (δυνατώτερα): Σὲ συλλαμβάνω, εἶπα, κλέφτη...

ΝΤΙΝΤΗΣ: Θὰ σὲ φονεύσω ἄθλιε. (Μὲ χαμηλὴν φωνήν): Γιατί νὰ μὴ βγαίνῃ ἆρά γε στὸ παράθυρο, βρὲ Ἀποστόλη;

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Ξέρω κι' ἐγώ, κύριε Ντιντῆ; Ἐγὼ λέγω νὰ εἰδοποιήσουμε τὸν κύριο Μπάφα.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Πήγαινε, εἰδοποίησέ τον.

(Σὲ λίγο καταφθάνει καὶ ὁ κύριος Μπάφας κρατῶν τὸ φανάρι του).

ΜΠΑΦΑΣ: Τί συμβαίνει, βρὲ παιδιά;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Τί νὰ συμβαίνῃ; Δὲν βγαίνει στὸ παράθυρο.

ΜΠΑΦΑΣ: Μυστήριο! Μπᾶς καὶ κοιμήθηκε; Πάντως, ἐσὺ Ντιντῆ, προχώρει στὸ σχέδιο. Βάλε τὴ σκάλα κι' ἀνέβα.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Διστάζω, κύριε προϊστάμενε.

ΜΠΑΦΑΣ: Ἄντε, βρέ! Μὴ φοβᾶσαι. Ἐμεῖς θὰ τραβηχτοῦμε λίγο στὸ βάθος τοῦ κήπου. Ἐμπρός, ἀνέβα. Πᾶμε μεῖς, Ἀποστόλη.

ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ: Τί νὰ τὸ κάμω, ἀφεντικό τὸ μπουκάλι μὲ τὸ αἷμα — μὲ τὸ νερὸ ἤθελα νὰ πῶ;

ΜΠΑΦΑΣ: Πέταξέ το, τώρα. Δὲν μᾶς χρειάζεται.

(Ὁ Ντιντῆς βάζει τὴν σκάλα καὶ ἀνεβαίνει στὸ δωμάτιο τῆς Μελπομένης. Σπρώχνει τὸ παράθυρο καὶ μπαίνει μέσα. Ἀκούγονται φωνὲς καὶ θόρυβος μέσα στὸ δωμάτιο. Σὲ λίγο ὁ Ντιντῆς βγαίνει στὸ παράθυρο καὶ φωνάζει):

ΝΤΙΝΤΗΣ: Κύριε Μπάφα, κύριε Μπάφα...

ΜΠΑΦΑΣ: Ὁρίστε.

ΝΤΙΝΤΗΣ: Ἐλᾶτε ἐδῶ γρήγορα.

ΜΠΑΦΑΣ (ἔρχεται μὲ τὸ φανάρι κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο): Τί συμβαίνει;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Εἶνε ἄλλος μέσα.

ΜΠΑΦΑΣ: Ποῦ;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Στὸ δωμάτιο τῆς κόρης σας.

ΜΠΑΦΑΣ: Μωρὲ τί μοῦ λές; Περίμενε ν' ἀνεβῶ. (Ἀνεβαίνει τὴν σκάλα). Ποῦ εἶνε;

ΝΤΙΝΤΗΣ: Ἐκεῖ. Στὴν γωνία τοῦ δωματίου.

ΜΠΑΦΑΣ: Τώρα θὰ ἰδῇς τί θὰ γίνῃ. Κράτα ἐσὺ τὸ φανάρι...

ΝΤΙΝΤΗΣ (παίρνει τὸ φανάρι): Καλὴ δουλειὰ εἶνε κι' αὐτή. Πάντως τὸ φανάρι θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχα, ὅταν πρωτομπῆκα ἐδῶ μέσα...

ΑΥΛΑΙΑ

Ἀποκρηάτικο...

Ἐνῷ τὸ γλέντι ἀνάβει στὰ κοσμικὰ κέντρα......

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΕΓΚΑΘΕΙΡΚΤΗ

ΚΑΙ Η ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ ΤΗΣ

Τὰ νειᾶτά της ἦσαν στὴν ἄνθησί τους. Εἴκοσι χρόνων κι' ὅμως, ὥς τὴν ὥρα, ποτὲ δὲν εἶχε πάει σὲ κέντρο χαρούμενο, μήτε εἶχε μάθει τὶς χαρὲς καὶ τὶς κακίες τοῦ κόσμου.

Δὲν εἶχε μητέρα. Πέθανε καὶ τὴν ἄφησε μικρὴ —πολὺ μικρή. Ὁ πατέρας της ζοῦσε τὴ ζωή του χωρὶς ποτὲ νὰ ἐνδιαφερθῇ γιὰ τὴν κόρη του, παρὰ γιὰ νὰ τῆς ἐπιβάλῃ ἀφάνταστους περιορισμούς. Γιὰ νᾶναι βέβαιος μάλιστα, πὼς ἡ κόρη του, σὰν ἔφθασε τὰ δέκα πέντε, θὰ ζοῦσε, ὅπως αὐτὸς ἤθελε, κρυφὰ καὶ ἀπὸ τὸ Θεό, τῆς πῆρε μιὰ ξερακιανὴ Ἐγγλέζα, γιομάτη κακία καὶ παραξενιές. Ἡ Ἐγγλέζα ἐφήρμοζε πιστὰ τὶς διαταγὲς τ' ἀφεντικοῦ της, τόσο, ποὺ στὸ τέλος τῆς ἄφησε στὰ χέρια της, τὴ ζωὴ τῆς Λιλῆς. Αὐτὴ ἔβγαζε διαταγὲς κι' ἡ Λιλὴ ἔπρεπε νὰ ὑπακούῃ:

—Πέντε μέρες δὲ θὰ βγοῦμε ἔξω.

—Ὀλ ράϊτ!.....

— Τὸ μεσημέρι δὲ θὰ φᾶτε φροῦτο.

—Γιές!....

Καὶ οἱ ἀπαντήσεις αὐτές, ποὺ λεγόνταν μὲ σκληρὴ φωνή, ἔδειχναν ὅλο τὸ μίσος τῆς νέας κατὰ τοῦ δεσμοφύλακός της.

Μὰ τὰ χρόνια προχωροῦσαν. Ἦταν εἴκοσι χρόνων κι' ἔνοιωθε πὼς εἶχε κι' αὐτὴ δικαιώματα στὴ ζωή. Ἄκουε τὰ τραγούδια τῶν ξενύχτηδων τώρα μέσα στὴν ἀνοιξιάτικη νύκτα κι' αἰσθανότανε νὰ κυκλοφορῇ τὸ αἷμά της ἀνυπόταχτα. Ἔτυχε νᾶναι καὶ ἀποκρηὲς ὄψιμες. Διάβαζε στὶς ἐφημερίδες γιὰ τοὺς χοροὺς κι' αὐτὸ τὴν ἀνεστάτωνε. Ἡ βουβὴ ἐπανάστασι, ποὺ γινόταν μέσα της, θὰ ξεσποῦσε κάποια μέρα. Καὶ δὲν ἄργησε.

Ἕνα βράδυ βρῆκε τὴν εὐκαιρία. Ἡ Λιλὴ ἔπεσε στὸ κρεββάτι της, γιὰ νὰ κοιμηθῇ, μὰ δὲν τῆς κολλοῦσε ὕπνος. Ἔβλεπε σὲ μιὰ σάλα χοροῦ, ὅπως τὴν φανταζόταν, νὰ στροβιλίζωνται, σφιχταγκαλιασμένα, τὰ ζευγάρια τῶν χορευτῶν, ποὺ τὰ συνέπαιρνε ἡ σκανδαλιάρα μουσική.

Ξαφνικά, ἄκουσε βήματα στὸ δωμάτιο τῆς Ἐγγλέζας. Βήματα σιγαλά, σὰν νὰ βάδιζε ἔτσι, ποὺ νὰ μὴν ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσουν. Πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι της κι' ἐπροχώρησε πρὸς τὴν πόρτα τῆς δασκάλας της. Ἀπὸ μιὰ τρυπίτσα, ποὔχε φτιάξει, γιὰ νὰ κατασκοπεύῃ τὸν... ἐχθρό της, εἶδε τὴν Ἐγγλέζα, ντυμένη πιερόττο, νὰ προχωρῇ πρὸς τὴν πόρτα τοῦ χὼλλ.

Τὸ αἷμά της βγῆκε στὸ κεφάλι της, τὰ μάτια της ἄστραψαν, οἱ γροθιές της σφίχτηκαν νευρικά. Κι' ὕστερα ἄρπαξε τὸ πόμολο τῆς πόρτας κι' ἄνοιξε μὲ φόρα:

—Ποῦ πάτε, μίς; φώναξε μ' ἕνα ἐπιτακτικὸ τόνο κι' ἔτρεμε σύγκορμη.

Ἡ Ἐγγλέζα, ὁ τύραννός της, τὴν κοίταξε ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ λοξὰ μάτια τῆς μάσκας καὶ ἡ ἔκπληξι γιὰ τὴ στάσι τῆς κόρης, ἀνάμικτη μὲ τὸ φόβο πὼς τὴν ἔπιασαν ντυμένη νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι κρυφά, τὴν ἐπάγωσαν. Δὲν ἀπαντοῦσε.

Μὰ ἡ Λιλὴ τώρα δὲν ἦταν τὸ παιδί, ποὺ τὸ διέτασσε κι' ἐκτελοῦσε τὶς διαταγές της ἀδιαμαρτύρητα. Μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ξαναμμένη, ἐπιτακτική, ξαναρώτησε:

—Ποῦ πάτε λοιπὸν ἔτσι κρυφά; Πῆτέ μου....

—Σὲ κάποιο φιλικὸ σπίτι, δεσποινίς, τραύλισε....

Ἡ Λιλὴ τὴν κοίταξε κι' ἕνα γέλιο σαρκαστικὸ ἄνθισε στὰ χείλη της:

—Μὶς Ἔλλεν, τῆς εἶπε, σιγὰ τώρα, μὰ μὲ τὸ ἴδιο ἔντονο ὕφος. Ξέρω καλὰ πὼς πᾶτε νὰ γλεντήσετε κάπου, ποὺ δὲν τὸ ἐπιτρέπει ὁ ταρτουφισμός σας νὰ πᾶτε χωρὶς μάσκα. Μὰ δὲν θὰ πᾶτε, ἂν δὲν ἔρθω κι' ἐγώ....

—Σεῖς!... ὄχι.... δὲν εἶναι δυνατόν....

—Σιωπή! Ἢ ἔρχομαι ἢ φωνάζω.... Διαλέχτε...

Ἦταν τόσο ἀποφασιστικὴ ἡ χειρονομία, ποὺ συνώδευσε τὰ λόγια αὐτά, ποὺ ἡ Ἐγγλέζα ὑποτάχτηκε χωρὶς ἀντίρρησι. Πῆρε μάλιστα ἕνα ὕφος χαδιάρικο, ἕνα γλυκὸ καὶ μελιστάλακτο ὕφος, κι' εἶπε στὴ νέα:

—Ἀγαπημένη μου μικρούλα, γιατί δὲ μοῦ λέγατε πὼς θέλετε νἄρθῆτε ἀπὸ τὴν ἡμέρα;... Ἐγὼ σᾶς εἶχα ἑτοιμάσει κι' ἕνα ντόμινο. Μιὰ κρλομπίνα...

—Φέρτε το' διέταξεν ἡ Λιλή.

Ἡ μὶς Ἔλλεν ἄνοιξε τὴν ντουλάπα της κι' ἔβγαλε ἕνα ντόμινο καὶ μιὰ μάσκα.

—Πάρτε τα, εἶπε. Ἔχω μάλιστα καὶ τὸ καπελλάκι.... Ὁρίστε.... Ντυθῆτε γρήγορα.... Μά, ἂν μ' ἀγαπᾶτε, ἀφῆστέ με νὰ σᾶς περιποιηθῶ τὸ πρόσωπο. Ἐσεῖς δὲν ξέρετε....

Ἡ Λιλὴ νόμιζε πὼς ὠνειρευόταν. Μά, ἔξυπνη ὡς ἦταν, δὲν μίλησε. Σχεδίασε μιὰ ἐκδίκησι, ποὺ θὰ τῆς ἔδιδε τὴν ἐλευθερία της. Τὸ μέσο τῆς τὤδιδε ἡ δασκάλα της.

Ντύθηκε κι' ἄφησε τὴν μὶς Ἔλλεν νὰ τὴν βάψῃ. Κοιτάχτηκε στὸν καθρέπτη. Ἄ! ἦταν τρέλλα! Μιὰ κολομπίνα, ποὺ θἄκανε ἐντύπωσι.

—Πᾶμε, δεσποινίς. Ἐλᾶτε ξοπίσω μου.

Ἡ νέα τὴν ἀκολουθοῦσε. Ἕνα ταξὶ περίμενε ἀπέξω ἀκριβῶς. Μπῆκαν βιαστικὲς καὶ σὲ λίγο βρίσκονταν σ' ἕνα κέντρο, ποὺ ἡ Λιλὴ τἄχασε, ἅμα μπῆκε. Ἂν δὲν φοροῦσε τὴ μάσκα, θὰ ἔβλεπαν τὴν ἐντύπωσι, ποὺ τῆς ἔκαμε. Ἀκολούθησε τόν...καβαλιέρο της. Ἕνα θεωρεῖο τὶς δέχτηκε σὲ λίγο. Κάποιος ξένος ἦταν ἐκεῖ. Ξαφνιάστηκε, ποὺ εἶδε τὴν μὶς Ἔλλεν μὲ συντροφιά. Τοῦ ἐξήγησε σιγὰ τί συνέβη, ἐνῷ ἡ Λιλὴ δὲν χόρταινε νὰ κοιτάζῃ γύρω της. Κι' ἔνοιωθε μέσα της μιὰν ἀπογοήτευσι:

—Αὐτὸ λοιπὸν εἶναι ὅλο.... Αὐτὴ εἶν' ἡ ζωή.... Τόσο χυδαία.... Τόσο πρόστυχη!...

Οἱ σαμπάνιες ἄνοιγαν ἡ μιὰ πίσω ἀπὸ τὴν ἄλλη. Μὰ ἡ Λιλὴ δὲν ἔπινε. Εἶχε τὸ σχέδιό της. Ἀντίθετα ἡ μὶς Ἔλλεν εἶχε βγῆ στὸ κέφι. Τώρα μιλοῦσε ἐλεύθερα, εἶχε ἄλλους τρόπους. Μάλιστα σὲ μιὰ στιγμή, ποὺ ὁ φίλος της χαιρέτισε κάποιον ἄλλον ξένο, εἶπε στὴ νέα:

—Θέλεις νὰ τὸν φωνάξουμε.... Θὰ περάσουμε καλά.... Εἶναι πολύ.... ἀστεῖος.

—Ὄχι, μίς, πρόφερε βιαστικὰ ἡ νέα. Περνάω πολὺ καλά. Εὐχαριστῶ.

Κι' ἡ νύκτα περνοῦσε. Κι' ἡ μὶς Ἔλλεν εἶχε μεθύσει.

Τότε ἡ Λιλὴ τῆς εἶπε:

—Εἶν' ὥρα νὰ πηγαίνουμε, μίς. Μπορεῖ ὁ μπαπᾶς νὰ περάσῃ ἀπ' τὸ δωμάτιο.

⁂

Ἔφυγαν..... Πῆγαν στὸ σπίτι.... Ἡ μὶς εἶχε τὸ ἀχαλίνωτο κέφι τοῦ μεθυσμένου. Ἔλεγε χίλιες ἀνοησίες κι' ἄρχισε νὰ διηγῆται στὴ Λιλὴ τὴν ἱστορία της.

Ἡ νέα ἄκουε, μὰ εἶχε ἀλλοῦ τὸ νοῦ της. Πρόσεχε.... Σὰν κάτι νὰ περίμενε. Ξαφνικὰ κάποιο αὐτοκίνητο σταμάτησε. Ἡ πόρτα ἄνοιξε. Βήματα ἀκούστηκαν στὴ σκάλα.

—Ὁ πατέρας σας, δεσποινίς, φώναξε τρομαγμένη ἡ Ἐγγλέζα, πού, παρ' ὅλο τὸ μεθύσι της, συνῆλθε λίγο. Μὰ ἡ Λιλὴ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ.

Τότε ἡ πόρτα ἄνοιξε μὲ θόρυβο. Ἕνας ἀγριεμμένος ἄνθρωπος παρουσιάστηκε. Μὰ ὅ,τι εἶδε τοῦκοψε τὴ φωνὴ στὸ στόμα

Ἡ Λιλὴ σηκώθηκε:

—Παραξενεύεστε, βέβαια, πατέρα, γιὰ ὅ,τι βλέπετε. Βέβαια δὲν τὸ περιμένατε.... Νά ὅμως ποὺ γίνηκε. Νά ποὺ οἱ δεσμοφύλακές σας ἀνοίγουν τὴν πόρτα τῆς φυλακῆς στοὺς δεσμῶτες.... Κι' ἂν οἱ δεσμῶτες χαροῦν τὴν ἐλευθερία τους, ὅμως ξέρουν ὡς ποῦ φθάνουν τὰ σύνορά της.

Καὶ τοῦ ἐξιστόρησε τί συνέβη.

Παράξενο! Ὁ σκληρὸς πατέρας, ὁ ἄνθρωπος, ποὺ νόμιζε ὅτι ἔτσι θὰ προφύλαγε τὴν κόρη του, προχώρησε, τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φίλησε.

—Συγχώρησέ με, παιδί μου, τῆς εἶπε. Ἀπὸ αὔριο εἶσαι ἐλεύθερη.

Καί, φεύγοντας, στράφηκε στὴ μίς:

—Καὶ σεῖς νὰ ἑτοιμασθῆτε νὰ βρῆτε θέσι. Ἡ δεσποινὶς δὲν ἔχει πιὰ ἀνάγκη ἀπό.... δασκάλα....

Μ.— Α.—

ΑΠΟ ΤΙΣ ΩΜΟΡΦΕΣ ΒΕΝΤΕΤΕΣ

Ἡ πεντάμορφη Ἔλλεν Γουντ, οπως εμφανίζεται εις μιαν σκηνὴν τῆς νεας ταινίας της «Εικοστὸς αἰών».

Ὁ θεατὴς τοῦ κινηματογράφου τυχαίνει πολλὲς φορὲς νὰ συμπαθήσῃ ἕναν ἠθοποιὸ ἀπὸ τὸ ρόλο ποὺ παίζει. Μπορεῖ νὰ συμβῇ καὶ τὸ ἀντίθετο, ἐννοεῖται. Νὰ τὸν μισήσῃ. Ὁ ἠθοποιὸς ὅμως; Τί αἰσθάνεται γιὰ κάθε ρόλο ποὺ τοῦ δίνουν νὰ παίξῃ, τοῦ ἀρέσει, ἢ δὲν τοῦ ἀρέσει;

Δὲν ὑπάρχει ὅμως ἀμφιβολία, ὅτι ὅλοι γενικῶς οἱ ἠθοποιοί, ἔχουν ὁ καθένας χωριστὴν προτίμησι σὲ κάποιο ρόλο, ποὺ ἴσως νὰ τοὺς ταιριάζῃ.

Αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ ζήτημα ἠθέλησε νὰ διαλευκάνῃ ἕνα Γερμανικὸ περιοδικὸ καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους ἀρτίστας τοῦ κινηματογράφου, πρὸς τοὺς ὁποίους ὑπέβαλε τὸ ἐρώτημα:

— Ποιὸς ἦταν ὁ πειὸ ἀγαπημένος σας ρόλος, ἀπ' ὅλους ποῦ ἐπαίξατε ὡς τὰ τώρα;

Καὶ νὰ τί ἀπαντοῦν οἱ διάφοροι ἀρτίσται.

Η ΛΟΥΪΖΑ ΟΥΡΛΙΧ

— Τὸ φίλμ, εἶναι ἡ χαριτωμένη βεντέττα, φέρει πάντα τὸν κίνδυνο νὰ δημιουργήσῃ γιὰ τὸν καλλιτέχνη ἕνα ρόλο. Ἐμένα π. χ. μὲ παρουσιάζουν πάντοτε ὡς μιὰ τρελλὴ Βιεννεζοπούλα, κορίτσι τοῦ τραγουδιοῦ καὶ τοῦ γλεντιοῦ, ποὺ δὲ νοιάζεται γιὰ τίποτα. Κι' ὅμως ἡ μεγάλη μου ἐπιθυμία ἦταν νὰ παίξω ἕνα ἄλλο ρόλο καὶ τὸν ὁποῖον εὕρηκα στὸ φίλμ «Βικτώρια». Σ' αὐτὸ τὸ ρόλο ἔβαλα ὅλο τὸ εἶναι μου γιὰ νὰ ἐνσαρκώσω, ὅσο τὸ δδυνατὸν καλλίτερα, τὸν τύπο τῆς Βικτωρρίας, ἔτσι ὅπως τὸν ἤθελε ὁ συγγραφεύς.

Στὸ φίλμ αὐτό, ἐγγὼ προσωπικῶς, δὲν εἶχα μεγάλη ἐπιτυχχία. Ὑπεδύθην ὅμως τὸ ρόλο μιᾶς γυναιίκας πολὺ ἀπαιτητικῆς ποὺ ἀγαπάει δοκιμάζοντας στὴ σειρὰ χαρὲς καὶ πίκρες. Τὸ φίλμ αὐτὸ μοῦ προσέφερε πραγματικὰ πολλὲς ὑπηρεσίες, γιατὶ ἔπαιξα μὲ τὴν ψυχή μου τὸ ρόλο τῆς Βικτώριας, ποὺ μοῦ ταίριαζε —νομίζω—κι' ἂς μὴν εἶχα ἐπιτυχία.

Ο ΒΙΛΛΥ ΦΡΙΤΣ

Ὁ γνωστὸς ἀπὸ διάφορα φίλμ, ὁ ἀχώριστος ἄλλοτε πάρτενερ τῆς Λίλιαν Χάρβεϋ, εἶπε:

— Ἀπὸ τοὺς πολλοὺς ρόλους ποὺ ἔχω παίξει δύο μ' ἀρέσαν ἐξαιρετικά. Ἐκεῖνος ποὺ ἔπαιξα στὸ ἔργο τὸ «Συνέδριο Χορεύει» καὶ στὸν «Ἀμφιτρίωνα». Στὰ δύο αὐτὰ φίλμ ἔπαιξα διπλὸ ρόλο καὶ αὐτὸ εἶναι ποὺ μὲ ἐνθουσιάζει.

Στὸ φίλμ «Ἀμφιτρύων» ὑποδύομαι συγχρόνως τὸ ρόλο τοῦ Ἀμφιτρίωνος καὶ τοῦ Διός, δηλαδὴ εἶμαι διπλὸς ἐραστής, γιατὶ ἡ Ἀλκμήνη δὲν κρατάει στὴν ἀγκαλιά της τὸ Δία, ὅπως νομίζῃ, ἀλλὰ τὸ Δία ποὺ ἔχει ξαναναιώσει.

Η ΟΛΓΑ Τ ΤΣΕΧΟΒΑ

— Μὲ ἔχουν κακάνει γυναῖκα χωρὶς καρδιὰ σ' ὅλα σχεδὸν τὰ φίλμ, ποὺ ἔχω παίξει. Καταστρέφω πάντα εὐτυχισμένους γάμους ἀπὸ ἐρωτικὴν ἐκδίκησι. Ἔπρεπε φυσικὰ νὰ παίξω τοὺς ρόλους ποὺ μοῦ ἔδιναν γιατὶ εἶμαι ἠθοποιός. Αὐτὴ εἶναι ἡ δουλειά μου. Μέσα στὴν ψυχή μου ὅμως δὲν ἔχω τίποτ' ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀντιπαθητικοὺς ρόλους. Τὸ Κοινὸ θἄχῃ καταλάβει, φυσικά, ὅτι μπορῶ νὰ δημιουργήσω κάτι ἄλλο, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ἱστὸ τῆς ἀράχνης τῆς ἐκδικήσεως.... Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ χιλιάδες ἐπιστολῶν ποὺ ἔχω λάβει, ὡς τὰ τώρα ἀπὸ τοὺς θαυμαστάς μου.

Γι' αὐτὸ τὸ λόγο θυμᾶμαι διαρκῶς καὶ μὲ εὐγνωμοσύνη τὸ ρόλο ποὺ ἔπαιξα στὸ φίλμ «Δημοτικὸ θέατρο». Σ' αὐτὸ τὸ ἔργο ὑποδύομαι τὸ ρόλο μιᾶς ἡλικιωμένης καὶ πλουσίας κυρίας τῆς ἀριστοκρατίας, ποὺ προσπαθεῖ νὰ ἀναδείξῃ νέους καλλιτέχνας καὶ τοὺς ὑποστηρίζει μόνο καὶ μόνο, γιατὶ αὐτὸ ποὺ κάνει, εἶναι μιὰ καλὴ καὶ εὐγενικὴ πρᾶξις.

Τὸ ρόλο αὐτὸ τὸν ἔπαιξα μὲ πραγματικὴ εὐχαρίστησι καὶ χαρά, γιατὶ μοῦδωσε τὴν εὐκαιρία νὰ δείξω στὸ Κοινὸ μιὰ ἀπὸ τὶς πτυχὲς τῆς πραγματικῆς μου ψυχοσυνθέσεως.

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟ ΜΑΘΕΤΕ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΣΑΣ

Πῶς ὁ διάσημος Γερμανὸς ἐπιστήμων Κούρτ Κισχάουερ, σᾶς μαθαίνει νὰ προβλέπετε τὸ τὶ θὰ σᾶς συμβῇ.

Τὸ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ προμαντεύῃ τὸ μέλλον εἶναι, δίχως ἄλλο μεγάλο πρᾶγμα. Γι' αὐτὸ ὁ «Ἕσπερος», χάριν τῶν ἀναγνωστῶν του, θὰ δημοσιεύσῃ ἐν συνεχείᾳ ὁλόκληρον ἐπιστημονικὴν μελέτη, ὄχι μόνον γιὰ τὶς πηγὲς τῆς ἀστρολογίας, ἐκ τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς ποὺ προλέγει τὸ μέλλον, ἀλλὰ καὶ πῶς ὁ καθένας, θὰ μπορῇ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἐπιστήμης αὐτῆς νὰ μαντεύῃ τὸ μέλλον. Ἡ ἐπιστήμη τῆς μαντείας εἶναι παλαιά. Ἐδῶ καὶ πολλοὺς αἰῶνες οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες προσπαθοῦσαν νὰ μαντεύσουν «τὰ μέλλοντα νὰ συμβῶσι» εἴτε ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι ποὺ θἄπαιρναν τὰ πουλιὰ πετῶντας, εἴτε ἀπὸ τὸ στόμα τῆς Πυθίας.

Ἡ Ἀστρολογία ὅμως εἶναι τὸ πειὸ ἀσφαλὲς μέσον καὶ τὸ καλλίτερο σύστημα ἐκεῖνο ποὺ θὰ ἀναπτύξωμε ἐδῶ πού, ἀπὸ τοὺς παλαιοτάτους χρόνους ἔχει συγγράψει ὁ Πτολεμαῖος στὴν Τετράβιβλό του.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀμφιβολία, πὼς ὅλα τ' ἀστέρια καὶ ἰδίως οἱ ἀστερισμοὶ παίζουν σημαντικὸ ρόλο στὴ ζωὴ κάθε ἀνθρώπου, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς ποὺ θὰ γεννηθῇ.

Ὁ δρόμος, ποὺ ἀκολουθεῖ ὁ ἥλιος πάνου στὸν οὐρανὸ στὸ διάστημα ἑνὸς χρόνου διαιρεῖται σὲ δώδεκα τεμάχια, ὅσοι δηλαδὴ εἶνε καὶ οἱ μῆνες τοῦ ἔτους.

Τὴν ἄνοιξη ὁ ἥλιος στέκεται πλάϊ σ' ἕνα λαμπρὸ ἀστέρι, πλάϊ στὸ ὁποῖο βρίσκονται καὶ μερικὰ ἄλλα, ὄχι τόσο φωτεινὰ ὅμως. Ὁ ἀστερισμὸς αὐτὸς ὀνομάζεται Κριός. Σ' αὐτὸν βρίσκεται ὁ ἥλιος στὶς 21 Μαρτίου καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀρχίζει ἡ ἄνοιξη καὶ ἀκολουθεῖ σὲ λίγο τὸ Πάσχα!

Κατόπιν εἶναι ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Ταύρου τῶν Διδύμων καὶ τοῦ Καρκίνου. Αὐτὸς ἐθεωρεῖτο ἀπ' τοὺς ἀρχαίους Αἰγυπτίους, ὡς σύμβολον τοῦ θεοῦ τοῦ ἡλίου Ρέ, τοῦ θεοῦ τοῦ θανάτου.

Κατόπιν ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Λέοντος, τῆς Παρθένου, τοῦ Ζυγοῦ, τοῦ Σκορπιοῦ, τοῦ Τοξότου, τοῦ Αἰγόκρεω, τοῦ Ὑδροχόου καὶ τῶν Ἰχθύων.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ δώδεκα ἀστερισμοὶ πλάϊ στοὺς ὁποίους εὑρίσκεται ὁ ἥλιος σὲ ὡρισμένη ἐποχὴ καὶ γιὰ ὡρισμένο διάστημα.

Ἐφόσον λοιπόν, ὅπως εἴπαμε, οἱ ἀστερισμοὶ αὐτοὶ ἀσκοῦν ἐπίδρασι στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ καθένας ξεχωριστὴ στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ γεννηθήκανε κάτω ἀπ' αὐτόν, μποροῦμε νὰ διαιρέσουμε τοὺς ἀνθρώπους σὲ δώδεκα κατηγορίας. Καὶ ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς ποὺ ἐγεννήθη ὁ κάθε ἄνθρωπος, δηλαδὴ κάτω ἀπὸ ποιὸν ἀστερισμόν, θὰ ἔχῃ ὡρισμένα ἐλαττώματα καὶ προτερήματα.

⁂

Ὅσοι γεννηθήκανε στὸν ἀστερισμὸ τοῦ Κρόνου, δηλαδὴ στὸ χρονικὸ διάστημα ἀπὸ 21 Μαρτίου μέχρι 21 Ἀπριλίου, ὅπως ὅλη ἡ φύσις ἀναζωογονεῖται, λόγω τοῦ ὅτι εἶναι ἄνοιξις, ἔτσι καὶ αὐτοὶ εἶναι δημιουργικὰ πνεύματα. Δημιουργοῦν ἐργασίες μὲ ἀντίδρασι πάντοτε ποὺ συναντοῦν ἀπὸ ἄλλους καὶ θέλουν νὰ βαδίζουν πρὸς τὰ ἐμπρός. Πολὺ συχνὰ φτάνουν μέχρι τοῦ σημείου, ποὺ γιὰ νὰ πραγματοποιήσουν τὰ σχέδια τῆς προόδου, καταφεύγουν στὴν ὑστεροβουλία καὶ τὴ χυδαιότητα.

ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΟΥ ΤΑΥΡΟΥ

Ὅσοι γεννηθήκανε στὸν ἀστερισμὸ αὐτό, δηλαδὴ ἀπὸ 22 Ἀπριλίου μέχρι 21 Μαΐου δὲν ἔχουν τὴν ἀνησυχία καὶ τὴ δημιουργικότητα, ποὺ ἔχουν οἱ πρῶτοι. Αὐτοὶ εἶναι προικισμένοι μὲ γνώσεις βαθειὲς καὶ θέλησι. Ἡ ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔχουν στὸν ἑαυτό τους καὶ στὴν σταθερότητα τοῦ χαρακτῆρος των εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο, παρουσιάζονται, πολὺ συχνά, ὡς πεισμονες καὶ ξεροκέφαλοι.

ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΩΝ ΔΙΔΥΜΩΝ

Ὅσοι γεννηθήκανε στὸν ἀστερισμὸ αὐτό, δηλαδὴ ἀπὸ 22 Μαΐου μέχρι 20 Ἰουνίου.

Τὸ εὐμετάβλητον τοῦ καιροῦ σ' αὐτὴ τὴν ἐποχή, ποὺ βρέχει καὶ σὲ λίγο πιάνει ἀμέσως καλοκαιριάτικη ζέστη, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ ἐπιδράσῃ καὶ στοὺς ἀνθρώπους ποὺ γεννῶνται τέτοια ἐποχή. Γενικῶς πάσχουν ἀπὸ μιὰ εὔκολη καὶ ἀπότομη μεταβολὴ τῆς ψυχῆς των, πότε πρὸς τὴν χαρὰ καὶ πότε πρὸς τὴ μελαγχολία. Εἶναι ἄνθρωποι ποὺ δὲν θέλουν ὡρισμένο πρᾶγμα. Ζητοῦν τὸ ἕνα, θέλουν καὶ τ' ἄλλο καὶ γι' αὐτό, πολλὲς φορές, ἐνεργοῦν ἐπιπόλαια.

Πάντως, ὅπως εἴπαμε εἶναι ἄνθρωποι εὐπαθεῖς καὶ εὐμετάβλητοι ψυχικῶς. Φυσικά, αἱ ἰδιότητες τοῦ χαρακτῆρος των εἶναι κρᾶμα τῶν αἰσθημάτων τῆς χαρᾶς καὶ τῆς λύπης, ὅπως ἀπαράλλακτα ὁ καιρὸς τῆς ἐποχῆς κατὰ τὴν ὁποία γεννηθήκανε.

ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΟΚ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Δηλαδὴ ὅσοι γεννηθήκανε ἀπὸ 21 Ἰουνίου μέχρι 22 Ἰουλίου.

Ὅπως ἡ φύσις ποὺ σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ὡριμάνσεως τῶν καρπῶν καὶ δέχεται ὅλες τὶς ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις, ἔτσι καὶ οἱ ἄνθρωποι τῆς κατηγορίας αὐτῆς ὑφίστανται ἐπιδράσεις ἀπ' τὸ περιβάλλον ποὺ τοὺς περιστοιχίζει καί, κατὰ συνέπειαν ὑποφέρουν ἀπὸ διάφορα ἀντικρουόμενα ψυχικὰ αἰσθήματα.

Ἐπίσης δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό τους, ἂν καὶ ἔχουν τὴ σταθερὴ ἀπόφασι νὰ φθάσουν σὲ ὡρισμένο σκοπὸ στὸν ὁποῖον φθάνουν, ὅπως ἀπαράλλαχτα καὶ ἡ φύσις, ποὺ κατὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ γεννηθήκανε οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἂν καὶ ὑφίστανται ἕνα σωρὸ ἐξωτερικὲς ἐπιδράσεις, ἐν τούτοις ἔχει ἀπόφασι νὰ ὡριμάσῃ τοὺς καρποὺς καὶ τοὺς ὡριμάζῃ.

(Εἰς τὸ ἄλλο φύλλο παρακολουθῆστε τὴ συναρπαστικὴ συνέχεια)

Τοῦ Ζὰν Μωρεὰς

ΣΤΡΟΦΕΣ

Γιὰ σένα μίλησα ἄπρεπα, τριαντάφυλλο ἀνθισμένο.
Ποῦ ξέρεις μὲ τὰ μύρα σου, μὲ τὴν λαμπρὴ ὠμορφιά.
Μονάχο στ' ἀνθογυάλι σου ἢ ἐρωτικὰ δεμένο
Καὶ τὴν καρδιὰ νὰ εὐχαριστᾷς ὅμοια μὲ τὴν θωριά.

⁂

Κάπου, σὲ τοῖχο, κάποτε, σὲ Γοτθικὴ μιὰ πόρτα
(Γυρνοῦσα τότες ἄνεργος στὶς χῶρες τοῦ Βορρᾶ)
Σεῖδα νὰ τρέμης ρόδο ὠχρὸ κι' ἀνάμεσα στὰ χόρτα
Μεστὸ βροχὴ καὶ θάνατο νὰ γέρνῃς ριγηλά.

Σὰν ἔρθη τὸ χινόπωρο, ποὺ τὰ ξερὰ του φύλλα
Στοῦ χαλασμένου μύλου ἐκεῖ θὰ πέφτουν τὰ νερά,
Καὶ σὰν ὁ ἀγέρας θὰ περνᾷ μὲς ἀπ' τὰ τρύπια ξύλα
Καὶ κεῖθ' ὅπου ἡ μυλόπετρα γυρνοῦσε μιὰ φορά.

⁂

Θέλω νὰ πάγω νὰ σταθῶ στὸν τόπο τὸν θλιμμένο.
Στὸν τοῖχο τὸν ὁλόπλεχτο μὲ τὸ χλωμὸ κισσὸ
Καὶ νάϊδω πάνω στὸ νερό, τὸ κρύο, τὸ μουντωμένο,
Τὴν ὄψι μου νὰ σβύνεται, τὸν ἥλιο τὸν χλωμό.

⁂

Ἀλλοί σου! ἀνθρώπινη καρδιά, κι' ἡ πίστι σου εἶνε λίγη
Στὶς λάμψεις τὶς θαμπωτικὲς μιᾶς γιορτινῆς φωτιᾶς
Δὲν θὲ νὰ μάθῃς σὺ ποτὲ σὰν ὅταν μὲ τυλίγῃ
Πῶς λάμπει διάφανα ἡ σκιὰ τῆς μαύρης φυλλωσιᾶς!

ΖΑΝ ΜΩΡΕΑΣ

ΚΑΤΙ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ... ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ

ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΕΩΣ ΤΟΝ... ΟΥΡΑΝΟ!

Πῶς κατώρθωσαν οἱ Τζίμηδες νὰ οἰκονομήσουν χῶρο, γιὰ τὶς πιάτσες τῶν ἑκατοντάδων χιλιάδων αὐτοκινήτων ποὺ κυκλοφοροῦν στὶς πόλεις των

ΣΤΙΣ μεγαλουπόλεις τὰ πάρκα δὲν ἔχουν πειὰ τὸν παληό τους προορισμό. Δὲν εἶνε δενδροφυτευμένα καὶ δὲν ἀνθίζουν — ὅπως ἄλλοτε — τὰ πολύχρωμα λουλούδια, ποὺ μὲ τὸ ἄρωμά τους συνέτειναν στὸ ἐρωτικὸ μεθύσι τῶν ζευγαριῶν, ποὺ εὕρισκαν ἐκεῖ τὸν ἐπίγειο παράδεισο καθισμένοι στὰ παγκάκια. Τώρα οὔτε ζευγαράκια βλέπετε στὰ πάρκα τῶν μεγαλουπόλεων, οὔτε τοὺς ποιητὰς μόνους νὰ προσπαθοῦν νὰ συλλάβουν — στίχους κάτω ἀπὸ τὰ κελαϊδίσματα τῶν πουλιῶν... Οὔτε περιπατητάς, ποὺ κάνουν βόλτες γιὰ νὰ ξεσκάσουν καὶ νὰ ἀναπνεύσουν λίγον ἀέρα.

—Μὰ ἄλλαξε ἡ πλάσις ἢ ἡ φύσις τῶν ἀνθρώπων; θὰ ρωτήσετε.

—Ὄχι. Οὔτε ἡ φύσις, οὔτε οἱ ἄνθρωποι ἄλλαξαν. Οἱ τελευταῖοι μάλιστα εἶνε ἴδιοι καὶ χειρότεροι.

Ἄλλαξε ὅμως η ὄψις τοῦ πάρκου. Ὁ ἔρως, ἡ ποίησις καὶ ὁ περίπατος, ὑπεχώρησαν καὶ πᾶνε περίπατο. Χάρις στὸν πολιτισμὸ καὶ στὴν πρόοδο!... Μάλιστα. Τὰ αὐτοκίνητα καὶ ἡ βενζίνη κυριαρχοῦν σήμερα καὶ στὴ θέσι, ποὺ ἄλλοτε ἦσαν τὰ ποιητικὰ παγκάκια, τὰ δένδρα, τὰ λουλούδια, δηλαδὴ τὰ παληὰ πάρκα, ἀσφαλτοστρώθηκαν καὶ μετεβλήθησαν — σὲ τί ἄλλο;— σὲ πιάτσες αὐτοκινήτων!

Στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἰδίως στὶς πόλεις, ὅπως τὸ Σικάγο καὶ ὁ Ἅγιος Φραγκῖσκος, ὅπου σὲ κάθε τρεῖς κατοίκους ἀναλογεῖ ἕνα αὐτοκίνητο, ἡ μεταβολὴ αὐτὴ εἶνε πολὺ αἰσθητή.

◆◆◆

Ἀλλά, ἂν μὲ τὴν αὔξησι τοῦ πληθυσμοῦ προέκυψε ἡ μεγάλη ἔλλειψις τῆς στέγης στὶς μεγαλουπόλεις αὐτές, φαντάζεται κανεὶς τί τρομερὸ ζήτημα ἐλλείψεως χώρου προκύπτει τὴ στιγμή, ποὺ βρίσκονται σὲ κυκλοφορία μέσα στοὺς δρόμους, τόσα αὐτοκίνητα, ὅσα εἶνε τὸ ἕν τρίτον τοῦ πληθυσμοῦ. Καὶ οἱ ἄνθρωποι, καλά. Μποροῦν νὰ μαζευθοῦν λιγάκι καὶ νὰ χωρέσουν κάπου. Τὸ αὐτοκίνητο ὅμως;

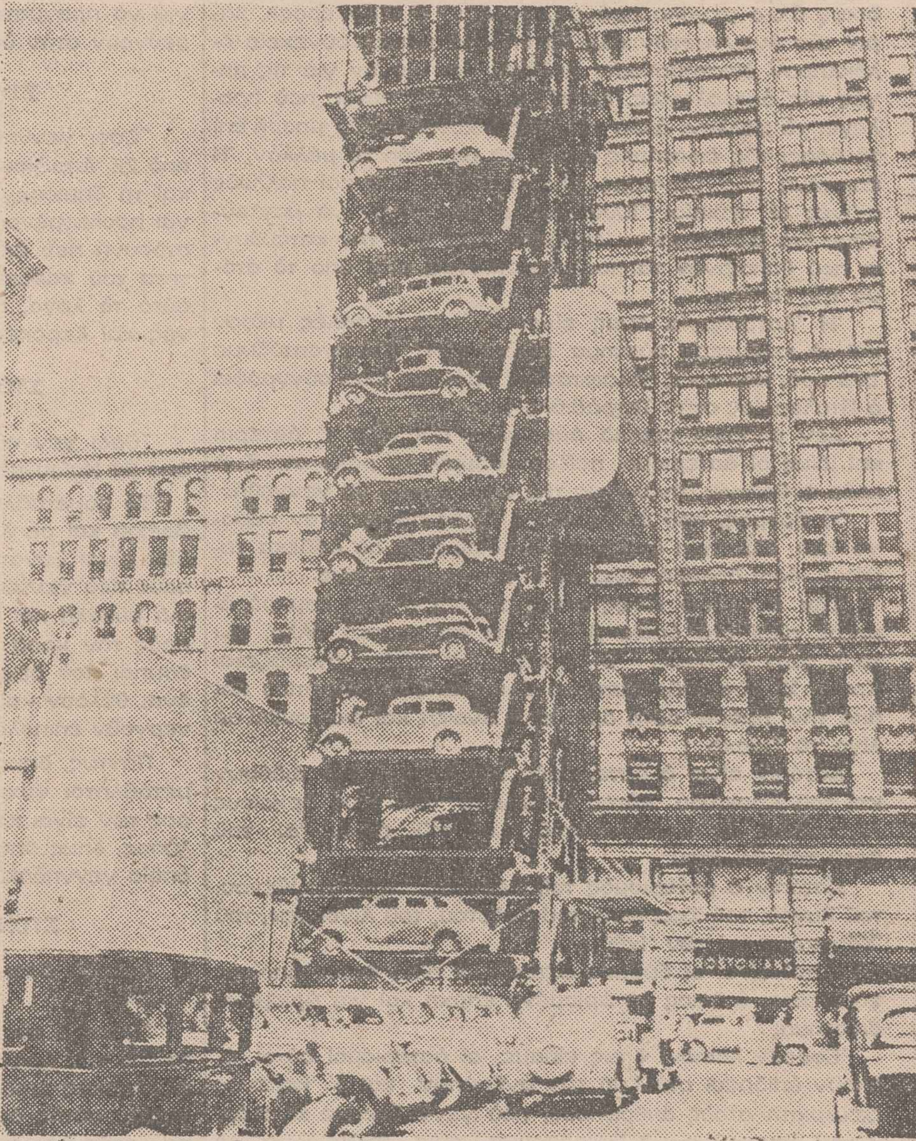

Μιὰ ἐναέριος πιάτσα αὐτοκινήτων στὸ Σικάγο, ὑψηλή, ὅπως ἕνας...οὐρανοξύστης. Δεξιὰ φαίνεται ἕνα αὐτοκίνητο, ποὺ τὸ τοποθετοῦν στὸ ἀσανσέρ, γιὰ νὰ πάῃ ψηλὰ στὸν οὐρανό.

Ἐγέμισαν οἱ δρόμοι ἀπὸ αὐτοκίνητα καὶ τὰ πάρκα μετεβλήθησαν σὲ τεράστιες πιάτσες. Ἀλλὰ κι' αὐτὲς δὲν εἶνε ἀρκετὲς σὲ ἔκτασι γιὰ νὰ περιλάβουν ὅλα τ' αὐτοκίνητα ποὺ σταθμεύουν! Μὴν ἀνησυχῆτε ὅμως, γιατὶ οἱ Ἀμερικανοί, ὅπως σ' ὅλες τὶς παραδοξότητες, εἶνε πρῶτοι καὶ καλύτεροι, εὑρῆκαν μέσον νὰ ἐξοικονομήσουν τὰ πράγματα καὶ στὴν περίπτωσι αὐτή!

Ἡ ἐναέρια πιάτσα αὐτοκινήτων!

Τὸ ἐπιχειρηματικὸν πνεῦμα τοῦ Ἀμερικανοῦ ἔφτασε στὸ σημεῖο, ποὺ οἱ περισσότερες δουλειὲς καὶ οἱ πιὸ πρακτικές, νὰ γίνωνται στὸν ἀέρα.

Κι' ἔτσι ἱδρύθησαν στὸ Σικάγο πολλὲς ἐναέριες πιάτσες αὐτοκινήτων στὸ πιὸ κεντρικὰ μέρη καὶ ὅπου, φυσικά, τὸ ἐπέτρεπε ὁ χῶρος.

Οἱ πιάτσες αὐτὲς μοιάζουν μὲ ἕνα ἀσανσὲρ μὲ πολλὰ μικρὰ πατώματα, ποὺ τὸ καθένα ἔχει τόση ἔκτασι, ὅση εἶνε ἀρκετὴ γιὰ ἕνα αὐτοκίνητο. Τ' αὐτοκίνητα τοποθετοῦνται ἐκεῖ καὶ μὲ ἕνα ἠλεκτρικὸ κουμπί, ποὺ πιέζει ἕνας γκροὺμ μὲ στολή, ἀνεβαίνουν ψηλὰ πρὸς τὸν οὐρανό...

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου, ὅταν τὸ χρειασθῇ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ πῇ στὸν γκροὺμ τὸν ἀριθμὸ τοῦ ὀροφου, στὸν ὁποῖον διαμένει τὸ αὐτοκίνητό του καὶ στὴ στιγμὴ τὸ ἀσανσὲρ τίθεται σὲ κίνησι ἀπ' τὸν γκροὺμ ποὺ πατάει τὸ σχετικὸ ἠλεκτρικὸ κουμπί.

Τὸ αὐτοκίνητο κατεβαίνει φρεσκοκαθαρισμένο. Εἶνε ἐφωδιασμένο μὲ τὴν ἀνάλογη βενζίνη, τὸ νερὸ κλπ. καὶ τὰ κρύσταλλά του ἀστράφτουν.

Τέλος ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ ἐναέριες πιάτσες ἔσωσαν τοὺς Ἀμερικανοὺς ἰδιοκτήτας αὐτοκινήτων καὶ κατοίκους τῶν μεγαλουπόλεων ἀπὸ ἕναν τρομερὸν ἐφιάλτην. Τὸ πρόστιμο ποὺ ἔκοβαν οἱ πόλισμαν στοὺς ἰδιοκτήτας τῶν αὐτοκινήτων, ὅταν τ' ἄφιναν —ἔστω καὶ γιὰ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας— στὸ δρόμο.

Τὰ πρόστιμα αὐτὰ ἦσαν ἀρκετὰ γερά, γιατὶ ἡ κυκλοφορία στοὺς δρόμους τοῦ Σικάγου εἶνε τόσο μεγάλη, ὥστε δὲν ἐπιτρέπεται οὔτε λεπτὸ νὰ σταθμεύσῃ αὐτοκίνητο. Σταματοῦν τὰ πάντα!

Τὸ μυστήριον τοῦ σύμπαντος

ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗ Η ΓΗ;

Πότε ἡ σύγκρουσις

ΥΠΑΡΧΕΙ ἡ πιθανότης νὰ καταστραφῇ ὁ κόσμος; Θὰ καταστραφῇ καμμιὰ φορὰ ὁ πλανήτης μας; Σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἡ ἐπιστήμη τῆς ἀστρονομίας ἀπαντᾷ καταφατικῶς. Ναί. Κάποτε θὰ γίνῃ ἡ καταστροφὴ τῆς γῆς, στὴν ὁποία ζοῦμε, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξέρῃ, οὔτε νὰ ὑπολογίσῃ πότε θὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ καταστροφή, ποὺ θὰ εἶναι πολὺ τρομερή.

Ἡ ἄποψις αὐτὴ τῶν ἀστρονόμων στηρίζεται στὰ ἑξῆς δεδομένα:

Ἔχει ἀποδειχθῆ ἐπιστημονικῶς ὅτι ἡ Γῆ ἀκολουθεῖ μέσ' στὸ Ἄπειρο τὴν τροχιάν της μὲ ταχύτητα 18 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κίνησίς της αὐτὴ εἶναι ἐντελῶς ἰδιαίτερη καὶ ξεχωριστὴ ἀπὸ τὴν κίνησί της περὶ τὸν ἥλιον. Ἡ δύναμις, ποὺ προκαλεῖ τὴν τελευταία αὐτὴ κίνησι τῆς γῆς, εἶναι κάπως ἀφάνταστη, προέρχεται ἀπὸ τοὺς αἰθέρας τοῦ Ἀπείρου καὶ θέτει εἰς κίνησιν ὁλόκληρο τὸ ἡλιακὸ σύστημα, τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖται ἀπὸ χιλιάδες ἀστέρια, ὅπως ἡ Γῆ— ἄλλα μικρότερα καὶ ἄλλα μεγαλείτερα. Καί, γιὰ νὰ λάβῃ κανεὶς μιὰ ἀσθενῆ ἰδέα τοῦ Σύμπαντος, ἀρκεῖ μόνο ν' ἀναφερθῇ ὅτι σὰν τὸ ἡλιακὸ σύστημα ὑπάρχουν καὶ ἄλλα παρόμοια συστήματα, ποὺ τὸ καθένα ἀποτελεῖται ἀπὸ χιλιάδες ἀστέρια καὶ κινοῦνται διαρκῶς καθ' ὡρισμένην τροχιὰν μέσα στὸ Ἄπειρο, τοῦ ὁποίου ἡ ἀνθρώπινη φαντασία δὲν μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἰδέαν, ὁσοδήποτε κι' ἂν ἐπεκταθῇ.

◆◆◆

Ὁ πλανήτης μας εὑρίσκεται στὸ ἡλιακὸ σύστημα, ὅπως εἴπαμε. Σὲ ἀπόστασι ὅμως πολλῶν δισεκατομμυρίων ἀπ' τὸ σημεῖο αὐτὸ εὑρίσκεται ἕνα ἄλλο σύστημα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο φαίνεται νὰ προῆλθε ἡ γῆ. Πρὸς τὸ σύστημα αὐτὸ κατευθύνεται ὁ πλανήτης μας μὲ μιὰ ταχύτητα 365 μιλίων κάθε χρόνο.

Ἀλλὰ στὸ ἀστρικὸ σύστημα, πρὸς τὸ ὁποῖον πλησιάζουμε, βρίσκεται ἕνα πελώριο ἄστρο, ποὺ ὀνομάζεται ἀπ' τοὺς ἀστρονόμους Βένα ἢ Ἀλφαλύρα καὶ εἶναι χίλιες φορὲς μεγαλείτερο ἀπ' τὸν ἥλιο.

Ἐκεῖνο ὅμως, ποὺ εἶναι κάπως ἀνησυχαστικόν, εἶναι τὸ γεγονός, ὅτι καὶ τὸ πελώριο αὐτὸ ἄστρο βαδίζει πρὸς τὴν γῆν μὲ μεγαλειτέραν ταχύτητα ἀπὸ ὅσην ἡ γῆ πρὸς αὐτό.

Ἔπειτα ἡ ἀστρονομία ἔκανε ἐσχάτως καὶ μιὰ φοβερὴ ἀνακάλυψι. Στὸν οὐρανό μας βρίσκονται μυριάδες ἀκόμα ἀστέρια, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ὁρατά, ὄχι μόνο διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ἰσχυρότερα τηλεσκόπια τοῦ κόσμου. Εἶναι λοιπὸν ἐνδεχόμενον στὸν δρόμο, ποὺ ἀκολουθεῖ ἡ Γῆ πρὸς τὸ ἄγνωστον ἀστρικὸ σύστημα, ποὺ ἀνεφέρθη παραπάνω, νὰ συναντηθῇ μὲ κανένα ἀπ' τὰ ἄστρα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ὁρατά.

Αὐτὸ τὸ γεγονὸς ἀποτελεῖ τὴν πρώτη πιθανότητα τῆς καταστροφῆς τοῦ πλανήτου μας.

◆◆◆

Δευτέρα περίπτωσις καταστροφῆς τοῦ πλανήτου μας εἶναι ἐκείνη, ποὺ μπορεῖ νὰ προέλθῃ καὶ ἀπὸ σύγκρουσι τοῦ ἡλίου πρὸς ξένο οὐράνιο σῶμα, δεδομένου ὅτι ὁλόκληρο τὸ ἡλιακὸ σύστημα κινεῖται.

Ἐὰν λοιπὸν συμβῇ αὐτὸ καὶ συγκρουσθῇ ὁ ἥλιος μὲ ἄλλο σῶμα, τὸ ὁποῖον θὰ κινῆται, φυσικά, μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα, ποὺ κινεῖται ὁ ἥλιος, καὶ θὰ ἔχῃ τὴν ἴδια θερμότητα, μπορεῖ νὰ φαντασθῇ κανεὶς τί θὰ συμβῇ. Ὅταν δηλαδὴ καταστραφῇ ὁ ἥλιος, τὸ κέντρο, περὶ τὸ ὁποῖον περιστρέφονται αἱ χιλιάδες τῶν ἄστρων, ποὺ ἀνήκουν στὸ ἡλιακὸν σύστημα, καὶ μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγεται, ὡς γνωστόν, καὶ ἡ γῆ, θὰ ἀναπτυχθῇ στὴν στιγμὴ θερμότης, ποὺ ὑπολογίζεται ὅτι θὰ φτάσῃ σὲ χιλιάδες βαθμούς. Στὴν τελευταία αὐτὴ περίπτωσι, τὰ ὄρη, οἱ θάλασσες, οἱ πόλεις, τὰ φυτά, τὰ ζῷα καὶ ὁλόκληρος ἡ γῆ θὰ ἐξατμισθῇ σὲ λίγα δευτερόλεπτα τῆς ὥρας!

Ἄλλη περίπτωσις καταστροφῆς τῆς γῆς εἶναι ἡ ἑξῆς:

Ὅπως ἐλέχθη, ὁ πλανήτης μας ἀνήκει στὸ ἡλιακὸ σύστημα, ποὺ ἀποτελεῖται ἀπὸ 12 ἕως 14 χιλιάδες ἀστέρων, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸ τηλεσκόπιον μόνον εἶναι ὁρατοί. Οἱ ἀστέρες αὐτοὶ παρουσιάζονται σὰν ἕνα ἀνοιχτόχρωμα φωτεινὸ ποτάμι, σὰν μιὰ φωτεινὴ ὁμίχλη, ἡ ὁποία ἐπιστημονικῶς καλεῖται «Ὁμίχλη τοῦ Ἡρακλέους».

Πρὸς τὰς χιλιάδας αὐτὰς τῶν ἀστέρων βαδίζει ἡ γῆ μὲ 12 χιλιόμετρα κατὰ λεπτὸν τῆς ὥρας. Σὲ διάστημα δὲ ἑνὸς αἰῶνος κατὰ 200 ἑκατομμύρια μέτρα.

Τί μπορεῖ λοιπὸν νὰ συμβῇ, ὅταν μετὰ πάρα πολλὰ ἔτη θὰ πλησιάσῃ ἡ Γῆ τὴν Ὁμίχλην τοῦ Ἡρακλέους; Εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ συμβῇ κάποια σύγκρουσις μὲ ἄλλον ἀστέρα καὶ τοῦτο ἐξαρτᾶται, φυσικά, ἀπὸ τὴν κατεύθυνσι, ποὺ θὰ πάρῃ ἡ Γῆ, τὴ στιγμή, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ περνάῃ διὰ μέσου τῆς ὁμίχλης αὐτῆς.

Ἐπίσης δὲν εἶναι καθόλου ἀπίθανον, λόγῳ τῆς ἕλξεως τῶν διαφόρων οὐρανίων σωμάτων, διὰ μέσου τῶν ὁποίων θὰ διέρχεται ἡ Γῆ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, νὰ ἀποσπασθῇ ἀπὸ τὸν Ἥλιο καὶ νὰ προσκολληθῇ στὴν Ὁμίχλη τοῦ Ἡρακλέους.

Ἀλλὰ ἡ ἀπόστασις, ἡ ὁποία χωρίζει τὴν ὁμίχλη αὐτὴ ἀπ' τὸν πλανήτη μας, εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε ὑπολογίζεται ὅτι, διὰ νὰ τὴν προσεγγίσουμε, παρ' ὅλο ποὺ ἡ Γῆ, ὅπως εἴπαμε, τρέχει πρὸς αὐτὴν μὲ τόση ταχύτητα, θὰ χρειασθοῦν 200 ἑκατομμύρια χρόνια. Ἑπομένως ἔχουμε καιρὸ ἕως τότε....

Ἄλλη περίπτωσις καταστροφῆς τοῦ πλανήτου μας εἶναι ἡ εἴσοδός του εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Γαλαξία, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖται ἐπίσης ἀπὸ πολλὰς χιλιάδας ἀστέρων. Ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Γῆ βαδίζουν πρὸς αὐτόν. Ὄχι, βέβαια, ἀκριβῶς πρὸς τὸ σημεῖον, στὸ ὁποῖο εὑρίσκεται ὁ Γαλαξίας, γιατὶ αὐτὸς εἶναι ἀπάνω ἀπὸ τὴ Γῆ. Εἶναι δυνατὸ ὅμως, μετὰ πολλὰ ἔτη, ν' ἀλλάξῃ κατεύθυνσι ὁ πλανήτης μας καί, ἀντὶ νὰ πάῃ στὴν Ὁμίχλη τοῦ Ἡρακλέους, νὰ πλησιάσῃ τὸν Γαλαξία.

Τελευταία περίπτωσις εἶναι ἐκείνη, ἡ ὁποία μπορεῖ νὰ προέλθῃ ἀπὸ αἰφνίδιο σταμάτημα τῶν κινήσεων τῆς Γῆς, οἱ ὁποῖες εἶναι δύο: Μία ἡ κίνησις περὶ τὸν ἄξονά της καὶ ἡ ἄλλη, ἡ κίνησίς της περὶ τὸν Ἥλιον. Ὁποιαδήποτε ἀπ' τὶς δύο αὐτὲς κινήσεις σταματήσῃ, ἡ καταστροφή, ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπακολουθήσῃ, εἶναι ἀφάνταστη. Ἂν παραδεχθῇ κανεὶς ὅτι θὰ σταματήσῃ ἡ περὶ τὸν ἄξονα κίνησις τοῦ πλανήτου μας, τότε εἰς διάστημα ἑνὸς δευτερολέπτου θὰ σηκωθῇ ἀφαντάστου ἰσχυρότητος ἀνεμοστρόβιλος. Τὰ δάση θὰ ξερριζωθοῦν, τὰ οἰκοδομήματα θὰ γκρεμισθοῦν καὶ οἱ θάλασσες καὶ οἱ ποταμοὶ θὰ ξεραθοῦν ἀπὸ ἕναν ἀφάνταστον καύσωνα. Κι' ἔτσι πᾶσα ζῶσα φύσις θὰ ἐκλείψῃ ἀπὸ τὴ Γῆ

Πιὸ τρομερὲς εἶναι οἱ συνέπειες, ποὺ μποροῦν νὰ ἐπακολουθήσουν ἀπὸ τὸ αἰφνίδιο σταμάτημα τῆς κινήσεως τῆς Γῆς περὶ τὸν Ἥλιον.

Στὴν περίπτωσι αὐτὴ θὰ προκληθῇ τέτοιος ὑπερβολικὸς καύσων σὲ διάστημα ὀλιγώτερον τοῦ δευτερολέπτου, ποὺ ἡ Γῆ θὰ μεταβληθῇ σὲ φλογερὴ μᾶζα καὶ θὰ ἐξατμισθῇ ἀμέσως, σὰν ἕνα τεράστιο σύννεφο.

Ὁ καύσων αὐτός, κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν εἰδικῶν, θὰ φθάσῃ εἰς θερμοκρασίαν 100 ἑκατομμυρίων βαθμῶν Κελσίου.

ΑΛΦΡΕΝΤ ΝΑΟΥΚ

ΜΙΑ ΖΩΗ ΓΕΜΑΤΗ ΣΥΓΚΙΝΗΣΕΙΣ

ΣΤΟ ΝΗΣΙ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Ὅπου τρεῖς ἐπιστήμονες κάθε χρόνον, μέσα σὲ διαρκεῖς κινδύνους, ἐκτελοῦν, σὰν ἀληθινοὶ ἥρωες, τὸ καθῆκον τους.

ΤΟ ΠΙΟ δύσκολο ἐπάγγελμα εἶνε ἐκεῖνο, ποὺ ἐξασκοῦν μερικοὶ ἐπιστήμονες τῶν βορείων λαῶν τῆς Εὐρώπης. Τρεῖς ἐπιστήμονες εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ μείνουν ἕναν ὁλόκληρο χρόνο στὸ νησὶ Γιὰν Μάγιεν, ποὺ κεῖται μεταξὺ Ἰσλανδίας, Γροιλανδίας καὶ Σπιτσβέργης, καὶ ἀποτελεῖ τὸν ἀκρότατον σημεῖον τῆς γῆς.

1) Αἱ εἰδήσεις περὶ τῆς καιρικῆς μεταβολῆς μεταδίδονται ραδιογραφικῶς ἀπ' τὸ Νησὶ τοῦ Διαβόλου στὸν πολιτισμένο κόσμο. 2) Τὸ σπίτι τῆς ἀποστολῆς καὶ 3) Τὸ μικρὸ ἀτμόπλοιο ἀποπλέει πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν τριῶν ἐπιστημόνων-φυσιοδιφῶν, ποὺ μένουν ἀποκλεισμένοι ἕναν ὁλόκληρο χρόνο

Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα ἁπλώνονται αἰώνιοι πάγοι, γιατὶ τὸ ἀκατοίκητο νησὶ Γιὰν Μάγιεν εἶνε κοντὰ στὸν Βόρειο Πόλο.

Ἕνας ἀσύρματος ποὺ βρίσκεται σὲ διαρκῆ σχεδὸν λειτουργία, εἶνε τὸ μόνο μέσο, μὲ τὸ ὁποῖον ἐπικοινωνοῦν οἱ ἀποκλεισμένοι ἐπιστήμονες μὲ τὸν πολιτισμένο κόσμο.

Ὁ ἐφοδιασμὸς σὲ τρόφιμα εἶνε ἀρκετὰ καλός, γιὰ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο, ἀπ' τὸ ἕνα καλοκαῖρι ὥς τὸ ἄλλο καὶ οἱ τρεῖς ἐπιστήμονες κάνουν διαρκῶς ἐπιστημονικὲς παρατηρήσεις, παλαίοντας μὲ τὰ ἄγρια στοιχεῖα τῆς φύσεως, ποὺ στὸ Γιὰν Μάγιεν ὀργιάζουν κυριολεκτικῶς. Ἰδίως τὸν χειμῶνα, χιονοθύλλες καὶ καταιγίδες συνοδευόμενες μὲ τὸ μουγκρητὸ τῶν πελωρίων κυμάτων, ποὺ σπάζουν μὲ λύσσα στοὺς ἄγριους βράχους τοῦ νησιοῦ.

Καὶ ἐκτὸς ἀπ' ὅλα αὐτά, ὑπάρχει κι' ἕνας ἀκόμα, ὁ πιὸ τρομερὸς κίνδυνος, ποὺ ἀπειλεῖ τοὺς ἀποκλεισμένους ἐπιστήμονας.

Οἱ διαρκεῖς σεισμοὶ καὶ τὰ ἡφαίστεια. Τὸ νησὶ Γιὰν Μάγιεν εἶνε ἡφαιστειογενές, γεμᾶτο ἀπὸ κρατῆρες, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἄλλοτε ἔβγαινε ἡ φοβερὴ λάβα μέσα ἀπ' τὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Καὶ σείεται διαρκῶς ὁλόκληρο, ἀπ' τοὺς σεισμοὺς καὶ τὸν μανιασμένο βοριᾶ.

◆◆◆

Οἱ τρεῖς ἐπιστήμονες ζοῦν ἐκεῖ ἕναν ὁλόκληρο χρόνο ὥς που νἄρθῃ ἡ σειρὰ τῶν ἄλλων συναδέλφων των, ποὺ θὰ πᾶν νὰ τοὺς ἀντικαταστήσουν. Στὸ διάστημα αὐτὸ ζοῦν μέσα στὸ παρατήριό τους, ἕνα ἰσόγειο ξύλινο σπίτι, τὸ ὁποῖοι εἶνε στερεωμένο καλὰ καὶ δεμένο μὲ ἁλυσσίδες καὶ γερὰ παλαμάρια, γιὰ νὰ μὴ τὸ σηκώσῃ ὁλόκληρο ὁ δυνατὸς ἀέρας.

Ἡ τροφή τους ἀποτελεῖται ἀπὸ κονσέρβες, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, καὶ ἀπὸ κυνῆγι. Τὰ θαλασσοπούλια, στὴν περιοχὴ τοῦ νησιοῦ, εἶνε ἄφθονα καὶ τὸ κυνῆγι τους γίνεται συνήθως μὲ ἀπόχη, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁρμᾶν στ' ἀφρισμένα κύματα, γιὰ ν' ἁρπάξουν τὴ λεία τους.

Ἐπίσης μὲ ἐντελῶς πρωτόγονα μέσα, —μὲ ἁπλούστατες παγίδες— γίνεται καὶ τὸ κυνῆγι τῆς γαλάζιας ἀλεποῦς, τὸ δέρμα τῆς ὁποίας εἶνε πολύτιμο, γιατὶ ἀποτελεῖ τὸ πιὸ σπάνιο γουναρικὸ γιὰ τὶς κυρίες τοῦ πολιτισμένου κόσμου, τὴ ρενὰρ μπλέ.

Ἂν καὶ ἡ ἔκτασις τοῦ νησιοῦ αὐτοῦ, ποὺ οἱ Νορβηγοὶ καὶ Σουηδοὶ θαλασσόλυκοι τὄχον ὀνομάσει Νησὶ τοῦ Διαβόλου, εἶνε μικρᾶς ἐκτάσεως —54 χιλιόμετρα μῆκος καὶ 12 πλάτος— ἐν τούτοις λόγῳ τῆς γεωγραφικῆς του θέσεως, εἶνε ἡ πιὸ κατάλληλη τοποθεσία γιὰ ἀστρονομικές, μετεωρολογικὲς καὶ γεωλογικὲς παρατηρήσεις.

Ἕξη φορὲς τὴν ἡμέρα ἐξετάζεται ἡ καιρικὴ θερμοκρασία, ἡ ταχύτης τοῦ ἀνέμου καὶ αἱ μεταβολαὶ τῆς ἀσμοσφαίρας. Καὶ ἀμέσως ἡ πληροφορία μεταδίδεται διὰ τοῦ ἀσυρμάτου ἀπ' τὸ νησὶ τοῦ Διαβόλου στὸν πολιτισμένο κόσμο.

Ἐπιπροσθέτως, ἐκτὸς τῶν παρατηρήσεων ποὺ γίνονται ἐπὶ τοῦ ἡλίου, τῆς σελήνης καὶ τῶν ἄστρων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς νυκτός, ἐξετάζονται ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἀπόψεως τὸ ἔδαφος τοῦ νησιοῦ, ἡ ἄμμος ποὺ εἶνε μαύρη σχεδὸν ἀπ' τοὺς καπνοὺς τῶν ἡφαιστείων καὶ τὰ διάφορα ὀστᾶ ἀγρίων θηρίων, παλαιοντολογικῆς ἐποχῆς, ποὺ βρίσκονται ἐγκατεσπαρμένα σὲ διάφορα παραλιακὰ σημεῖα τοῦ νησιοῦ.

◆◆◆

Τὸ καλοκαῖρι, ὅταν πειὰ οἱ πάγοι τῶν πολικῶν θαλασσῶν διαλύωνται, ἀπὸ τὸν λιμένα τοῦ Τρόμσοε ξεκινάει ἕνα μικρὸ ἀτμόπλοιο, ποὺ μεταφέρει τρεῖς ἄλλους ἐπιστήμονας - φυσιοδίφας.

Αὐτοὶ θὰ ἀντικαταστήσουν τοὺς παληοὺς καὶ θὰ κάνουν τὴ θητεία τους, γιὰ ἕνα χρόνο στὸ νησὶ τοῦ Διαβόλου. Συγχρόνως μεταφέρονται καὶ οἱ ἀπαραίτητες προμήθειες ἀπὸ τρόφιμα καὶ ὅλα τὰ χρειώδη.

Τὸ μικρὸ αὐτὸ ἀτμόπλοιο, ποὺ ὡς μοναδικὸ σκοπὸ ἔχει τὴν ἀλλαγὴ τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῆς φρουρᾶς, εἶνε ἐφωδιασμένο καὶ μὲ παγοθραυστικὸ μηχάνημα. Γιατὶ πολὺ συχνά, ἐνῷ διασχίζει τὶς πολικὲς θάλασσες, συναντᾷ παγόβουνα, ἐναντίον τῶν ὁποίων παλαίει, καὶ φθάνει αἰσίως στὸν προορισμό του. Διαφορετικὰ θὰ ἐκινδύνευε ν' ἀποκλεισθῇ ἀπὸ τοὺς πάγους στὸ μέσον τῆς πολικῆς θαλάσσης καὶ οἱ ἐπιβαίνοντες —ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι σὲ παρόμοιες περιπτώσεις— θὰ εὕρισκαν οἰκτρὸ θάνατο.

Ἔνδοξη δρασι γυναικῶν

ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΠΕΙΡΑΤΙΝΕΣ

Ἀπομνημονεύματα ἑνὸς ἄγγλου κουρσάρου

4ον

Η ΑΝΝΑ ἅπλωνε διστακτικὰ τὸ χέρι της σὲ κεῖνο τὸ ρόδινο σφιχτὸ στῆθος ποὺ τὶς ἔκανε ἀδελφὲς στὴν πιὸ παράξενη περιπέτεια. Κάτι ἔλυωνε μέσα της καὶ τὴν ξαλάφρωνε.

Καὶ ξαφνικὰ ὅλα τὰ μάγια λύθηκαν καὶ τὸ γελοῖο τῆς σκηνῆς ἀποκαλύφθηκε καὶ στὶς δύο γυναῖκες. Μιὰ παιδικὴ εὐθυμία τὶς ἔπιασε καὶ τὶς δύο. Τὰ γέλια τους πνιγόταν μέσα στὸ θόρυβο ποὺ ἔκαναν οἱ μεθυσμένοι ναῦτες.

—Μά, φώναξε ὅταν συνῆλθε ἡ Ἄννα Μπόννεϋ, ποιὰ μοῖρα σ' ἔφερε ἐδῶ;

—Θὰ μποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ σὲ ρωτήσω τὸ ἴδιο, ἀπάντησε ἡ ἄλλη, ἂν δὲν εἶχα πειὰ μαντέψει τὶς σχέσεις σου μὲ τὸν Ράκκαμ... Ὅσο γιὰ μένα.....

ΜΙΑ ΖΩΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ἄρχισε ν' ἀφηγῆται χαμηλόφωνα τὸ παραμύθι τῆς ζωῆς της. Λεγόταν Μαίρη Ρώντ. Τοὐλάχιστον ἔτσι τὴν ἔλεγαν πάντα. Ὁ ἄντρας τῆς μητέρας της, ἕνας ναυτικός, ἔφυγε γιὰ μακρυνὸ ταξεῖδι, λίγο πρὶν ἡ μητέρα της γεννήσῃ ἕνα ἀγόρι. Ὁ ἄντρας δὲν ξαναγύρισε. Ἡ γυναῖκα περνοῦσε εὔθυμα τὴ μοναξιά της, τόσο εὔθυμα, ὥστε μετὰ ἕνα χρόνο ξανάγινε μητέρα κι' αὐτὴν τὴ φορὰ χωρὶς γνωστὸ σύζυγο.

—Ἐπειδὴ φοβόταν τὸ σκάνδαλο, συνέχισε ἡ Μαίρη Ρώντ, πῆγε κι' ἔμεινε στὴν ἐξοχὴ ὅπου τὸ ἀγόρι πέθανε. Γιὰ τρία ἢ τέσσερα χρόνια ἡ μητέρα μου ἔβγαζε τὰ ἔξοδά μας νομίζω ἀπὸ τὶς ἐλαφρὲς σχέσεις ποὺ εἶχε. Ὅταν ὅμως κατάλαβε πὼς θὰ δυστυχοῦσε, ἀποφάσισε νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴ βοήθεια τῆς πεθερᾶς της. Γιὰ νὰ μὴν παραξενευθῇ αὐτή, ἡ μητέρα μου μὲ ἔντυσε ἀγόρι καὶ μὲ παρουσίασε στὴν πεθερά της ὡς τὸ ἀγγονάκι της. Ὥς που πέθανε, ἔδινε ἐπίδομα γιὰ τὴ συντήρησί μου. Κανεὶς δὲν θὰ φανταζόταν πὼς ἤμουν κόρη ἑνὸς ἀγνώστου. Ὅλα αὐτὰ μοῦ τὰ ἐξήγησε ἡ μητέρα μου ὅταν μεγάλωσα καὶ μοῦ εἶπε πὼς ἔπρεπε νὰ δουλέψω γιατὶ μετὰ τὸ θάνατο τῆς γρηᾶς δὲν εἴχαμε κανένα εἰσόδημα. Μὲ ἔδωσε σὲ μιὰ Γαλλίδα ἀριστοκράτιδα γιὰ ὑπηρέτριά της. Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ φιλάρεσκη γρηά, πιστεύοντας πὼς ἤμουν νόστιμο ἀγόρι, περίμενε ἄλλες ὑπηρεσίες ἀπὸ μένα. Αὐτὸ δὲν μποροῦσε νὰ διαρκέσῃ. Τὸ πῆρα ἀπόφασι νὰ ζήσω σὰν ἀγόρι καὶ μπαρκάρισα ναύτης καὶ κατόπιν κατατάχθηκα ἐθελοντὴς σ' ἕνα σύνταγμα ποὺ ἔφευγε γιὰ τὴ Φλάνδρα!

Ἡ Ἄννα Μπόννεϋ δὲν πίστευε τ' αὐτιά της. Πλάϊ σ' αὐτὴν τὴν περιπέτεια ἡ δική της ἔσβυνε. Ἡ Μαίρη Ρὼντ συνέχιζε τὴν ἀφήγησί της. Ἡ γυναικεία καρδιά της κάτω ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ στολὴ δὲν ἄργησε νὰ ἐρωτευθῇ ἕνα ὡραῖο Φλαμανδὸ ποὺ δὲν ὑποπτευόταν καθόλου τὸ μυστήριο ὥς τὴν ἡμέρα ποὺ, μένοντας στὴν ἴδια σκηνή, ἡ Μαίρη Ρὼντ δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ καὶ τοῦ ἐξωμολογήθηκε. Ἀφοῦ ὅμως τοῦ ξύπνησε τὸν πόθο, ἔδειξε ἀρκετὴ ἐρωτικὴ διπλωματία, ὥστε ὁ ὡραῖος Φλαμανδὸς πλήρωσε αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτη συνάντησι μὲ γάμο.

—Ἦταν περίφημη ἱστορία, ἔλεγε ἡ Μαίρη Ρώντ, αὐτὸς ὁ στρατιωτικὸς γάμος! Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ μᾶς χάρισαν ὅ,τι χρειαζόμαστε γιὰ τὸ νοικοκυριό μας.

Ὁ θόρυβος ποὺ ἔγινε ἐξησφάλισε στὸ νεαρὸ ἀνδρόγυνο τὴν ἀποστράτευσι καὶ ἄφθονη πελατεία στὸ καπηλεῖο «Τρία πέταλα» ποὺ ἄνοιξαν κοντὰ στὸν πύργο τοῦ Μπρέντα. Περνοῦσαν ἤρεμες καὶ εὐτυχισμένες ἡμέρες. Αὐτὴ ἡ εὐτυχία ὅμως δὲν κράτησε πολύ. Ὁ Φλαμανδὸς πέθανε καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Ρουσβικ διέλυσε τὴ φρουρὰ τοῦ Μπρέντα ποὺ ἀποτελοῦσε ὅλην τὴν πελατεία τοῦ καπηλειοῦ τῆς Μαίρη Ρώντ, ποὺ βρέθηκε χωρὶς πόρο ζωῆς.

—Τί νὰ κάμω; ἐξήγησε. Τὸ ἁπλούστερο δὲν ἦταν νὰ ἐφαρμόσω πάλι τὴν παληὰ πονηριά μου καὶ νὰ φορέσω ἀνδρικά; Κατατάχθηκα στὸ ὁλλανδικὸ πεζικὸ μιᾶς συνοριακῆς πόλεως. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ εἰρήνη δὲν εὐνοοῦσε τὴν προαγωγή μου, ἀπεφάσισα νάρθω νὰ κυνηγήσω τὴν τύχη μου στὶς Δυτικὲς Ἰνδίες γιὰ τὶς ὁποῖες γινόταν τόσος λόγος καὶ μπαρκάρισα σ' ἕνα ὁλλανδικὸ καράβι, ἐκεῖνο ποὺ ἔπιασαν οἱ πειραταί. Μὲ ἄφησαν ζωντανὴ ὅταν τοὺς ἀπεκάλυψα τὴν ἀγγλικὴν ἐθνικότητά μου κι' ἐπειδὴ ἔτσι τὰ ἔφερε ἡ μοῖρα, ἀποφάσισα νὰ συμφιλιωθῶ μαζί τους, περιμένοντας καλύτερες ἡμέρες. Μὲ αὐτοὺς μαζὶ μὲ προσέλαβε ὁ Ράκκαμ χωρὶς νὰ ὑποπτεύεται τὸ φῦλο μου. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν περίμενα νὰ βρῶ στὸ δρόμο μου μιὰ ὅμοια γυναῖκα!

Καὶ κατόπιν:

«Ἄλλωστε, πρέπει νὰ σοῦ πῶ, προσέθεσε, ἀφοῦ εἴμαστε συνένοχοι, ὅτι ὁ ἔρως σου... ἔρχεται λίγο ἀργά. Εἶμαι πολὺ ἐρωτευμένη καὶ δὲν μπορῶ νὰ κοιμηθῶ...».

ΚΡΥΦΑ ΕΙΔΥΛΙΑ

Ἔτσι, ἡ Ἄννα Μπόννεϋ ἔμαθε πὼς ἕνας ξυλουργὸς ἐπιστρατευθεὶς μὲ τὴ βία ἀπὸ τοὺς πειρατάς, κατέκτησε, χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ, τὴν καρδιὰ τῆς Μαίρης Ρώντ.

—Εἶνε ὁ Μόρισσον, ξέρεις, ἐξήγησε ἡ Μαίρη Ρώντ, αὐτὸς ποὺ κράτησαν ἀφοῦ ἔπιασαν τὸ «Κάντογκαν», γιατὶ ὁ καπετάνιος εἶχε τὴ γνώμη πὼς ἕνας καλὸς ξυλουργὸς δὲν εἶνε ποτὲ περιττὸς στὸ πλοῖο.

Πραγματικά, ἡ Ἄννα Μπόννεϋ θυμόταν πὼς εἶδε τὴ Μαίρη Ρὼντ νὰ γυρίζῃ κοντὰ στὸ Μόρισσον ὅταν δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴν αἰτία. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, σκεπτόταν πὼς αὐτὸς ὁ φοβιτσιάρης ἀνθρωπάκος ποὺ δούλευε σιωπηλὰ κυττάζοντας ἔντρομα τοὺς πειρατὰς ποὺ ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τοῦ τινάξουν τὰ μυαλά, δὲν ἦταν ἐπικίνδυνος ἀντίπαλος. Ἡ ἀνάμνησι τοῦ αἰσθήματός της τὴν ἔκαμε νὰ γελάσῃ.

Ξαφνικά, αὐτὴ ἡ συνομιλία διεκόπη ἀπὸ φωνὲς ποὺ ἔφθαναν ἀπὸ τὴν πλώρη. Ἡ Ἄννα ρίγησε: ἀναγνώρισε τὴ φωνὴ τοῦ Ράκκαμ, ποὺ, ἀνήσυχος γιὰ τὴ μακρυὰ ἀπουσία της καὶ φοβούμενος τίποτε σοβαρό, ἀνέβηκε στὸ κατάστρωμα μὲ τὸ πιστόλι στὸ ἀριστερὸ χέρι. Ἡ Ἄννα πήδησε κάτω καὶ ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του, ἀλλὰ ὁ Ράκκαμ εἶχε δῆ τὸ ναύτη, τὴ Μαίρη Ρώντ. Ἀνάμεσα στὶς φωνὲς τοῦ πληρώματος ἀκούσθηκε ἡ ἐκπυρσοκρότησις. Ἡ Ἄννα μὲ ἕνα σπρώξιμο ἔκαμε τὴ σφαῖρα ν' ἀστοχήσῃ. Ἔσυρε τὸ Ράκκαμ πρὸς τὴν καμπίνα του καὶ γιὰ νὰ προλάβῃ τὸ θυμό του μὲ τὴν ἔκπληξι, τοῦ εἶπε γρήγορα: «Δὲν εἶνε ἐραστής μου, ὄχι, ἡσύχασε, εἶνε γυναῖκα, γυναῖκα σὰν καὶ μένα. Ἀλλά, γιὰ τὸ Θεό, κράτησε τὴ γλῶσσα σου».

Ὁ Ράκκαμ σήκωσε τὴ γροθιά του. Ἄλλη γυναικεία πονηρία ἀσφαλῶς.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΛΠΙΔΕΣ

Ὕστερα ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπες στὴ στερνὴ συνάντησί μας, «πῶς πρέπει νὰ σβύσῃ κάθε αἴσθημα καὶ δεσμός, ποὺ μᾶς κρατεῖ ἑνωμένους», αἰσθάνομαι κάτι στὴν καρδιά μου, στὴν ψυχή μου, νὰ μὲ προστάζῃ πῶς δὲν πρέπει νὰ σ' ἐγκαταλείψω.

Μόλις ἀρχίζει νὰ γλυκοχαράζῃ ἀπὸ τὸ ὁλονύχτιο πάλεμα μὲ τὸν ἑαυτό μου γιὰ τὴν ἀπόφασι, ποὺ θἄπαιρνα.

Εἶναι ἡ μυστικοπαθὴς αὐτὴ ὥρα, ποὺ ἡ νύκτα ξεψυχᾷ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς ροδοστέφανης δροσερῆς σὰν τ' ἄλικά σου χείλη αὐγούλας καὶ δύο δάκρυα πόνου ξεφεύγουν ἄθελα ἀπὸ τὰ μάτια μου, ποὺ σφραγίζουν τὸ σκληρὸ σπαραγμὸ μιᾶς καρδιᾶς, ποὺ σκλάβωσες ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, π' ἄνοιξες τ' ἁγνό σου στόμα καὶ πόσα.... πόσα δὲν μοῦ εἶπες γιὰ τὴν ἀγάπη, γιὰ τὴ ζωή, γιὰ ἐκεῖνα, πού, ὅπως τὰ ζωγράφισες τώρα, αἰσθάνομαι πῶς δὲν τὰ νοιώθεις.

Ἤθελα μονάχα νὰ μποροῦσα νὰ μαντεύσω, γιατὶ περιφρονεῖς τὴν ἀγάπη, ποὺ σοῦ χαρίζω.

Ἴσως νὰ μὴ δέχεσαι τόσο ταπεινοὺς χαρακτῆρες ν' ἀγαπᾷς.

Ἴσως νὰ νομίζῃς πῶς ζῇς στὴν εὐτυχία σήμερα βουτηγμένη, γιατὶ περιστοιχίζεσαι ἀπὸ ἄτομα, ποὺ ὅσο τῆς νειότης σου τὸ ἄνθος θὰ μυροβολᾷ, θὰ σ' ἔχουν στὴ σκέψι τους.

Πείσου ὅμως πῶς ὅ,τι καὶ νὰ συμβαίνῃ, γιὰ νὰ περιφρονῇς τὴν ἀγάπη μου, ποτὲ δὲν θὰ βρῇς ἄλλη καρδιὰ νὰ σ' ἀγαπήσῃ μὲ τόση θέρμη, μὲ τόση στοργή.

Κι' ἂν ποτὲ μετανοιώσῃς γιὰ τὴν περιφρόνησί σου, μὴ ξεχνᾷς πῶς μιὰ καρδιὰ θὰ σὲ προσμένῃ παντοτεινά.

Π. Φάληρον. Γ. ΑΓΓ. ΣΑΛΟΥΤΣΗΣ

⁂

ΔΕ ΜΟΙΑΖΕΙΣ ΚΑΘΟΛΟΥ...

Κάποτε εἶχα ἀγαπήσει.... Καὶ τώρα ἀγαπάω.... Ὅμως, τί διαφορά! Τότε ἀγαποῦσα σένα, τὴν ὠμορφιά σου, τὰ κάλλη σου τ' ὄμορφα....

Τώρα, δὲν ἀγαπῶ παρὰ τὴ σκιά σου....

Τώρα ἀγαπῶ τὄνειρο μιᾶς ἀγάπης, ποὺ διάβηκε καὶ ξαφανίστηκε στὸ μολυβένιο βάθος τῆς ζωῆς, σὰ σύγνεφο περαστικό, κι' ἄφησε λίγα δάκρυα νὰ δροσίσουν λίγα λούλουδα, ποὺ ἦσαν μαραμένα....

Ὦ! Μὰ δὲν ἦταν δροσιὰ αὐτή.... Καυτὸ τὸ δάκρυ κύλαγε κι' ὅπου ἔπεφτε, φωτιὰ καὶ λαύρα!...

Τέτοιο ἕνα δάκρυ ἔφτασε, γιὰ νὰ μαράνῃ σύρριζο τὸ λούλουδο τῆς Ἀγάπης μας....

Κι' ἀπὸ τότε ἔσβυσε ἡ Ἀγάπη....

……

Χτὲς σ' εἶδα νὰ περνᾷς μπροστά μου, ἔπειτα ἀπὸ τόσον καιρὸ—ναί, πάει πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε, ποὺ θέλησες νὰ τραβήξῃς ἄλλο δρόμο.... εἶχες βαρεθῆ νὰ περπατᾷς μὲ τὸν ἴδιο πάντα σύντροφο—καὶ μὲ χαιρέτισες...

Δὲν πίστεψα στὶς αἰσθήσεις μου....

Μοῦ χαμογέλασες.... Δὲν ἔδωσα σημασία. ....Μὰ πρὸς Θεοῦ!—τί μοῦ ζητᾷς ἀγάπη;... Νὰ ξαναγυρίσω; Ποτὲ δὲν θὰ γίνῃ αὐτό.... Ἄδικα.... Ἐγὼ τώρα δὲν ἀγαπῶ παρὰ μονάχα τὄνειρό μας.... Τὴ σκιὰ μιᾶς ἀγάπης ἀξέχαστης, μιᾶς ζωῆς εὐτυχισμένης.... μὰ χαμένης!...

....Ἄσε με νὰ τὴν ξαναζήσω.... Ἄσε με νὰ τὴν ὀνειρευτῶ.... Μὴ μοῦ ζητᾷς ξανὰ ἀγάπη.... Στὸ λέω, δὲν θὰ μπορέσω, μὰ τὴν ἀλήθεια, ὅσο κι' ἂν προσπαθήσω νὰ τὸ κάνω αὐτό!...

Δὲν εἶσαι πιὰ αὐτὴ ποὺ νόμιζα....

Δὲ μοιάζεις καθόλου μὲ τὄνειρο....

Ἀθήνα, Φλεβάρης 1937.

ΣΠΥΡΟΣ Ε. ΜΑΡΙΝΟΣ

⁂

ΘΕΛΩ

Θέλω πάντα, Νοῦλι, νὰ σοῦ μιλῶ γι' ἀγάπη. Γιὰ μιὰ ἀγάπη μεγάλη καὶ παράξενη. Μεγάλη, ὅσο μεγάλος εἶναι ὁ κόσμος ὅλος, καὶ παράξενη, ὅσο παράξενα εἶναι τὰ δυὸ ὤμορφα μεγάλα καστανὰ ματάκια σου μὲ τὶς μεγάλες μακρυὲς μαῦρες βλεφαρίδες τους.

Θέλω τὰ φλογισμένα ἀπὸ ἡδονὴ χείλη μου νὰ σοῦ λένε λόγια, ποὺ νὰ ἐκφράζουν τὴ μεγαλείτερη εὐτυχία.... τὴν ἁγνότερη χαρά.

Θέλω πάντα ἁπαλὰ καὶ γλυκὰ νὰ σὲ σφίγγω στὴν ἀγκαλιά μου, μεθυσμένος ἀπ' τὴ γοητεία τοῦ ἔρωτός μας.

Θέλω νὰ σὲ νοιώθω πάντα κοντά μου, δικιά μου γιὰ πάντα, κι' ἡ ψυχή σου νἆναι γιὰ πάντα γεμάτη ἀπ' τὴν ἀγάπη μου.

Θέλω καὶ τὸ πρωὶ μὲ τ' ἀσπρογάλιασμα τῆς μέρας καὶ τὸ βράδυ μὲ τὸ σούρουπο τῆς νύχτας, ὁ νοῦς μου νὰ τρέχῃ πάντα σὲ σένα, ποὺ σ' ἀγάπησα μὲ μιὰ ἀγάπη ἀπέραντη.... παράφορη.... ἀνυστερόβουλη.... ἁγνή.... Καὶ θέλω ἀκόμα, τὸν καιρὸ ποὺ θὰ βρίσκεσαι πιὰ μακρυά μου, τὶς ὧρες ποὺ ἡ σκέψις σου θὰ γυρνάῃ στὰ περασμένα, στὴ θύμησί μου ἕνα χαμόγελο νὰ φωτίζῃ τὸ ὁλόγλυκο πρόσωπό σου.

ΘΟΔ. Π. ΠΑΠ.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΠΑΓΕΡΗ ΝΥΧΤΙΑ

ΕΝΑ ΦΡΙΚΤΟ ΔΡΑΜΑ

Τ' ἀστέρια τρεμοσβύνουνε μέσα σὲ μιὰν ἄχνα. Ἡ σελήνη, κάτασπρη, παρθενικιά, ψυχρή, ταξιδεύει στὴν ἀπέραντη λίμνη τ' οὐρανοῦ, φωτίζει τὴ νύχτα σὰ μιὰ θαμπὴ αὐγή. Ὁ ἀέρας βελονιάζει τ' αὐτιά. Μέσ' στὴ φριχτὴ αὐτὴ νυχτιά, ὁ Στέφανος Κοζάλης ξαγρυπνᾷ, ἀκοίμητος φρουρὸς τοῦ στρατόπεδου, ποὺ συχάζει. Κανένας θόρυβος δὲν ἀκούγεται, μόνο τὸ βουητὸ τῆς κοντικῆς ἀβύσσου. Στὸ νοῦ τοῦ στρατιώτη ἔρχονται οἱ παληὲς εὐτυχισμένες μέρες στὴν ἀφροπλασμένη Ζάκυνθο μὲ τ' ἀσημένια της ἀκρογιάλια. Σὰν ταινία περνᾷ μπροστά του ἡ συμπαθητικὴ γωνίτσα τῆς Τραπεζαρίας : Τ' ἀμπελόκλαδα, ποὺ κορώνανε στὸ τζάκι, σπινθηρίζοντας, ἀφίνοντας κόκκινες ἀντιφεγγιές: τὸ χαρούμενο ἀναλάμπισμά τους, ποὔρριχνε στοὺς τοίχους φωτεινὲς πλάκες. Ὁ Στέφανος ἀναστέναξε: Μαύρη κι' ἄχαρη νυχτιὰ σὰν τὴ σκληρή μου μοῖρα. Ξέχασε τὸ γλυκὸ μουρμουρητὸ σημύδας στ' ἀγέρι, τὸ χαρωπὸ κελάρισμα τοῦ ρυακιοῦ. Μιὰ ἀστραπὴ ἔσχισε τὸ συντεφένιο οὐράνιο σεντόνι κι' ἡ βροντὴ βούϊξε στὸ λόγγο. «Δὲν εἶναι ὁ Κύριος ποὺ βροντᾷ, εἶν' ἡ πολύπαθη μάννα γῆ, ποὺ θρηνεῖ τὰ δύστυχα παιδιά της», σκέφθηκε ὁ Στέφανος. Ἕνα σύρσιμο στὰ χόρτα διέκοψε αὐτὲς τὶς σκέψεις του. «Τίς εἶ;» ἀκούστηκε ἡ βροντερὴ φωνή του. Ξάφνου νοιώθει δυὸ χέρια νὰ τὸν ἀγκαλιάζουνε καὶ μιὰ φωνὴ παρακλητικὴ τοῦ ψιθυρίζει:

—Στέφανε, παιδί μου....

—Πατέρα, σὺ ἐδῶ;

—Ναί, Στέφανε. Βοήθησέ με νὰ φύγω.

—Μὰ πῶς βρέθηκες ἐδῶ;

Ὁ γέρος δὲν ἀπαντᾷ. Τὰ στιβαρὰ χέρια τοῦ φρουροῦ βαρειὰ πέφτουν στοὺς ὤμους του:

—Μίλα, γιατί ἦρθες ἐδῶ; Δὲν ἀπαντᾷς, ἔ; Μὰ καταλαβαίνω. Νομίζεις πῶς θὰ σὲ βοηθήσω νὰ φύγῃς, ἐπειδὴ εἶσαι πατέρας μου; Ὄχι, ποτέ. Εἶσαι Βούλγαρος, ἐχθρὸς τῆς εὐλογημένης ἑλληνικῆς γῆς. Ἡ πατρίδα διατάσσει. Θὰ σὲ παραδώσω σ' αὐτήν.

Μὲ μάτια ἔκπληκτα τὸν θωρεῖ ὁ γέρος. Δὲν μπορεῖ νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Μὰ γρήγορα μιὰ σκέψι θολώνει τὸ νοῦ του. Τὰ μάτια του δείχνουνε τώρα φοβερὸ μῖσος. Τὰ χέρια του σφίγγουν τὸ λαιμὸ τοῦ φρουροῦ....

Ἕνας πυροβολισμὸς διέκοψε τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας. Μερικοὶ ἀξιωματικοὶ ξύπνησαν. Ἔτρεξαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ φυλακίου: Ὁ Στέφανος Κοζάλης, μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι, μὲ μάτια διεσταλμένα ἀπὸ τὴ φρίκη, ἀπολιθωμένος, κοιτάζει τὸ πτῶμα τοῦ πατέρα του. Μιὰ λίμνη αἵματος σχηματίζεται ἀπὸ τὴν πληγὴ ποὺ χάσκει στὸ στῆθός του. Ὁ διοικητὴς σφίγγει θερμὰ τὸ χέρι τοῦ στρατιώτη: Κοζάλη, φάνηκες γενναῖος καὶ θ' ἀνταμειφθῇς. Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐν τῷ μεταξὺ ψάχνουν τὰ ροῦχα τοῦ σκοτωμένου. Βρῆκαν πολύτιμα ἔγγραφα, ποὺ ἀνέφεραν ὅλες τὶς κινήσεις τοῦ στρατοῦ. Ὁ διοικητής, κλωτσῶντας περιφρονητικὰ τ' ἄψυχο κουφάρι, ξανάσφιξε τὸ χέρι τοῦ φρουροῦ. Μιὰ κραυγὴ βραχνὴ ἀντήχησε τραγικὰ στὴν ἡσυχία τῆς νύχτας: ἡ φωνὴ τοῦ δύστυχου Στέφανου:

—Κι' ὅμως ἦταν πατέρας μου!

Χλωμοὶ ἀπ' τὴ συγκίνησι, μαρμαρωμένοι στὶς θέσεις τους, τὸν θωροῦν οἱ ἄλλοι....

Ἕνα στρατιωτικὸ ἀεροπλάνο ὑψώνεται. Ὁ Στέφανος Κοζάλης πιλοτάρει. Τὸ χαλύβδινο πουλί, περήφανο, διασχίζει τὸν ἀέρα. Τὸ ρολόϊ δίπλα δείχνει 4,000 μέτρα. Ὁ πιλότος βάζει τὴ μάσκα μὲ τ' ὀξυγόνο. 5,000 μέτρα.... 5,500.... 6,000. Στάθηκε γιὰ λίγο ὁ Στέφανος σ' αὐτὸ τὸ ὕψος. Στὰ μάτια του ἔρχεται ἡ φοβερὴ νυχτιά. Τὰ λόγια τοῦ πατέρα του ἔρχονται στὴ μνήμη του. Νομίζει πῶς ἀκούει τὴν παρακλητικιὰ φωνή: «—παιδί μου, σῶσέ με !» Τὰ μάτια τοῦ πιλότου πλημμυρίζουν δάκρυα. «Πατέρα, συχώρα με», ψιθυρίζει. Μὲ μιὰν ἀπελπιστικὴ κίνησι, πετᾷ μακρυὰ τὴ μάσκα. Σὲ λίγο τὸ χαλύβδινο πουλὶ συντρίβονταν στὴ γῆ. Μιὰ φλόγα μεγαλόπρεπη ξεπηδᾷ ἀπ' τὰ συντρίμμια του, μιὰ φλόγα τρομερή. Ὁ Στέφανος Κοζάλης διαγραφόταν—τὴν παγερὴ αὐτὴ μέρα τοῦ Νοέμβρη, ποὺ ὁ ἥλιος σὰν ἑτοιμοθάνατος ἔρριχνε τὶς ἀδύνατες ἀχτῖνές του στὴ γῆ—ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν ζωντανῶν.

Βαρώνη ΜΑΡΙΑ ΦΟΝ ΙΝΟΚΑΫ ΕΛΜΠΕΡΓΚ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑ ΤΟΥ ΣΜΙΘ

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Σμίθ, σηκώθηκε βιαστικὸς ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, σὰνκάτι νὰ θυμήθηκε. Ντύθηκε γρήγορα, πῆρε τὸ πρωϊνό του κι' ἐβγῆκε ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς ὑπηρεσίας. Στὸ πρῶτο τετράγωνο κάποιος πέρασε κοντά του.

—Ἀπόψε στὶς 12 στὸ χρυσοχοεῖο τῆς «Ντιάνα». Προσοχή!

Ὁ ἄνθρωπος ἐπροχώρησε ἀτάραχος, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβῆ τὸ παραμικρό.

Ὁ Σμὶθ σταμάτησε παρέκει ἕνα ταξὶ καὶ μπῆκε:

—Στὰ γραφεῖα τῆς Σκώτλαντ - Γιάρδ, διέταξε.

Τὸ αὐτοκίνητο προχώρησε, ἐνῷ ὁ Σμὶθ ἦταν ἀπησχολημένος μὲ τὶς σκέψεις του. Ξαφνικά, μπροστὰ στὰ πόδια του, ἔπεσε ἕνα μαῦρο γάντι.

—Στόπ, φώναξε στὸν σωφέρ.

Ὁ ὁδηγὸς σταμάτησε κι' ἔστρεψε τὸ κεφάλι του.

—Διατάξατε.

—Μιὴ στιγμή, παρακαλῶ.

Ὁ ἀστυνομικὸς κατέβηκε ἀπὸ τ' ἁμάξι, σφίγγοντας τὸ πιστόλι του. Μὰ δὲν πρόλαβε νὰ κυττάξῃ γύρω του. Μιὰ θηλειὰ ποὖχε ριχθῆ ἀπὸ κάποιο μέγαρο, τὸν εἶχε πετύχει καὶ τώρα τὸν τραβοῦσε χάμω, ὅπως τραβιόντανε τὸ σχοινὶ καὶ τὸν μωλώπιζε σ' ὅλο τὸ σῶμα του.

—Βοήθεια σωφέρ... βοήθεια.

Μὰ ὁ σωφὲρ ἦταν νεκρός. Εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ μιὰ σφαῖρα.

Ξαφνικὰ ἕνα αὐτοκίνητο φάνηκε. Ἦταν τῆς Ἀστυνομίας. Ὁ σωφὲρ εἶδε τί γινόνταν κι' εἰδοποίησε τοὺς ἀστυνομικοὺς —ποὺ ἐπέβαιναν.

Ὁ ἐπὶ κεφαλῆς εἶδε τὸ σχοινὶ ἀπὸ ποῦ τραβιώνταν καὶ πρὶν προλάβουν νὰ τὸ πετάξουν οἱ κακοῦργοι, γιὰ νὰ μὴ προδοθοῦν, σημάδεψε τὸ παράθυρο.

—Πρῶτο δεξιά, στὸ 2ο μέγαρο. Ἐμπρός. Πῦρ.

Κι' ἡ μάχη ἄρχισε. Μὰ δίχως ἀποτέλεσμα. Ὅταν ὁ Σμίθ, ποὺ ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὴ θηλειὰ μόνος του, μπῆκε στὸ σπίτι, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς πόλισμαν, δὲν ηὗραν κανένα.

Ἕνα μόνο σημείωμα ὑπῆρχε:

«Τὸ βράδυ στὶς 12 στὸ χρυσοχοεῖον «Ντιάνα».

⁂

Οἱ κακοῦργοι ἦσαν τολμηροί. Τὰ μεσάνυχτα ἀνετίνασσαν καὶ ἐλήστευαν τὴν «Ντιάνα». Μὰ ὅταν ἔφευγαν, ἔπεσαν σ' ἕνα σιδερένιο κλοιό, ποὺ τὸν διηύθυνε ὁ Σμίθ. Οἱ μισοὶ σκοτώθηκαν. Οἱ ἄλλοι πιάστηκαν.

(Λαμπέτι). ΤΑΣΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

⁂

ΕΛΕΓΕΙΑ

Μοσκοβόλιας μεθῦσι τὴν πλάσι κυκλώνει,
καὶ στὸ νοῦ ἀναμνήσεις παληὲς μοῦ περ- (νοῦνε.
Μ' ἀπονιὰ τὴν καρδιά μου λεπίδι ματώνει,
στὴ γιορτή, ποὺ τῆς φύσης τὰ νειᾶτα ξυ- (πνοῦνε:
....Σὰν κι' ἀπόψε σκορποῦσε βραδυὰ παρα- (δείσια,
τῶν ἀνθιῶν νεραντζιᾶς τὸ βαρύτιμο μῦρο.
Σ' ἀγκαλιάσματα ἐμεῖς ἑνωμένοι φειδίσια
στοῦ ἔρωτά μας τὴ φλόγα, ποὺ εὐλογοῦσε (ὅλα γύρω.
....Τρισαλλοί!... Νεραντζιὰ σὰν καὶ τότε (εὐωδιάζει....
Μὰ ἔχεις κλείσει, Ἀγαποῦλα, τὰ νειᾶτα στὸ (χῶμα....
Ἄχ!... ἡ μαύρη καρδιὰ μὲ τί ὀδύνη σπα- (ράζει....
γιὰ τοῦ θείου, χρυσῆ μου, κορμιοῦ σου τὸ (λιῶμα....

Ρέθυμνο. «ΠΕΡΑΣΤΙΚΟΣ»

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΝΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

Πές' μου λουλοῦδί μου χλωμό, γιατί εἶσαι (πικραμένο;
Γιατί γέρνουν οἱ κλῶνοί σου καὶ στέκεις πο- (νεμένο;
Κιτρίνισαν τὰ φύλλα σου καὶ πέφτουν ἕνα-ἕνα,
Κι' ὅλα τριγύρω σὲ θωροῦν, κι' ἐκεῖνα μα- (ραμένα.
Δὲν ἄνθισαν σὰν ἄλλοτε τὰ δροσερὰ λου- (λούδια
Καὶ τὰ πουλάκια ξέχασαν τὰ πρῶτά τους τρα- (γούδια
Οὔτε τὸ ρυάκι μας κυλᾷ γάργαρο σὰν καὶ (πρῶτα,
Κι' ἐκεῖ π' ἀνθοῦσε ὁ μενεξές, τώρα φυτρώ- (νουν χόρτα.
Δὲν ἔχεις πιὰ τὴ μυρουδιά, οὔτε γλυκὸ τὸ (χρῶμα,
Καὶ τὴ δροσιὰ τὴν περσινή,—ἡ πάχνη τοῦ χει- (μῶνα,
Μήπως ὁ ἄγριος βορρηᾶς, ἡ παγωνιά, τὸ χιόνι,
Ἢ μήπως ἡ μαννούλα σου γιὰ μένα σὲ μα- (λώνει;
Ἐκείνη ποὺ σὲ πότιζε, θἄρθῃ πάλι κοντά σου
Καὶ τῆς ἀγάπης τὴ δροσιὰ θὰ δώσῃ στὰ κλω- (νιά σου
Καὶ θὰ σκορπίζῃς μυρωδιὲς καὶ τώρα σὰν καὶ (πρῶτα,
Θἄρθῶ, λησμόνα τὰ παληὰ, δικός σου θἆμαι, (στῶπα!

ΜΥΟΣΣΩΤΙΣ

⁂

ΧΑΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ ΧΑΜΕΝΗ ΖΩΗ

Στοῦ ὀνείρου τὴ χρυσῆ τὴν ἀνεμόσκαλα
ποὺ ἀπὸ κλωστὴ εἶναι φτιασμένη μεταξένια,
ποὺ λυγερόκορμη στὸ ἄπειρο ὑψώνεται,
ποὺ εἶναι τόσο ἀέρινη, λεπτούλα, νεραϊδένια,
Στοῦ ὀνείρου τὴ χρυσῆ τὴν ἀνεμόσκαλα
ἀνέβηκε τοῦ νηοῦ ἡ καρδιὰ κι' ἡ σκέψι'
ὤ, ἦταν τόσο νηός, καὶ τόσο ἄμυαλος,
ποὺ οἱ χίμαιρες τὸν εἴχανε γητέψει.
Σὲ τούλια ξωτικὰ μέσα ἐτυλίχτηκε
καὶ μέσ' στὸ σούρουπο, ποὺ αἰθέρια ξεψυχοῦσε
τὰ μεταξένια σκαλοπάτια της ἐπήδηξε
σὲ πλάτη γαλαζόχρωμα νὰ φτάσῃ λαχτα- (ροῦσε.
Μὰ τὸν ἐπρόλαβε ἡ νυχτιὰ κι' ἀπόμεινε
μετέωρος στὴ σκοτεινιὰ τοῦ ἀπείρου
γιὰ λίγο σαστισμένος γιὰ τὸ χάσιμο
τοῦ τόσο ὤμορφου, ποὺ ἔπλασε ὀνείρου.
Αὐτὸ ποὺ τόσο πόθησε, δὲν ἔγινε,
περάσαν πιὰ τὰ χρόνια καὶ τοῦ μένει
μιὰ ξέθωρη ματιὰ γεμάτη δάκρυα
μὲ κάτασπρα μαλλιὰ στεφανωμένη.

ΜΥΡΤΩ ΜΑΓΓΟΥ

⁂

ΓΝΩΜΙΚΑ

Ὄντας ἔπρεπε δὲ χιόνιζε καὶ τώρα δρουλαπίζει.

—Πίστεψε λαγὸ καὶ κάλεσε κουμπάρο.

—Τὸν καλλίτερό σου γουμάρ' νὰ τὸν ἰδῇς νὰ μὴ τὸν καβαλλικέψῃς.

—Ἐφτὰ κι' ὀχτὼ ἔχει ὁ κόκοτος, 'γὼ δέκα δὲ τὸν δίνω.

—Ἕνα σφαχτὸ δὲ βγάζει δυὸ τομάρια.

—Ἐκεῖ π' κρέμαγαν οἱ ἀρχόντ' τὰ καπέλλα, κρεμᾶν οἱ γύφτ' τὰ νταούλια.

—Σῦρε σὲ 'κεῖνον πὤχει γοῦνα, γιὰ νὰ φορέσῃς καὶ σὺ σιγκοῦνα.

—Τ' διακονιάρ' κομμάτια δός τ' τ' στράτες τσ' ξέρει.

—Γλύτωσ' ἀπ' τὴν ὥρα; χίλια χρόνια.

—Οὔτε τὸ διάολο ν' ἀπαντήσῃς οὔτε τὸ σταυρό σ' νὰ κάμς.

—Ὁ κάλπικος ὁ παρᾶς δὲ χάνεται.

—Μπετχαβᾶ δούλευε, μπετχαβᾶ μὴ κάθεσαι.

—Θέλεις δὲ θέλεις, πιέ, παπᾶ, βοϊδόζουμο.

—Κάποιον δὲ τὸν ἤθελαν στὸ χωριὸ κι' αὐτὸς ρώταε γιὰ τ' παπᾶ τὸ σπίτ'.

—Ψόφησε τὸ βόϊδ' πάει ἡ σεμπριά

—Π' ἔχει γρόσια στὸ πουγκὶ ἔχει καὶ ψάρια στὸ βουνί.

—Ἄπιαστα πουλιά, δυὸ χιλιάδες στὸν παρᾶ.

—Μπροστὰ νὰ πάω; σκιάζομαι· πίσω νἄρθῶ; φοβᾶμαι.

—Οἱ πολλοὶ πῆραν τὴν πόλι.

—Ἡ μάννα νὰ τρώῃ κι' τ' παιδιοῦ νὰ μὴ δίνῃ.

Ἀπ' τὴν «Εὐρυτανικὴ συλλογὴ»

ΦΩΤΗ Π. ΚΑΡΑΠΙΠΕΡΗ

⁂

ΠΡΩΤΟΓΝΩΡΗ ΧΑΡΑ

Τώρα ποὺ τὰ σκοτάδια ἐσκορπίσανε
καὶ φῶς καινούργιο χύθηκε στὴ γῆ.
Τώρα ποὺ τὰ λουλούδια ξανανθίσανε
κι' ἄρχισε πάλι ὁλόχαρη ἡ ζωή,
Νοιώθω νὰ πλημμυρίζῃ τὴν ψυχή μου
βγαλμένη ἀπὸ τὸ εἶναί μου βαθειὰ
σὰν πρῶτα νὰ μὴν ἤτανε δική μου
μιὰ ἄλλη' μιὰ πρωτόγνωρη χαρά!

ΣΤ. ΛΕΜΟΝΙΔΗΣ

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΑΘΛΗΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἀγγέλλεται ἐκ Βιέννης ὁ θάνατος τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τῆς Αὐστριακῆς Ποδοσφαιρικῆς Ὁμοσπονδίας Οὖγκο Μάϊσλ, ὅστις καὶ ἐκηδεύθη τὴν 17ην Φεβρουαρίου.

— Ἡ Βουλγαρικὴ Ποδοσφαιρικὴ Ὁμοσπονδία ἐπρότεινεν εἰς τὴν Ε. Π. Ο μίαν συνάντησιν τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων Ἑλλάδος—Βουλγαρίας διὰ τὴν 6ην ἢ 13ην Ἰουνίου ἐν Σόφιᾳ.

— Τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν τὸ Προεδρεῖον τῆς Ε. Π. Ο. ἐγένετο δεκτὸν παρὰ τῇ Α. Β. Υ. τῷ Διαδόχῳ, πρὸς τὸν Ὁποῖον ἐξέθεσε τὰς ἀνάγκας τοῦ Ποδοσφαίρου καὶ ὑπέβαλε τὴν παράκλησιν, ὅπως εἰς τὴν μελετωμένην ἀνέγερσιν τοῦ νέου Σταδίου Ἀθηνῶν συμπεριληφθῇ καὶ ποδοσφαιρικὸν γήπεδον.

— Ἀγγέλλεται ἐκ Θεσσαλονίκης ὅτι πρωτοβουλίᾳ τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Μακεδονίας κ. Τσίπουρα, ἀπεφασίσθη ἡ ἀνέγερσις ἐντὸς τῆς πόλεως συγχρονισμένου Σταδίου. Αἱ σχετικαὶ δαπάναι θὰ καταβληθοῦν ὑπὸ τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης.

— Ἡ Ποδοσφαιρικὴ Ὁμοσπονδία Παλαιστίνης προέτεινεν εἰς τὴν Ε. Ο. Π. τὴν διεξαγωγὴν δύο διεθνῶν συναντήσεων πρὸς τὴν Ἑλληνικὴν ἐθνικὴν ὁμάδα διὰ τὴν προσεχῆ ποδοσφαιρικὴν περίοδον.

— Ἡ Γιουγκοσλαυϊκὴ Ποδοσφαιρικὴ Ὁμοσπονδία καθώρισε τὸ κάτωθι πρόγραμμα διεθνῶν συναντήσεων διὰ τὸ τρέχον ἔτος :

9 Μαΐου ἐναντίον τῆς Οὐγγρικῆς εἰς Βουδαπέστην.—6 Ἰουνίου ἐναντίον τῆς Βελγικῆς εἰς Βελιγράδιον.—Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ἡ Β΄ Γιουγκοσλαυϊκὴ ἐναντίον τῆς Βουλγαρικῆς εἰς Σόφιαν. — 4 Ἰουλίου ἐναντίον τῆς Τουρκικῆς εἰς Βελιγράδιον. — 3 Ὀκτωβρίου ἐναντίον τῆς Τσεχοσλοβακίας εἰς Πράγαν. Καὶ τέλος 10 Ὀκτωβρίου ἐναντίον τῆς Πολωνικῆς εἰς Βαρσοβίαν.

— Ἡ Γερμανικὴ Ποδοσφαιρικὴ Ὁμοσπονδία ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἅπασαι αἱ θέσεις τοῦ Σταδίου, εἰς τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ γίνῃ τὴν 21ην Μαρτίου ἐν Στουτγάρδῃ ὁ ἀγὼν τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων Γερμανίας—Γαλλίας, ἤτοι 135.000, διετέθησαν ἤδη.

Η ΤΕΧΝΗ ΤΩΝ ΠΑΓΟΔΡΟΜΙΩΝ

Εἰς τὰς βορεινὰς χώρας ὅπου τὰ χιόνια καὶ οἱ πάγοι εἶνε συχνὸ φαινόμενον, ἔχει δημιουργηθῆ μιὰ ἀληθινὴ λατρεία τῶν χειμερινῶν σπόρ, ποὺ ἐμεῖς οἱ μεσημβρινοὶ δὲν μποροῦμε νὰ καταλάβουμε εὔκολα. Ὅπως στὶς χῶρες μας ἀποτελεῖ ἀναπόσπαστον στοιχεῖον τῆς ζωῆς μας, ὁ ἥλιος, τὸ ἴδιο συμβαίνει ἐκεῖ μὲ τὰ χιόνια. Ἔτσι ἔχει ἀναπτυχθῆ καὶ μια καλλιτεχνία τῶν πάγων ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ τοὺς πλαστικοὺς χοροὺς τῶν πάγων, ποὺ ἔχουν ἐξελιχθῆ σὲ ἀληθινὴ τέχνη καὶ ἐπῆραν στὴν Γερμανία, τὴν τιμὴ τῶν Ὀλυμπιακῶν ἀγώνων. Εἰς τὴν εἰκόνα μας τὸ ζεῦγος Μάξι Χίρμπερ καὶ τοῦ Ἔρνστ Μπάγιερ, ποὺ ἔλαβον μέρος εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς εἰς τὸ καλλιτεχνικὸ πατινάζ καὶ τώρα ἔχουν κληθῆ εἰς τὴν Ἀμερικὴν διὰ μίαν σειρὰν ἐπιδείξεων εἰς διαφόρους πόλεις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν.

Ο ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΑΓΡΙΝΙΟΝ.—Ἡ πόλις μας στὰ ἀθλητικὰ δὲν ὑστερεῖ κατὰ πολὺ τῶν ἄλλων πόλεων. Ἡ ἀθλητικὴ κίνησίς της εἶναι ἀξία λόγου καὶ ἐντατική. Ἐκτὸς τοῦ ἀθλητικοῦ συλλόγου «Κεραυνός», ποὺ τελευταίως διωργάνωσε ποδηλατικοὺς παναιτωλοακαρνανικοὺς ἀγῶνας, καὶ ἄλλοι σύλλογοι καὶ ἄτομα, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ καθηγητὴς τῆς γυμναστικῆς κ. Καρακασάκης, κινοῦνται πρὸς ἐξύψωσιν τῆς ἀθλητικῆς ἰδέας καὶ τῶν γυμναστικῶν ἰδανικῶν.

—Ὁ ἐδῶ καλὸς ἀθλητὴς ἀντοχῆς κ. Κώστας Καρακασάνης, λαβὼν ἀφορμὴν τοὺς ποδηλατικούς, ἐζήτησε νὰ συμμετάσχῃ καὶ αὐτός, τρέχων τὰ 2)3 τῆς ὅλης ἀποστάσεως, ποὺ θὰ διατρέξουν οἱ ποδηλάται, ἀναχωρῶν συγχρόνως καὶ τερματίζων ὡσαύτως εἰς τὸ γήπεδον τοῦ Παναιτωλικοῦ. Συναγωνισμὸς περίεργος.... ἀλλὰ καὶ ἐπιτυχής, ὡς ἰσχυρίζεται, ὑποσχόμενος νὰ λάβῃ τὴν πρώτη θέσι ἀνάμεσα στοὺς ποδηλάτες.

—Τὸ τέννυς ἔχει καὶ ἐδῶ τοὺς πιστούς του μεταξὺ νέων καὶ κοριτσιῶν, ποὺ ἀσκοῦνται συχνά.

—Κοντὰ στὰ ἀθλητικά, ὁ «Ὀρειβατικὸς» τῆς πόλεώς μας καὶ ἡ τουριστικὴ ἐπιτροπὴ ἐργάζονται δραστήρια διὰ τὴν τουριστικὴν κίνησιν τοῦ Ἀγρινίου. Τὴν διεύθυνσιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἐπιτροπῆς ἔχει ὁ κ. Τάκης Βρέττας, καθηγητής, τοῦ δὲ Ὀρειβατικοῦ ὁ κ. Γεώργ. Καρκατζός, ἰατρός.

—Ἐπὶ κεφαλῆς ὅλης τῆς ἀθλητικῆς δράσεως τῆς πόλεώς μας εἶνε ὁ «Κεραυνός», ὁ ὁποῖος μὲ τοὺς φιλοπροόδους κ.κ. Πάνον Ζάβραν καὶ Ἀθαν. Περίδην, πρόεδρον καὶ γεν. γραμματέα, ἐργάζεται, ἀναπτύσσων τὴν ἀθλητικὴν ἅμιλλαν εἰς τὴν πόλιν μας.

ΕΣΠΕΡΙΤΗΣ

⁂

ΒΕΛΛΟ (Κορινθίας).—Μεταξὺ τῶν καλῶν ἀθλητικῶν σωματείων τῆς χώρας μας συγκαταλέγεται καὶ ἡ «Ἑλλὰς» τοῦ Βέλλου, ἡ ὁποία δίδει τὴν κατευθυντήριο κίνησι σ' ὁλόκληρη τὴν ἐπαρχία μας καὶ πέραν αὐτῆς καὶ εἶναι ἀνεγνωρισμένη ἀπὸ τὸν Σ.Ε.Γ.Α.Σ.

Ἡ «Ἑλλὰς» ἱδρύθη τῷ 1928 τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν κ. κ. Ἀθ. Καλύρη, Ἀθανασοπούλου, Σπηλιοπούλου, Ραυτοπούλου κ. ἄ. ἐκλεκτῶν μελῶν τῆς κοινωνίας μας.

Ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς της, οἱ περὶ τὴν «Ἑλλάδα» ἤρχισαν μίαν ἐντατικὴν καὶ προσεκτικὴν ἀθλητικὴν ἐργασίαν, ποὺ σὲ λίγο χρονικὸ διάστημα ἐδημιούργησε μιὰν ἀθλητικὴ κίνησι ἀξίαν λόγου καὶ παρεσκεύασε πρώτης τάξεως ἀθλητικὸ ὑλικό.

Ἡ «Ἑλλὰς» σήμερα περιλαμβάνει τὰ ἑξῆς τμήματα:

1) Κλασσικοῦ ἀθλητισμοῦ.
2) Βόλλεϋ μπώλ.
3) Ἐκδρομικόν.

Ἔχει ἀκόμη καὶ τμῆμα, τοῦ ὁποίου τὰ μέλη ἀσχολοῦνται μὲ τὴν διενέργειαν ἐρασιτεχνικῶν παραστάσεων.

Αἱ ἐκλογαὶ τοῦ καλοῦ σωματείου ἔγιναν τελευταίως, ἐξελέγη δὲ τὸ ἑξῆς συμβούλιον:

Πρόεδρος κ. Ἀν. Παπακυριάκος, ταμίας κ. Ραυτόπουλος, γραμματεὺς κ. Μαργαρίτης καὶ ἔφοροι οἱ κ. κ. Καλόγηρος Ν. καὶ Σπηλιόπουλος Β. Ὅλοι αὐτοὶ ἐργάζονται μαζὶ μὲ τὰ μέλη τοῦ συλλόγου, τὰ ὁποῖα ἀνέρχονται εἰς 80, καὶ φροντίζουν διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ σωματείου.

Γήπεδον ἡ «Ἑλλὰς» ἀπέκτησε τὰ τελευταῖα χρόνια ἕνα ἀρκετὰ καλό.

Ὁ σύλλογος ἔχει δώσει πλείστας συναντήσεις καὶ ἔχει ἐξέλθει νικητὴς εἰς ὅλας σχεδόν, χάρις εἰς τὸ ἰσχυρὸν ἀθλητικόν του ὑλικόν.

Α. Κ.

⁂

ΙΝΣΤΑΜΠΟΥΛ.— Εἰς τὸ Στάδιον Ταξιμίου συνηντήθησαν διὰ τὸ πρωτάθλημα Σταμποὺλ αἱ ποδοσφαιρικαὶ ὁμάδες Φενὲρ - Μπαχτσὲ — Ἀνάντολου καὶ Γαλατᾶ - Σαράϊ—Ἰνσταμποὺλ - Σπόρ. Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τεχνικώτατο παιχνίδι νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς Φενὲρ - Μπαχτσὲ σημειώσασα 10 τέρματα ἔναντι 0 τῆς ἀντιπάλου. Ἐπίσης νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς Γαλατᾶ - Σαράϊ μὲ 3—0. Εἰς τὸ Στάδιον «Σερὲφ» τοῦ Βεσικτὰς συνηντήθησαν αἱ ὁμάδες Βεσικτὰς - Χιλάλ. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ Βεσικτὰς μὲ 8—1. Μπέγκοζ - Σουλεϊμανιγέ. Ἀμφότεραι αἱ ὁμάδες ἐξῆλθον ἰσόπαλοι 2—2. Εἰς τὸ Στάδιον «Σερὲφ» συνηντήθησαν διὰ τὰ Λίγκ μάτς τοῦ Σταδίου αἱ ὁμάδες: Πέρα - Ἀναούτκιογ 1—1. Τ. Γ. Ι. Κουρτουλοὺς - Σισλῆ 1—1. Ὁ ἀγὼν διεκόπη εἰς τὸ 10ον λεπτὸν τοῦ δευτέρου ἡμιχρονίου, ἀναφυείσης φιλονεικίας.

Ἡ τελευταία βαθμολογία διὰ τὸ πρωτάθλημα ἔχει ὡς ἑξῆς: Φενὲρ - Μπαχτσὲ 10 παιχνίδια 30 βαθμοί, Μπεσικτὰς 11 παιχν. 28 βαθ., Γκιουνὲς 10 παιχν. 26 βαθ., Γαλατᾶ Σεράϊγ 10 παιχν. 25 βαθ. Βεφᾶ 11 παιχν. 21 βαθ., Μπέγκοζ 11 παιχν. 21 βαθ., Ἐγιοὺπ 10 παιχν. 18 βαθ. Σουλεγμανιγὲ 11 παιχν. 18 βαθ., Ἀνάντολου 11 παιχν. 18 βαθ., Ἰνσταμποὺλ - Σπὸρ 10 παιχν. 17 βαθ., Τόπκαπι 10 παιχν. 17 βαθ., Χιζὰλ 11 παιχν. 10 βαθ.

ΜΠΑΣΚΕΤ ΜΠΩΛ

Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Χὰλκ - Ἐβὶ Πέραν, συνηντήθησαν δύο ἀπὸ τὰς ἰσχυροτέρας ὁμάδας Μπάσκετ μπώλ. Αἱ ὁμάδες Μπάχκοχμπαρ—Γαλατᾶ Σεράϊ. Ὁ ἀγὼν ὑπῆρξε σκληρός. Μόλις καὶ μετὰ δυσκολίας ἠδυνήθη νὰ ἐπικρατήσῃ ἡ ὁμὰς Μπάχκοχμπαρ, ἀναδειχθεῖσα νικήτρια μὲ 43—39.

ΑΝΩΜΑΛΟΣ 5.000 μ.

Εἰς τὸν ἀνώμαλον δρόμον 5.000 μ. τοῦ Φενὲρ - Μπαχτσέ: 1ος Γκαλὶπ 18'43'' Ἰζμίτ, 2ος Ἀρτίν, καὶ 3ος Ἰβραχὴμ Χὰλκ Ἐβί.

ΤΑ ΚΑΛΛΙΤΕΡΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΦΑΓΗΤΑ ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΜΑΣ ΠΡΟΪΟΝ, ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗ ΣΤΑΦΙΔΑ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΙ ΠΡΟΜΗΘΕΥΤΑΙ ΚΟΡΙΝΘΙΑΚΗΣ ΣΤΑΦΙΔΟΣ Α.Σ.Ο.
ΑΔΕΛΦΟΙ Α. & Γ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΟΥ

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ
ΣΤΑΦΥΛΟΣΑΚΧΑΡΟΥ: ΚΟΝΩΝΟΣ 21
ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΤΑΦΙΔΩΝ: ΚΟΝΩΝΟΣ 21ª

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΠΡΑΤΗΡΙΑ
ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: ΑΛΙΠΕΔΟΥ 21
ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 27

ΤΙ ΘΑΥΜΑ
Η ΑΕΡΟ-ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΤΟΥ
ΜΗΤΣΟΥ
ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ 6
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 31.591

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

=== Τοῦ ΓΚΑΙΤΕ ===

19ον

Ἦρθε ἀκόμα κι' ἕνα παράξενο περιστατικό. Ὁ Βέρθερος, ὅπως ξέρουμε ἀπ' τὰ γράμματά του, δὲν εἶχε κρύψει ποτὲ πὼς ἤθελε ν' ἀφήση αὐτὸν τὸν κόσμο. Ὁ Ἀλβέρτος συχνὰ εἶχε φιλονεικήσει μαζί του καὶ πολλὲς φορὲς ἔγινε λόγος γι' αὐτὸ μεταξὺ τῆς Σαρλότας καὶ τοῦ συζύγου της. Αὐτός, ἐπειδὴ αἰσθανόταν ζωηρὴ ἀντιπάθεια πρὸς τὴν πρᾶξι, συχνά, μ' ἕνα εἶδος ἐρεθισμοῦ ποὺ ἦταν ξένος στὸ χαρακτῆρα του, ἔδωσε νὰ καταλάβουν πὼς εἶχε λόγους ν' ἀμφιβάλη γιὰ τὴ σοβαρότητα μιᾶς τέτοιας πρόθεσης, μάλιστα εἶχε κάμει μερικὰ ἀστεῖα γι' αὐτὸ κι' εἶχε ἐκδηλώσει τὴ δυσπιστία του στὴν Σαρλότα. Αὐτὸ τὴν ἡσύχαζε ἀπὸ μιὰ μεριά, κάθε ποὺ ἡ σκέψι της τῆς παρουσίαζε τὴ θλιβερὴ εἰκόνα, ἀπ' τὴν ἄλλη ὅμως αἰσθανόταν τὸν ἑαυτό της ἐμποδισμένο νὰ μαρτυρήση στὸν ἄντρα της τὶς ἔγνοιες ποὺ ἐκείνη τὴ στιγμὴ τὴ βασάνιζαν.

Ὁ Ἀλβέρτος γύρισε κι' ἡ Σαρλότα πῆγε νὰ τὸν ὑποδεχθῆ μὲ μιὰ στενόχωρη βιασύνη, δὲν ἦταν εὔθυμος, ἡ ὑπόθεσί του δὲν εἶχε τελειώσει, βρῆκε τὸ γείτονα ἔπαρχο ἄκαμπτο καὶ στενοκέφαλο ἄνθρωπο. Κι' ὁ χαλασμένος δρόμος τὸν εἶχε κακοκαρδίσει.

Ρώτησε ἂν συνέβηκε τίποτε κι' αὐτὴ βιάστηκε νὰ τοῦ ἀπαντήση : ὁ Βέρθερος ἦταν χθὲς βράδυ ἐκεῖ. Ρώτησε ἂν ἦρθαν γράμματα καὶ τοῦ ἀπάντησε πὼς ἕνα γράμμα καὶ μερικὰ δέματα ἦταν στὸ δωμάτιό του. Ἀνέβηκε ἀπάνω κι' ἡ Σαρλότα ἔμεινε μόνη. Ἡ παρουσία τοῦ ἀντρὸς ποὺ αὐτὴ ἀγαποῦσε κι' ἐκτιμοῦσε, εἶχε κάμει μιὰ νέα ἐντύπωσι στὴν καρδιά της. Ἡ ἀνάμνησι τῆς μεγαλοψυχίας του, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης του καθησύχασαν περισσότερο τὴν ψυχή της, αἰσθάνθηκε μιὰ μυστικὴ ἐπιθυμία νὰ πάη κοντά του, πῆρε τὴν ἐργασία της κι' ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του, καθὼς ἐσυνήθιζε νὰ κάνη! Τὸν βρῆκε ν' ἀνοίγη τὰ δέματα καὶ νὰ διαβάζη! Μερικὰ φαινόταν πὼς γράφαν ὄχι πολὺ εὐχάριστα πράγματα. Τοὔκανε μερικὲς ἐρωτήσεις, ποὺ ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε σύντομα καὶ κάθησε στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ γράφη.

Ἔμειναν ἔτσι μαζὶ μιὰ ὥρα καὶ πλέον καὶ στὴν ψυχὴ τῆς Σαρλότας σκοτείνιαζε ὅλο καὶ περισσότερο. Αἰσθανόταν πόσο δύσκολο θὰ τῆς ἦταν νὰ μαρτυρήση στὸν ἄντρα της ὅ,τι εἶχε μέσα στὴν καρδιά της ἀκόμη κι' ὅταν θὰ βρισκόταν στὸ καλύτερο κέφι του· ἔπεσε σὲ μιὰ μελαγχολία ποὺ τόσο περισσότερο τὴν τρόμαζε ὅσο ζητοῦσε νὰ τὴν κρύψη καὶ νὰ καταπιῆ τὰ δάκρυά της.

Ἐστενοχωρήθηκε πάρα πολὺ ὅταν εἶδε τὸν ὑπηρέτη τοῦ Βερθέρου· αὐτὸς ἔδωκε τὸ γραμματάκι στὸν Ἀλβέρτο κι' ἐκεῖνος μ' ἀπάθεια γύρισε κατὰ τὴ γυναῖκα του κι' εἶπε: δόστου τὰ πιστόλια. Τοῦ εὔχομαι καλὸ ταξεῖδι, εἶπε στὸ παιδί. Αὐτὸ ἔπεσε ἀπάνω της σὰν κεραυνός, κλονίστηκε νὰ σηκωθῆ, δὲν ἤξερε τί τῆς συμβαίνει.
συμβαίνει. Σιγὰ-σιγὰ πῆγε πρὸς τὸν τοῖχο, κατέβασε τὰ ὅπλα τρέμοντας, τὰ ξεσκόνισε καὶ δίσταζε καὶ θὰ δίσταζε γιὰ πολὺ ἀκόμα, ἂν ὁ Ἀλβέρτος δὲν τὴν πίεζε μὲ μιὰ ἐρωτηματικὴ ματιά. Ἔδωσε τὸ κακότυχο ὅπλο στὸν ὑπηρέτη χωρὶς νὰ μπορέση νὰ βγάλη μιὰ λέξι καὶ μόλις ἐκεῖνος ἔφυγε, ἔμασε τὴν ἐργασία της καὶ πῆγε στὴν κάμαρά της σὲ μιὰ κατάστασι ἀνέκφραστης ἀβεβαιότητος. Ἡ καρδιά της τῆς προφήτευε ὅλα τὰ τρομερά. Μιὰ φορὰ ἤθελε νὰ ριχτῆ στὰ πόδια τοῦ ἀντρός της, νὰ τοῦ τ' ἀποκαλύψη ὅλα, τὴν ἱστορία τῆς χτεσινῆς βραδειᾶς, τὴν ἐνοχή της καὶ τὰ προαισθήματά της. Ἔπειτα πάλι εἶδε πὼς τὸ διάβημά της δὲν θἆχε κανένα ἀποτέλεσμα, πολὺ λιγώτερο μποροῦσε νὰ ἐλπίση πὼς θὰ κατάφερνε τὸν ἄντρα της νὰ πάη στὸν Βέρθερο. Ὡστόσο ἐστρώθηκε τὸ τραπέζι καὶ μιὰ καλὴ φίλη ποὺ ἦρθε μόνον κάτι νὰ ρωτήση καὶ νὰ φύγη —κι' ἔμεινε, ἔκανε ὑποφερτὴ τὴν ὁμιλία στὸ τραπέζι· ζωρῖσαν τὸν ἑαυτό τους, κουβέντιασαν, διηγήθηκαν, ξεχαστῆκαν.

Ὁ ὑπηρέτης πῆγε μὲ τὰ πιστόλια στὸ Βέρθερο, ποὺ τὰ πῆρε γοητευμένος, μόλις ἄκουσε πὼς τοῦ τἄδωσε ἡ Σαρλότα. Διέταξε νὰ φέρουν ψωμὶ καὶ κρασί, εἶπε στὸ παιδὶ νὰ πάη νὰ φάη κι' ἔκατσε νὰ γράφη.

◆◆◆

«Ἐπέρασαν ἀπ τὰ χέρια σου, τὰ ξεσκόνισες, τὰ φιλῶ χίλιες φορές, τάχεις ἀγγίξει. Καὶ σὺ πνεῦμα τοῦ οὐρανοῦ εὐνοεῖς τὴν ἀπόφασί μου! καὶ σὺ Σαρλότα μοῦ δίνεις τὸ ὅπλο, ἐσὺ ἀπὸ τὰ χέρια σου ποθοῦσα νὰ δεχτῶ τὸν θάνατο καὶ ἄχ! τὸν δέχομαι τώρα. Ὤ! ἐξέτασα τὸν ὑπηρέτη μου. Ἔτρεμες ὅταν τοῦ τἄδινες, δὲν εἶπες κανένα «ἔχε γειά»! — ἀλλοίμονο! ἀλλοίμονο! «χαῖρε» ! Νά, ἔκλεισες τάχα τὴν καρδιά σου γιὰ μένα ἐξ αἰτίας τῆς στιγμῆς ποὺ μ' ἔδεσε γιὰ πάντα μαζί σου; Σαρλότα οὔτε χίλια χρόνια δὲ μποροῦν νὰ σβύσουν τὴν ἐντύπωσι! Καὶ τὸ αἰσθάνομαι, δὲ μπορεῖς νὰ μισήσης ἐκεῖνον ποὺ τόσο καίγεται γιὰ σένα».

◆◆◆

Μετὰ τὸ φαγητὸ εἶπε στὸν ὑπηρέτη ν' ἀποτελειώση τὴν προετοιμασία, ξέσκισε πολλὰ χαρτιά, βγῆκε ἔξω κι' ἐτακτοποίησε ἀκόμα διάφορα μικροχρέη. Ξαναγύρισε σπίτι, ξαναβγῆκε μ' ὅλη τὴ βροχή, ἐκεῖθε ἀπ' τὴν πύλη τῆς πολιτείας, στὸν κῆπο τοῦ κόμητα, περιπλανήθηκε πιὸ πέρα στὴν ἐξοχὴ κι' ὅταν ἔπαιρνε νὰ νυχτώνη, γύρισε κι' ἔγραφε:

◆◆◆

«Γουλιέλμε, γιὰ τελευταία φορὰ εἶδα ἀγροὺς καὶ δάση καὶ τὸν οὐρανό. Ἔχε γειὰ καὶ σύ! Ἀγαπημένη μητέρα, συγχώρησέ με! Παρηγόρα την, Γουλιέλμε! Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῆ. Τὰ πράγματά μου εἶνε ὅλα τακτοποιημένα. Ἔχε γειά! Θὰ ξαναϊδωθοῦμε πάλι καὶ πιὸ χαρούμενοι».

◆◆◆

«Κακὰ σὲ ἀντάμειψα, Ἀλβέρτο, καὶ μὲ συγχωρεῖς. Ἐτάραξα τὴν ἡσυχία τοῦ σπιτιοῦ σου, ἔβαλα δυσπιστία μεταξύ σας. Ἔχε γειά! θέλω νὰ τελειώνω. Ὤ! μακάρι νὰ γινόσαστε εὐτυχεῖς ἀπ' τὸ θάνατό μου! Ἀλβέρτο! Ἀλβέρτο! κάμε τὸν ἄγγελο εὐτυχισμένο! ἔτσι νάχης τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ».

Τὸ βράδυ ἀργὰ ἀνασκάλευε ἀκόμα τὰ χαρτιά του, ἔσκισε πολλὰ καὶ τἄρριξε στὴ θερμάστρα, ἐσφράγισε μερικὰ δέματα γιὰ τὸν Ἀλβέρτο. Εἶχαν μέσα μικρὲς μελέτες, σκόρπιες σκέψεις ποὺ εἶδα ἀρκετὲς ἀπ' αὐτές· κι' ἀφοῦ κατὰ τὶς δέκα εἶπε καὶ σύμπηξαν τὴ φωτιὰ καὶ τοὔφεραν κρασὶ μιὰ μπουκάλα, ἔστειλε τὸν ὑπηρέτη του νὰ κοιμηθῆ στὸ δωμάτιό του ποὺ, καθὼς καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τοῦ σπιτιοῦ, ἦταν μακρυὰ στὸ πίσω μέρος· αὐτὸς πάλε ἔπεσε νὰ κοιμηθῆ ντυμένος γιὰ νἆναι ἕτοιμος τὸ πρωΐ, γιατὶ ὁ κύριός του εἶχε πεῖ πὼς τὰ τροχιοδρομικὰ ἄλογα θἆταν μπροστὰ στὸ σπίτι πρὶν τῶν ἔξη.

◆◆◆

Μετὰ τῆς ἔντεκα

Ὅλα εἶναι γύρω μου τόσο σιωπηλά, καὶ τόσο ἥσυχη ἡ ψυχή μου. Σ' εὐχαριστῶ, Θεέ, ποῦ χαρίζεις στὶς τελευταῖες τοῦτες στιγμὲς αὐτὴ τὴ δύναμι, αὐτὴ τὴ θέρμη.

Πηγαίνω στὸ παράθυρο, πολυαγαπημένη μου, καὶ βλέπω ἀκόμα μέσα ἀπ' τὰ σύννεφα ποὺ τὰ κυνηγάει ἡ ἀνεμοζάλη, λίγα ἀστεράκια τοῦ αἰώνιου οὐρανοῦ ! Ὄχι, δὲ θὰ πέσετε ! ὁ Αἰώνιος σᾶς κρατεῖ στὴν καρδιά του, ὅπως καὶ μένα. Εἶδα τ' ἀστέρια ἀπ' τὴν οὐρὰ τῆς Ἄρκτου, τοῦ πειὸ ἀγαπημένου ἀστερισμοῦ. Τὶς νύχτες ὅταν ἔφευγα ἀπὸ σένα, μόλις ἔβγαινα ἀπ' τὴν πόρτα σου, αὐτὴ ἐστέκοταν, ἀντίκρυ μου. Μὲ πόση μέθη τὴν κύτταζα συχνά ! συχνὰ μὲ σηκωμένα χέρια τὴ χαιρετοῦσα σὰν ἱερὸ σημάδι τῆς εὐδαιμονίας μου ! κι' ἀκόμα— Ὤ ! Σαρλότα, τί δὲ μοῦ θυμίζει γιὰ σένα! Ἐσὺ τώρα μὲ κυκλώνεις ὁλόκληρο. Σὰν ἕνα λυχούδικο μικρὸ παιδὶ ἔχω ἁρπάξει χίλια δυὸ μικροπράγματα ποὺ τ' ἄγγιξαν τὰ χέρια σου, ὢ ἁγία !

Ἀγαπημένο σκίτσο ! Σοῦ τὸ ἀφίνω κληρονομιά, Σαρλότα, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ τὸ τιμᾶς. Χιλιάδες, χιλιάδες φιλιὰ τοὔχω δώσει, χιλιάδες φορὲς τὸ χαιρέτισα ὅταν ἔμπαινα ἢ ὅταν ἔβγαινα ἀπὸ τὸ σπίτι.

Παρακάλεσα τὸν πατέρα σου μ' ἕνα γραμματάκι νὰ προστατέψη τὸ λείψανό μου. Στὸ κοιμητήριο εἶναι δυὸ φιλύρες, πίσω-πίσω στὴ γωνιὰ κατὰ τοὺς ἀγρούς· ἐκεῖ ἐπιθυμῶ νὰ ἡσυχάσω. Μπορεῖ νὰ τὸ κάνη καὶ θὰ τὸ κάνη γιὰ τὸ φίλο του. Παρακάλεσέ τον καὶ σύ. Δὲν ἔχω τὴν ἀξίωση οἱ καλοὶ Χριστιανοὶ νὰ θάβουν τὰ σώματά τους στὸ πλάϊ ἑνὸς δυστυχισμένου. Ἆ ! ἤθελα νὰ μὲ θάβατε κοντὰ σὲ δρόμο ἢ σὲ κοιλάδα ἐρημική, γιὰ νὰ προσπερνοῦνε οἱ ἱερεῖς κι' οἱ λευῖτες μπροστὰ ἀπ' τὴν πλάκα τοῦ τάφου μου κι' ὁ Σαμαρίτης νὰ χύνη ἕνα δάκρυ.

Κύττα, Σαρλότα ! Δὲν ἀνατριχιάζω ποὺ πιάνω τὴν κρύα ἀπαίσια κούπα ἀπ' ὅπου θὰ πιῶ τὸν ἴλιγγο τοῦ θανάτου ! Ἐσὺ μοῦ τὸν πρόσφερες καὶ δὲ διστάζω. Ὅλοι ! ὅλοι ! ἔτσι ἐκπληρώνονται ὅλοι οἱ πόθοι κι' οἱ ἐλπίδες τῆς ζωῆς μου ! ψυχρὸς κι' ἀπαθὴς θὰ χτυπήσω τὴ σιδερένια πόρτα τοῦ θανάτου.

Νὰ μποροῦσα νἄχω τὴν εὐτυχία νὰ πεθάνω γιὰ σένα, Σαρλότα, γιὰ σένα νὰ θυσιαστῶ ! Θὰ πέθαινα χαρούμενος, ἂν μποροῦσα νὰ σοῦ ξαναδώσω τὴν ἡσυχία, τὴν εὐτυχία τῆς ζωῆς σου. Ἄχ ὅμως ! αὐτὸ μόνο σὲ λίγους διαλεχτοὺς ἔχει δοθῆ, νὰ χύσουν τὸ αἷμα τους γιὰ τοὺς δικούς των καὶ μὲ τὸ θάνατό τους νὰ δώσουν νέα ἑκατονταπλάσια ζωὴ στοὺς φίλους των.

Μ' αὐτὰ τὰ ροῦχα, Σαρλότα, θέλω νὰ πεθάνω τἄχεις ἀγγίξει, ἁγιάσει· παρακάλεσα γι' αὐτὸ καὶ τὸν πατέρα σου. Ἡ ψυχή μου πετᾶ ἀπάνω ἀπ' τὴν κάσα. Νὰ μὴν ψάξουν τὶς τσέπες μου. Ἐκεῖνος ὁ τριανταφυλλὶ φιόγκος ποὺ φοροῦσες στὸ στῆθος σου ὅταν σὲ πρωτοαντίκρυσα ἀνάμεσα στὰ μικρά σου ἀδερφάκια....—Ὤ ! χιλιοφίλησέ τα καὶ διηγήσου τους τὴν μοίρα τοῦ δυστυχισμένου τους φίλου. Τ' ἀγαπημένα ! χοροπηδοῦνε γύρω μου. Ἆ ! πῶς ἐδέθηκα κοντά σου ! ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ δὲ μποροῦσα νὰ σ' ἀφήσω πειά !—....ἐκεῖνος ὁ φιόγκος νὰ θαφτῆ μαζύ μου. Μοῦ τὸν εἶχες χαρίσει τὴ μέρα τῶν γεννεθλίων μου. Πῶς τ' ἄρπαζα ὅλ' αὐτά !—Ἄχ ! δὲν τὤβαζε ὁ νοῦς μου πῶς αὐτὸς ὁ δρόμος θὰ μ' ἔφερνε δῶ....

Νὰ εἶσαι ἥσυχη ! σὲ παρακαλῶ, ἥσυχη !

Εἶναι γεμᾶτα.—Χτυποῦν μεσάνυχτα ! Ἂς γίνη λοιπὸν ἔτσι !—Σαρλότα ! Σαρλότα, ἔχε γειά ! ἔχε γειά !»

◆◆◆

Ἕνας γείτονας εἶδε τὴ λάμψη τῆς μπαρούτης κι' ἄκουσε τὸν πυροβολισμό· ἐπειδὴ ὅμως ὅλα μεῖναν ἔπειτα ἥσυχα, δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχή.

Κατὰ τὶς ἔξ τὸ πρωῒ μπῆκε μέσα ὁ ὑπηρέτης μὲ τὸ φῶς. Βρῆκε τὸν κύριό του χάμου, τὸ πιστόλι καὶ αἷμα. Τοῦ φωνάζει, τὸν πιάνει. Καμμιὰ ἀπάντησι, μόνο ροχάλιζε ἀκόμα. Τρέχει γιὰ τοὺς γιατρούς, γιὰ τὸν Ἀλβέρτο. Ἡ Σαρλότα ἀκούει τὸ κουδοῦνι, τὴν πιάνει τρεμοῦλα σ' ὅλο της τὸ κορμί. Ξυπνᾶ τὸν ἄντρα της, σηκώνονται, ὁ ὑπηρέτης κλαίοντας καὶ τραυλίζοντας τοὺς δίνει τὴν εἴδησι, ἡ Σαρλότα πέφτει ἀναίσθητη στὰ πόδια τοῦ Ἀλβέρτου.

Ὅταν ἦρθε ὁ γιατρὸς στὸ δυστυχισμένο, τὸν βρῆκε χάμου χωρὶς ἐλπίδα νὰ σωθῆ, ὁ παλμὸς χτυποῦσε, τὰ μέλη του ἦταν ὅλα παράλυτα. Εἶχε χτυπηθῆ στὸ κεφάλι ἀπάνω ἀπ' τὸ δεξὶ μάτι, τὰ μυαλὰ ἦταν πεταμένα ἔξω. Τοῦ ἄνοιξαν γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ μιὰ φλέβα στὸ μπράτσο, τὸ αἷμα ἔτρεχε, ἀνάσαινε ἀκόμα.

Ἀπ' τὸ αἷμα στὸ στήριγμα τῆς πολυθρόνας μποροῦσε κανεὶς νὰ συμπεράνη πῶς πυροβόλησε καθισμένος μπροστὰ στὸ γραφεῖο του, ἔπειτα ἔπεσε κάτω, κυλίστηκε γύρω ἀπ' τὴν καρέκλα μὲ σπασμούς. Ἦταν κοντὰ στὸ παράθυρο ἀνάσκελα, μ' ὅλα του τὰ ροῦχα, μὲ τὰ παπούτσια, μὲ γαλάζιο ζακὲ καὶ κίτρινο γιλέκο.

Τὸ σπίτι, ἡ γειτονιά, ἡ πολιτεία ἀναστατώθηκαν. Ὁ Ἀλβέρτος μπῆκε μέσα. Τὸν εἶχαν βάλει στὸ κρεββάτι μὲ τὸ κεφάλι δεμένο, τὸ πρόσωπό του ἦταν κι' ὅλας σὰ νεκροῦ, δὲ σάλευε καθόλου. Τὰ πνεμμόνιά του ροχαλίζαν ἀκόμα φοβερά, πότε δυνατά, πότε ἀδύνατα· περιμένοταν τὸ τέλος του.

Ἀπ' τὸ κρασὶ εἶχε πιῆ μόνον ἕνα ποτῆρι. Ἡ «Αἰμιλί- Γαλόττη» ἦταν ἀνοιχτὴ ἀπάνω στὸ γραφεῖο του.

Γιὰ τὴν τρομάρα τοῦ Ἀλβέρτου, γιὰ τὸ κλάμμα τῆς Σαρλότας καλλίτερα νὰ μὴ σᾶς πῶ τίποτε.

Ὁ γέρο-Ἔπαρχος, μόλις τὤμαθε, ἔτρεξε ἀμέσως, ἀσπάστηκε τὸν ἑτοιμοθάνατο μὲ θερμὰ δάκρυα. Τὰ μεγαλείτερα παιδιά του ἦρθαν εὐθὺς κατόπιν πεζά, γονάτισαν μπροστὰ στὸ κρεββάτι μὲ ἀβάσταγο πόνο, τὸν φιλοῦσαν στὰ χέρια καὶ στὸ στόμα κι' ὁ πειὸ μεγάλος, ποὺ πάντα τὸν ἀγαποῦσε περσότερο, κρεμάστηκε στὰ χείλη του ὡσότου ξεψύχισε καὶ τότε τραβῆξαν τὸ παιδὶ μὲ τὸ ζῶρι.

Κατὰ τὶς δώδεκα τὸ μεσημέρι πέθανε. Ἡ παρουσία τοῦ Ἐπάρχου καὶ τὰ μέτρα ποὺ ἐμπόδισαν τὸ πλῆθος νὰ μαζευτῆ. Τὴ νύχτα κατὰ τὶς ἔντεκα τὸν ἔθαψαν στὸ μέρος ποὺ μόνος εἶχε διαλέξει. Ὁ γέρος καὶ τὰ παιδιά του ἀκολουθῆσαν τὴν κηδεία, ὁ Ἀλβέρτος δὲν ἄνθεξε. Ἦταν φόβος γιὰ τὴ ζωὴ τῆς Σαρλότας. Ἁπλοῖ ἐργάτες τὸν σηκῶσαν. Κανένας παπᾶς δὲν τὸν συνώδεψε.

ΤΕΛΟΣ

ΚΕΡΕΝΙΑ ΚΟΥΚΛΑ

Τοῦ Κ. ΧΡΗΣΤΟΜΑΝΟΥ

19ον

Δὲν ἤθελε νὰ τῆς πῆ. Ἔπειτα εἶπε τάχα πὼς θὰ πήγαινε σὲ μιὰ γυναῖκα ποὔξερε γιατροσόφια γιὰ τὰ παιδιά, ποὺ τῆς τὴν εἶχε ὀνοματίσει ἡ θειὰ Ἐλέγκω τὶς προάλλες ποὺ ἤτανε φερμένη...

Μπαμπουλώθηκε σ' ἕνα μεγάλο μποξᾶ καὶ βγῆκε ὄξω.

Σούρπα-σούρπα ἔφθασε στὸ Νεκροταφεῖο: περνῶντας ἀπ' τὴν ἐκκλησία πῆρε τρία κεράκια πεντάρικα, χωρὶς νὰ μπῆ μέσα γιατ' ἤταν ἀσαράντιστη. Ἴδιο φάντασμα πέρασε κάτω ἀπὸ τὰ σκοταδιερὰ κυπαρίσσια τ' ἀμίλητα κι' ἀνάμεσα ἀπ' τὰ μνήματα, ποὺ ἀσπρίζανε σὰν κουκουλωμένα μὲ σεντόνια, ποὺ κυττάζανε σὰ νἆσαν τὸ καθένα τους κι' ἀπὄνα μεγάλο μάτι ἄσπρο... καὶ βγῆκε ὣς ἔξω πέρα στὴν πιὸ ἄγρια μοναξιά, στὴν πιὸ θλιμμένη ἐρημιὰ τοῦ μαντροπερίβολου τοῦ Χάρου: ἐκεῖ ποὖν' οἱ τάφοι οἱ καινούργιοι κι' οἱ φτωχοὶ —χωρὶς θλῖψι δένδρινη γερμένη ἀπὸ πάνω τους, χωρὶς λουλοῦδι ἀφημένο ἀπὸ χέρι... καὶ μέσα σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς τάφους, ποὺ τίποτε δὲν τοὺς ἀγκαλιάζει, ηὗρε τὸν τάφο τῆς Βεργινίας (πῶς νὰ τὸν ξεχάση!) : ἕνας μαῦρος σταυρὸς καὶ μέσ' τὸ χῶμα, στημένο ὀρθό, ἕνα σπασμένο κανάτι κι' ἀπάνω σ' ἕνα τουβλάκι μαυρισμένο λίγη στάχτη ἀπὸ καμμένο λιβάνι, ἀπ' τὴν εὐχὴ ποὖχε διαβάσει ὁ Νῖκος στοὺς ἔξη μῆνες τῆς θανῆς της... Τί ἄγρια, ποὺ μαύριζε ὁλόγυρά του μέσ' τὴν μαύρη ἐρημιὰ ὁ σταυρός... πῶς ξεφώνιζαν ἀπελπισμένα τ' ἄσπρα γράμματα, ποὔγραφε ἀπάνω: «Βεργινία Ρώτα, ἐτῶν 26» μέσ' τὸ φωτοσκόταδο τῆς ἀμίλητης τῆς σούρπας! «Βεργινία Ρώτα!» (κι' αὐτὴν τὴν ἔλεγαν τώρα «Λιόλια Ρώτα» —μὲ τοῦ Νίκου τὄνομα κι' οἱ δυό τους!)... φώναζαν τὰ γράμματα, φώναζαν, μὰ δὲν ἀκουγόταν ἡ φωνή τους γιατὶ αὐτὰ τὰ ἴδια κατάπιναν τὶς κραυγές τους... καὶ κυττάζανε μὲ βουβὰ μάτια κάτασπρα... καὶ γύρω στὸ πόδι τοῦ σταυροῦ ἦταν κάτι ἀγριολούλουδα κίτρινα, ποὺ ταράζανε στὴν ἀσημένια βραδυνὴ ψυχρίτσα σὰν νὰ περνοῦσε κάθε τόσο ἕνα παγωμένο χεράκι ἀπὸ πάνω ἀπ' τὰ κεφαλάκια τους καὶ νὰ τὰ πλάγιαζε μὲ σιγαλινὴ ἀνατριχίλα στὴν ἴδια θέσι ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ἔθαψαν...

Ἔβγαλε ἡ Λιόλια τὰ τρία κεράκια κάτω ἀπὸ τὸν μποξᾶ της καὶ τἄναψε σ' ἕνα καντηλάκι, ποὺ τρεμόσβυνε πιὸ πέρα σ' ἕναν τάφο μὲ ξύλινα κάγγελα, ποὖχε μιὰ φωτογραφία ἑνὸς νέου κάτω ἀπὸ γυαλί, καὶ τἄχωσε μέσ' τὸ μαλακὸ τὸ χῶμα: ἕνα τοῦ παιδιοῦ της, ἕνα τοῦ Νίκου, κι' ἕνα δικό της... Κι' ἔπεσε γονατιστὴ στὸ χῶμα, μπροστὰ στὸ σταυρὸ σὲ μετάνοια, μὲ τὸ κεφάλι χάμω, κουκουλωμένη ὅλη μέσα στὸν μποξᾶ, ποὺ ἀποκάτω του ἔδειχνε τὸ κοντυλογραμμένο της κορμάκι τσακισμένο ἀπ' τῆς ψυχῆς τὸ πονεμένο λύσιμο σὰν τὶς μυροφόρες τὶς γονατιστὲς κάτω ἀπ' τὸ Σταυρωμένο.

— Βεργινία, ! Βεργινία ! φώναζε μέσα στὸ χῶμα, Βεργινία λυπήσου με, μὴ μοῦ πάρης τὸ παιδί μου.... Βεργινία, ἐγὼ δὲν τὸ θέλησα γιὰ νὰ πεθάνης ! πάρ' τὸν ἴσκιό σου ἀποπάνω μου ! Λυπήσου μονάχα τὸ Νῖκο, ποὺ τὸν ἀγαποῦσες, γιατὶ θἀρρωστήση. Μὴ μᾶς πάρεις τὸ παιδί μας !.... Θὰ τοῦ βγάλω τὄνομά σου γιατὶ σοῦ μοιάζει....ἄχ, γιατὶ μοῦ τὄκαμες αὐτό ! Μὴ μοῦ τὸ πάρης τοὐλάχιστο ! Θὰ σοῦ ἀνάβω ἕνα κερὶ κάθε μέρα ὣς ποὺ νὰ μεγαλώση. Δὲ φταῖμ' ἐμεῖς! ἡ Μοῖρα μας ἔτσι τὸ θέλησε Βεργινία ! Βεργινία ! Ἄκουσέ με, Βεργινία ! Νά σοῦ ἄναψα ἕνα κερὶ γιὰ τὸν καθένα μας, γιὰ νὰ μᾶς λυπηθῆς....

Ἔτσι φώναζε μὲ τὴ φωνὴ πνιγμένη μέσ' τὸ χῶμα καὶ τὸ πότιζε μὲ δάκρυα γιὰ τὸ Νῖκο, ποὺ τονὲ λυπόταν καθὼς ἔλεγε τὄνομά του, καθὼς ἔλεγε πὼς θἀρρωστοῦσε, μὲ δάκρυα καὶ γιὰ τὸ τάξιμο τὸ φρικτὸ ποὖχε κάμει νὰ βγάλη τοῦ παιδιοῦ της τὄνομα τῆς Βεργινίας....

Κ' ἔξαφνα ἐκεῖ, ποὺ ξεφώνιζε μὲ τὸ κεφάλι κάτω, τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε μιὰ βαθειὰ φωνὴ ἀλλοιώτικη ἀπὸ μέσα της ποὺ βούϊζε σὰ θάλασσα μέσ' τ' αὐτιά της.

«Ὅλα τὸ θέλεις, ἀχόρταγη, καὶ τὸ σπίτι μου καὶ τὸν ἄντρα μου καὶ τὸ παιδί μου ; Εἶναι δικό μου τὸ παιδὶ—τόσον καιρὸ τὸ λαχταροῦσα καὶ τὸ περίμενα....ἡ ψυχή μου τὤχει γεννήσει πρὶν νἄρθῆς ἐσὺ νὰ μοῦ πάρης τὴν εὐτυχία μου ! Ὅλη μου τὴν εὐτυχία ἐσὺ μοῦ τὴν πῆρες !»

Σήκωσε ἡ Λιόλια περίτρομη τὸ κεφάλι της κι' εἶδε τὸ μαῦρο σταυρὸ ἀμίλητο, ποὺ τὴ κύτταζε μ' ἄγρια ἀπελπισία μὲ τὰ γράμματά του σὰ μιὰ σειρὰ ἄσπρα μάτια....ἔρριξε τὰ μάτια στὰ κεριά : τὸ κεράκι τοῦ παιδιοῦ εἶχε λυώσει ὡς κάτω κ' ἡ φλόγα του ἔβγαινε ἀκόμα μέσ' ἀπ' τὸ χῶμα σὰ νὰ τὴν ρουφοῦσε αὐτό...ἔκαιγε καὶ τὸ κεράκι τοῦ Νίκου μὲ μιὰ φλόγα πλατειὰ πεσμένη ἀνάποδα μὲ τὸ κεφάλι κάτω, ποὔγλυφε, ἴδια μιὰ γλῶσσα πύρινη μέσ' ἀπ' τὰ μαῦρα χνῶτα τῆς καπνιᾶς τὸ κερὶ καὶ τανάλυωνε σὲ κίτρινους θρόμπους καὶ τὸ λύγιζε κουλοῦρα... μὰ τὸ δικό της τὸ κερὶ ἦταν ἄγγιχτο σβηστό, ὅπως τὤχε ἀνάψει....Πετάχτηκε ὀρθή!

Δὲν τὤθελε τὸ κερί της ἡ νεκρή! Μὰ τἄλλα δυό, τἄλλα, δυό, τὸ κερὶ τοῦ παιδιοῦ καὶ τοῦ Νίκου !

Ἔφυγε σὰν τρελλὴ χωρὶς νὰ γυρίση νὰ κυττάξη πίσω....

Εἶχε νυχτώσει πιά, τἄστρα ἔλαμπαν κρύα στὸν οὐρανό. Ἔτρεξε σπίτι. Μέσα της τὄξερε τώρα πὼς τὸ παιδί της θὰ πέθαινε, πὼς θὰ τῆς τἄπαιρνε ἡ Βεργινία, ἀφοῦ ἤτανε δικό της ἐκεινῆς καὶ τὤχε γεννημένο ἡ ψυχή της.

Μπαίνοντας στὴν κάμαρα ηὗρε κόσμο καὶ φῶς ἀπὸ ἁγιοκέρια. Ἡ Κερὰ Γιώργαινα εἶχε φέρει τὸν Παπᾶ, νὰ βαφτίση τὸ παιδὶ γιατὶ φοβήθηκε πὼς θὰ τέλειωνε—εἴχανε μαζευτῆ κι' ἕνα-δυὸ γυναικοῦλες τῆς γειτονιᾶς, ποὺ ἅμα ἀκοῦν τέτοια ραΐζει ἡ καρδιά τους (γιατὶ καὶ ποιὰ δὲν τἄπαθε!) καὶ τρέχουνε νὰ ξενολυπηθοῦνε, νὰ δοῦν κι' ἀλλουνοῦ τὶς πίκρες...

Ὅτι εἶχε τελειώσει ἡ βάφτισι.

— Τί ὄνομα τοῦ βγάλατε ; ρώτησε λαχανιασμένη ἡ Λιόλια.

— Εὐτυχία, εἶπε ὁ Παπᾶς, νὰ σᾶς ζήση!

— Ἔτσι γιὰ τὸ καλὸ πρόσθεσε ἡ Κερὰ Γιώργαινα. Εἶχα δὰ ἡ κατακαημένη καὶ τὴ μεγάλη μου κόρη Εὐτυχίτσα, ποὺ τὴν ἔχασα πρόπερσυ, μακάρι νὰ τῆς ἔμοιαζε !

— Ἄχ, φώναξε ἡ Λιόλια, καὶ τὦχα τάξει νὰ τὸ βγάλω Βεργινία, μὰ τώρα πάει πιά, τὸ ξέρω πὼς δὲ θὰ ζήση....

Καὶ τὸ πῆρε στὰ χέρια της καὶ τὸ φίλησε καὶ κείνη τὴ στιγμὴ τὸ παιδὶ ἄνοιξε τὰ κερένια τὰ ματόφυλλα καὶ φάνηκαν τὰ ματάκια του ἀναποδογυρισμένα σὰ νὰ κύτταζε τὴ μητέρα του μὲ τἄσπράδι, ὅπως ἔκανε ἡ Βεργινία.....

— Τὸ ξέρω γώ, τὸ ξέρω, φώναξε πιὸ δυνατὰ ἡ Λιόλια μὲ τρόμο, κ' ἄρχισε νὰ ταράζη σύσωμη μοῦ τόπε ἡ νεκρή, μοῦ τόπε, μοῦ τόπε, τὸ κεράκι του τὸ ρούφηξε...

Καὶ τὸ παιδὶ μ' ἕνα μικρὸ σπασμὸ ξεψύχησε κ' ἡ Λιόλια λιγοθύμησε.....

Ὅταν ἦρθε ὁ Νῖκος πιὸ ὕστερα ἔπεσε ἡ Λιόλια ἀπάνω του κλαίγοντας κ' ἔμεινε πολλὴν ὥρα μὲ τὸ κεφάλι κρυμμένο στὸ στῆθος του...μὲ τὰ δυό της τὰ χέρια τοῦ ψηλαφοῦσε τὸ κεφάλι του, τοὺς ὤμους του λὲς κι' ἤθελε νὰ βεβαιωθῆ πὼς ἤτανε ζωντανὸς αὐτὸς τοὐλάχιστο, αὐτὸς ὁ μόνος θησαυρός της !... Κι' ὁ Νῖκος μὲ βουρκωμένα μάτια τῆς χάϊδευε τὰ μαλλιά...

Μέσα στὸ δισκάκι, σαρωμένο μὲ μιὰ πετσέτα ἄσπρη σὰν χιόνι, μαζὶ μὲ δυὸ πορτοκάλλια, ποὺ τοὺς εἶχαν μπηγμένα μοσχοκάρφια, μ' ἕνα στεφανάκι ἀπὸ λουλούδια κέρινα, ὁλόγυρα σὲ κερένιο κεφαλάκι μὲ τὰ κόκκινα μεταξωτὰ μαλλάκια, τὴν πῆγαν τὴν ἄλλη μέρα τὴν Κερένια Κοῦκλα νὰ τὴν παραχώσουν. Τὸδισάκκι μὲ τὴν κοῦκλα τὸ κρατοῦσε ὁ Περικλῆς, ὁ κουμπάρος, μπροστὰ καὶ πίσω, ἐρχόταν ὁ Νῖκος μὲ τὴ Λιόλια, ἡ θειὰ Ἐλέγκω, ἡ κερὰ Γιώργαινα, ὁ Ντῖνος κι' ἄλλοι δυὸ φίλοι κι' ἕνα-δυὸ γερόντισσες, ποὺ δὲν μποροῦν ποτὲ νὰ λείψουνε, σὰν τὸ Μάρτη ἀπ' τὴ σαρακοστή. Μὰ ἔλειπαν οἱ γλωσσοφαγάνες αὐτὴ τὴ φορά. Ἂν δὲν ἔβλεπες τὸ σταυρὸ καὶ τὸν παπᾶ, δὲν θἄλεγες πὼς ἤτανε λείψανο. Σὰ νὰ πήγαιναν τάμμα σὲ καμμιὰ ἐκκλησία: λαμπάδα σὲ κανέναν Ἅγιο θαυματουργό, κάποιο εἴδωλο ἀπὸ πολύτιμο κερὶ ζυμωμένο μὲ μῦρα καὶ ἀλάτι γιὰ κάποια θεϊκὴ λύτρωσι—ἔτσι ἔδειχνε ὁ δίσκος, ὁ κολλημένος μὲ τὰ πορτοκάλλια καὶ τὰ γαρούφαλα μὲ τἀνθρώπινο τὸ κερὶ πλαγιασμένο μέσα του....

Καί, στ' ἀλήθεια, τὸ κερί, τὸ βγαλμένο ἀπ' τὰ βάθη τοῦ εἶναί τους κι' ἀπ' τῆς ψυχῆς τους τὸν πόνο καὶ τὸν πόθο, τὸ πήγαιναν τώρα ὁ Νῖκος καὶ ἡ Λιόλια νὰ τ' ἀπιθώσουν στὰ πόδια τῆς νεκρῆς τῆς Βεργινίας, ποὺ ὁ ἴσκιος της ζητοῦσε δικαιοσύνη. Τῆς εἶχε τάξει ἡ Λιόλια τὄνομα τοῦ παιδιοῦ της, τῆς εἶχε τάξει κι' ἕνα κεράκι κάθε μέρα γιὰ τὴ ζωή του—καὶ τώρα τῆς πήγαινε τὸ ἴδιο τὸ παιδί της, τῆς ψυχῆς ὅλο τὸ κερὶ λαμπάδα νὰ τὴν ἐξιλεώση, γιὰ νὰ ἡσυχάση, γιὰ νὰ πάρη τὸν ἴσκιο του ἀπὸ πάνω του....

Χρυσογάλαζο ἦταν τὸ προμεσήμερο τοῦ Νοεμβρίου—ἀκόμα βαστοῦσε τὸ καλοκαιράκι τ' Ἅη Δημητρίου: ὁ ἀέρας ἦταν ἀλαφρὸς καὶ μὲ χυμένη μέσα του μιὰ γλύκα μαλακή, σὰν κουρασμένη ἀλάλητη, ὅπως—ὅπως εἶναι τὸ γέλιο σὲ θλιμμένα χείλη, ποὺ τέτοια δὲν τὰ ἔχει ἡ ἄνοιξι....

Ἔκλαιγε ἡ Λιόλια ἐκεῖ, ποὺ πήγαινε πίσω ἀπ' τὸ δίσκο, μὰ τὰ δάκρυα πάνω στὸ πρόσωπό της ἔλαμπαν ἴδια δροσοσταλίδες σὲ τριανταφυλλένια ἀνθόφυλλα.... Οἱ ἄντρες μιλοῦσαν μὲ τὸ Νῖκο κι' ἀναμεταξύ τους ζωηρὰ καὶ μόνο δὲ γελούσανε....

(Ἡ συνέχεια στὸ ἑπόμενο)

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΔΡΟΜΟΙ ΑΠΟ ΑΛΑΤΙ

Διαρκῶς σ' ὅλο τὸν Κόσμο γίνονται ἔρευνες γιὰ τὴν ἐφεύρεσι φθηνῶν ὁδοστρωμάτων ἀλλὰ καὶ μεγάλης ἀντοχῆς... Τελευταίως, μερικοὶ Ἀμερικανοὶ μηχανικοὶ ἀνεκάλυψαν ἕνα : τὸ ἀλάτι !

Παρετήρησαν, τελείως κατὰ τύχην φαίνεται, ὅτι τὸ ἀρκετὸ ἀλάτι ἀνακατεμμένο μὲ ἄργιλον σχηματίζει μιὰ συμπαγῆ μᾶζα ποὺ ἀντέχει ἀκόμη καὶ στὸ τρύπανον !

Μπορεῖ νὰ κατασκευασθῆ ἕνα μῖγμα μὲ ἄργιλον, ἄμμο, χαλίκια καὶ ἀλάτι ποὺ θ' ἁπλώνεται πάνω στὸ δρόμο. Κατόπιν τὸ καταβρέχουν ἢ περιμένουν τὴν πρώτη μπόρα καὶ τὸ ἀλάτι λυώνοντας ἐνεργεῖ σὰν ἐξαιρετικὰ δυνατὸ τσιμέντο..... καὶ ὁ δρόμος εἶναι ἕτοιμος....

Μήπως πρόκειται νὰ δοῦμε καὶ δρόμους ἀπὸ ζάχαρι ;

◆◆◆

Μὲ ὑποβρύχιο στὸν Πόλο

Ἔγινε πολὺς λόγος, πρὸ καιροῦ, γιὰ τὸ τολμηρὸ σχέδιο ἑνὸς Ἄγγλου ἐξερευνητοῦ ποὺ ἤθελε νὰ πάη στὸ Βόρειο Πόλο μὲ ὑποβρύχιο.

Ὁ σκοπός του ἦταν νὰ φύγη ἀπὸ τὴ Σπιτσβέργη, νὰ περάση ἀπὸ τὸ Βόρειο Πόλο καὶ νὰ φθάση στὸ Βερίγγειο Πορθμό. Τὸ ταξεῖδι αὐτὸ θὰ γινόταν κατὰ τὸ μεγαλείτερο μέρος του κάτω ἀπὸ τὴ θάλασσα καὶ μάλιστα κάτω ἀπὸ τὸν πάγο. Ἡ ἰδέα ἔκαμε πολλοὺς ν' ἀμφιβάλουν καὶ εἶναι ἡ ἀλήθεια πὼς ἐκ πρώτης ὄψεως ἐκπλήσσει. Μολοντοῦτο, ὅταν σκεφθῆ κανεὶς ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἔτσι ἀποφεύγεται ἡ καθυστέρησις ποὺ ἐπιβάλλει ὁ πάγος ἀκόμη καὶ στὰ καλλίτερα παγοθραυστικά. Ἐπὶ πλέον, σ' ἕνα ὡρισμένο βάθος τὸ νερὸ εἶναι πολὺ λιγώτερο κρύο παρὰ στὴν ἐπιφάνεια κι' αὐτὸ εἶναι σημαντικὸ κέρδος.

Ὁπωσδήποτε, ἡ ὑποβρύχιος πολικὴ ἀποστολὴ ἑτοιμάζεται καὶ θὰ γίνη τὸ προσεχὲς καλοκαῖρι.

◆◆◆

Τὸ λιοντάρι καὶ ὁ καθρέπτης

Οἱ θηριοδαμασταὶ χρησιμοποιοῦν πολλὲς φορὲς πρωτότυπα μέσα γιὰ νὰ δαμάσουν τὰ ζῶα των...ἀπόδειξις αὐτὸ τὸ λιοντάρι ποὺ ἐδαμάσθη μὲ ἕνα καθρέφτη !

Ἡ Νέρων, ὁ «λέων ὑπ' ἀριθ. 1» ἑνὸς μεγάλου Ἀμερικανικοῦ τσίρκου, φαινόταν ἐξαιρετικὰ ἀνυπόφορος. Ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸν πλησιάση κανεὶς καὶ ἄρχιζε νὰ βρυχᾶται δυνατὰ πηδῶντας σὰν δαιμονισμένος μόλις ἔκανε κανεὶς πὼς θὰ πλησίαζε στὸ κλουβί του !

Ὁ δαμαστής του εἶχε τότε μίαν ἐπιτυχῆ ἔμπνευσιν ποὺ ἔδωσε λαμπρὰ ἀποτελέσματα.

Ἐτοποθέτησε ἕνα μεγάλο καθρέφτη μέσα στὸ κλουβὶ τοῦ λιονταριοῦ. Ἀμέσως, αὐτὸς ἄρχισε νὰ κυττάζεται, πρῶτα μὲ κατάπληξι, κατόπιν μ' εὐχαρίστησι καὶ ἔπειτα.... Ἔγινε ἤρεμος σὰν ἀρνάκι !

Ποτὲ δὲν θὰ φανταζόσαστε πὼς ἕνας καθρέφτης μποροῦσε νὰ δαμάση ἕνα λιοντάρι !

◆◆◆

Ἑστιατόριον νοσοκομεῖον

Εἰς τὸ Τόκιον ἱδρύθη τὸ πρῶτον νοσοκομεῖον δι' ἀνθρώπους ἀκολουθοῦντας μίαν οἱανδήποτε δίαιταν. Τὸ πρῶτον τοιοῦτον νοσοκομεῖον ἱδρύθη πρό τινων μηνῶν εἰς τὴν Ἀμερικήν, καὶ οἱ Ἰάπωνες σπεύδοντες πάντοτε νὰ μιμοῦνται πᾶν ὅ,τι καλόν, ἐμιμήθησαν τοὺς Ἀμερικανούς. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι τὸ νοσοκομεῖον αὐτὸ εἶνε ἐντελῶς πρωτότυπον:

Οἱ πελάται τοῦ νοσοκομείου εἰσέρχονται τὴν πρωΐαν καὶ ἐξέρχονται τὸ ἑσπέρας, διὰ νὰ κοιμηθοῦν εἰς τὰς οἰκίας των. Πρόκειται περὶ ἑστιατορίου, τὸ ὁποῖον προσφέρει τρία ἢ καὶ περισσότερα γεύματα, ἀναλόγως τῶν ὁδηγιῶν τοῦ ἰατροῦ καὶ μὲ μενοῦ συμφώνως ἐπίσης πρὸς τὰς ὁδηγίας τοῦ ἰατροῦ. Τρεῖς ἰατροὶ τοῦ νοσοκομείου παρακολουθοῦν τὰ γεύματα τῶν πελατῶν, ἐπιβλέποντες καὶ εἰς τὴν παρασκευὴν ἀκόμη τῶν φαγητῶν. Τοιουτοτρόπως ὁ ὑπὸ δίαιταν δὲν καθίσταται ὀχληρὸς εἰς τοὺς οἰκείους του. Τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Τόκιο ἔχει καὶ 100 κλίνας διὰ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην ἰατρικῆς ἐπιβλέψεως καὶ τὴν νύκτα.

Σπανιώτατα θηρία

Αὐτοὶ οἱ δυὸ χαριτωμένοι ἀλλὰ ἀγριώτατοι σύντροφοι, εἶνε λύγγες τῆς Ἀσίας καὶ εὑρίσκονται τώρα στὸν Ζωολογικὸν Κῆπον τοῦ Λονδίνου, ὅπου φρουροῦνται ζηλοτύπως, γιατὶ σπανιώτατα εὑρίσκονται αὐτὰ τὰ ζῶα ἐν αἰχμαλωσίᾳ.

Τὰ παράδοξα τῆς φύσεως

ΑΙ ΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ ΤΩΝ ΖΩΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Μία ὁλόκληρη ἐπιστήμη

Ὁ Ἄγγλος ὀρνιθολόγος Κάϊβερ Πάϊκ ἐδημοσίευσε μιὰ πολὺ περίεργη μελέτη γιὰ τὴ βοήθεια ποὺ προσφέρουν μεταξύ τους τὰ πουλιὰ σὲ περίπτωσι ἀτυχήματος ἢ ἀσθενείας. Μερικὲς σκηνὲς ποὺ περιγράφει ὁ Ἄγγλος ἐπιστήμων καὶ τὶς ὁποῖες παρετήρησε ὁ ἴδιος, εἶναι ἀληθινὰ συγκινητικές. Ἰδοὺ μερικές :

Μιὰν ἡμέρα ἤθελε νὰ φωτογραφήση ἕνα θηλυκὸ κότσυφα μὲ τὰ μικρά του. Βρῆκε μιὰ φωλιὰ μὲ μικρὰ κοτσύφια ποὺ ἤξεραν νὰ πετοῦν ἤδη. Τὰ ἔδεσε στὴ φωλιά τους καὶ περίμενε τὴν ἐπιστροφὴ τῆς μητέρας. Αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ ἐπιστρέψη σφυρίζοντας γιὰ νὰ καλέση τὰ μικρά της νὰ πετάξουν. Ἀλλὰ τὰ δεσμά τους παρέλυαν ὅλες τὶς προσπάθειές των. Ἡ μητέρα πλησίασε στὴ φωλιὰ καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι τὰ μικρὰ ἦσαν αἰχμάλωτοι, ἄρχισε νὰ λύνη τοὺς κόμπους μὲ τὸ ράμφος της. Σὲ λίγα λεπτὰ τὰ μικρὰ πουλιὰ ἦσαν ἐλεύθερα καὶ ὅλη ἡ οἰκογένεια πέταξε χαρούμενα.

Μιὰ ἄλλην ἡμέρα, ὁ κ. Πάϊκ εἶδε ἕνα μικρὸ γεράκι ποὺ εἶχε πέσει σὲ μιὰ παγίδα ποὺ εἶχε στήσει ἕνας κυνηγός. Τὸ πόδι του εἶχε πιασθῆ σὲ μιὰ συρτοθηλιὰ καὶ δὲν κατώρθωνε ν' ἀπελευθερωθῆ. Τέλος, ἔπαψε νὰ παλεύη καὶ φάνηκε πὼς μελετοῦσε τὸν κόμπο. Μετὰ ἀρκετὴν ὥρα, ἐπανέλαβε τὶς προσπάθειές του, ἀλλά, αὐτὴν τὴ φορά, μὲ μέθοδο, ζητῶντας νὰ λασκάρη τὸ δέσιμο. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ τὸ ἀπασχόλησε λιγώτερο ἀπ' ὅτι θ' ἀπασχολοῦσε τὸν ἴδιο τὸν κυνηγό. Ἀνέκτησε τὴν ἐλευθερία του σὲ λιγώτερο ἀπὸ ἕνα λεπτό.

Στὰ μαστοφόρα πολλοὶ ἐπιστήμονες παρετήρησαν ἀληθινὲς προφυλακτικὲς θεραπεῖες ποὺ εἶναι, ἀναμφιβόλως, πολὺ πολυτιμώτερες γιὰ τὴν ὑγεία ἀπὸ τὴν κυρίως θεραπευτικὴ τέχνη. Οἱ χωρικοὶ καὶ οἱ κυνηγοὶ ξέρουν πολὺ καλὰ πὼς αὐτὰ τὰ ζῶα χρησιμοποιοῦν τὸ σάλιό τους, ὡς γενικὸ φάρμακο. Ὁ σκύλος καὶ ἡ γάτα ἰδιαιτέρως γλύφουν τὶς πληγές τους καὶ κάνουν τὸ ἴδιο γιὰ τὰ μικρά τους καὶ γιὰ τοὺς κυρίους τους. Μὲ λίγα λόγια, συμπεριφέρονται σὰν τὸ σάλιό τους νὰ ἦταν δυνατὸ ἀντισηπτικό. Καί, πραγματικά, τελευταῖες ἐπιστημονικὲς ἐργασίες ἀπέδειξαν ὅτι οἱ ἐκρήσεις τῶν σιελογόνων ἀδένων τῶν γατῶν καὶ τῶν σκύλλων ἔχουν ἀληθινὰ βακτηριοκτόνον δύναμιν. Ἐπίσης οἱ γάτες «καθαρίζονται» ἀφοῦ φάνε, γιὰ νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὶς μολύνσεις.

Ἡ «ἰατρικὴ ἐπιστήμη» τῶν ζώων ὅμως δὲν περιορίζεται σ' αὐτὲς τὶς συνήθειες προφυλάξεως τῆς ὑγείας. Ὅταν ὑπάρχη ἀνάγκη τὰ πουλιὰ ἀποδεικνύονται θαυμάσιοι χειροῦργοι. Παρετηρήθη πολλὲς φορὲς ὅτι μολονότι πέφτουν συχνὰ θύματα ἀτυχημάτων ποὺ προκαλοῦν σπάσιμο τῶν φτερῶν ἢ τῶν ποδιῶν, σπανιώτατα συναντῶμεν ἀκρωτηριασμένα πουλιὰ καί, ἑπομένως, καταδικασμένα στὴν πεῖνα. Αὐτὸ συμβαίνει γιατὶ αὐτοὶ οἱ τραυματίαι ἀποσύρονται συνήθως σὲ ἕνα μέρος προφυλαγμένο ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ ὅπου ἐφαρμόζουν μιὰ «θεραπεία» ποὺ ἀπαιτεῖ ἐλάχιστες προσπάθειες καὶ μέχρι τῆς πλήρους ἀποθεραπείας των. Ἔτσι τὰ κυνηγετικὰ πουλιὰ ἀρκοῦνται γενικά, κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀναρρώσεως σὲ μερικὰ σπειριὰ ποὺ ὑπὸ ἄλλας περιστάσεις περιφρονοῦν. Ἐπὶ πλέον, νοσηλεύουν τὶς πληγές τους κατὰ τὸν δικό τους τρόπο καὶ κάνουν ἀσκήσεις ποὺ στὴν πραγματικότητα εἶναι προσπάθειες ἀνασυνδέσεως τῶν θλάσεων ἢ τῶν ἐξαρθρώσεων. Καταφεύγουν ἐπίσης σὲ ἐπιδέσμους ποὺ κατασκευάζουν μὲ λάσπη καὶ πούπουλα. Οἱ φίλοι τῶν ζώων δὲν ἀγνοοῦν ὅτι τὰ σαρκοφάγα οἰκιακὰ ζῶα, οἱ σκύλλοι κυρίως, αὐτοπεριορίζονται σὲ αὐστηρῶς χορτοφαγικὴ δίαιτα, ὅταν πάσχουν ἀπὸ γαστρικὰς διαταραχάς.

Πολὺ συχνὰ παρετηρήθησαν ζῶα ὑγειᾶ ποὺ φρόντιζαν καὶ προστάτευαν ἀρρώστους ὁμοφύλους των. Κυρίως οἱ νυφίτσες ἔχουν τὴ συνήθεια τοῦ νοσοκόσμα καὶ τὰ παραδείγματα ἀφοσιώσεως ποὺ δείχνουν αὐτὰ τὰ ζῶα μεταξύ των εἶναι ἀναρίθμητα.

◆◆◆

Ἐπιπλέοντα διαμάντια

Ξέρετε βεβαίως ὅτι οἱ ἐργάται ποὺ δουλεύουν στὰ ἀδαμαντορυχεῖα τῆς Νοτίου Ἀφρικῆς ψάχνονται προσεκτικὰ κάθε βράδυ ὅταν φεύγουν ἀπὸ τὴν ἐργασία τους γιὰ νὰ μὴ πάρουν μαζύ τους καμμιὰ ἀπὸ τὶς πολύτιμες πέτρες ποὺ κυνηγοῦν ὅλη τὴν ἡμέρα.

Παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς προφυλάξεις, σὲ μιὰ μεγάλη ἐπιχείρησι ἐξηφανίζοντο διαμάντια χωρὶς νὰ ποῦν σὲ κανένα τίποτε, παρηκολούθησαν τοὺς ἐργάτες.

Σὲ λίγο ἀνεκάλυψαν ὅτι πολλοὶ ἰθαγενεῖς ἐργάται πετοῦσαν συχνὰ μικρὰ ξυλαράκια στὸ ποτάμι ποὺ περνοῦσε ἀπὸ κεῖ. Αὐτὰ τὰ ξυλαράκια περιεῖχαν καθένα ἕνα διαμάντι.

Συνεχίζοντες τὶς ἔρευνές των, οἱ ἐπιστάται ἀνεκάλυψαν ὅτι ἄλλοι ἰθαγενεῖς, στεκόταν πιὸ κάτω στὸ ποτάμι καὶ ψάρευαν τὰ ξυλαράκια, συνεννοημένοι μὲ τοὺς ἐργάτες.

ΞΥΛΙΝΑ ΡΟΛΟΓΙΑ

Δὲν ἀγνοεῖτε ὅτι ὑπάρχουν ρολόγια ἐκκρεμῆ, τῶν ὁποίων ὅλος ὁ μηχανισμὸς εἶναι ἀπὸ ξύλο καὶ τῶν ὁποίων ἡ κίνησις προκαλεῖται ἀπὸ βάρη.

Ἄλλως τε, ἀκόμα καὶ σήμερα ὑπάρχουν μερικὰ ἐκκρεμῆ ὀνομαζόμενα «κουκού», τὰ ὁποῖα εἶναι αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἀκριβῶς.

Ἀλλὰ δὲν εἴδατε ποτὲ ρολόϊ τῆς τσέπης ἀπὸ ξύλο !

Φαίνεται ὅμως ὅτι εὑρέθη ἕνα τέτοιο σ' ἕνα Ἑλβετικὸ χωριό. Εἶναι ὁλόκληρο κατασκευασμένο ἀπὸ ξύλο καὶ μόνο τὰ ἐλατήρια εἶναι μετάλλινα.

Αὐτὸ τὸ θαῦμα ἀκριβείας καὶ τέχνης εἶναι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, περισσότερο ἀπὸ ἑκατὸ ἐτῶν !

◆◆◆

Ρωμαϊκὴ ἐπιστήμη

Σὲ τελευταῖες ἀνασκαφὲς στὴν Ἰρλανδία ἀνεκαλύφθησαν ὅπλα ἀπὸ μέταλλο ποὺ δὲν σκουριάζει !

Μέσα σὲ μιὰ κρύπτη ποὺ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα κατεσκευάσθη τὴν ἐποχὴ τῆς Ρωμαϊκῆς κατοχῆς εὑρέθησαν ὅπλα καὶ ἄλλα διάφορα ἐργαλεῖα.... Παρ' ὅλους ὅμως τοὺς αἰῶνες ποὺ ἔμειναν μέσα στὸ ὑγρὸ χῶμα, δὲν ἔφεραν τὸ παραμικρὸ ἴχνος σκουριᾶς.

Πρέπει νὰ πιστεύσωμεν ὅτι οἱ ἀρχαῖοι ἤξεραν κάποια μέθοδο ποὺ ἔκανε τὸ σίδερο νὰ μὴν ὀξυδώνεται καὶ τὴν ὁποίαν ἐμεῖς ἐχάσαμε, ἀφοῦ μόλις πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἀνακαλύψαμε μιὰν ἄλλη.

Τώρα, διάφοροι χημικοὶ ἑτοιμάζονται νὰ ἐξετάσουν τὰ ἀνευρεθέντα ἐργαλεῖα γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὴ μέθοδο.

◆◆◆

Πόσα χιλιόμετρα βαδίζετε;

Ἕνας Οὖγγρος ἐπιστήμων ὑπελόγισε, μὲ ἕνα εἰδικὸ μηχάνημα, πόσα χιλιόμετρα διατρέχουν κατὰ μέσον ὅρον οἱ ἄνθρωποι, ἀναλόγως τοῦ ἐπαγγέλματός των.

Ὁ «ἄνθρωπος τοῦ δρόμου» κάνει κατὰ μέσον ὅρο 18.000 βήματα ἡμερησίως, δηλαδὴ περίπου 13 χιλιόμετρα.

Ἡ νοικοκυρά, κάνει περισσότερα ἀπὸ 23.000 βήματα, δηλαδὴ 16 χιλιόμετρα.

Ὁ διανομεὺς κάνει 35 χιλιόμετρα, ἡ χορεύτρια 11, τὸ μανεκὲν 6, ὁ γιατρὸς 30, ὁ ἀστυφύλαξ 32...

Βέβαια ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ ἀόριστα καὶ μόνο μιὰ σχετικὴν ἰδέα μποροῦν νὰ δώσουν.

◆◆◆

Γάμοι καὶ διαζύγια

Ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμὸς εἰς τὴν Γερμανίαν εὐνοεῖ τοὺς γάμους εἰς νεαρὰν ἡλικίαν, διὰ τὴν δημιουργίαν πολλῶν παιδιῶν. Παιδιὰ 16 καὶ 15 ἀκόμη ἐτῶν ἐνθαρρύνονται εἰς τὸ νὰ παντρεύωνται. Τὸ δυσάρεστον εἶναι πὼς τὰ νεαρὰ αὐτὰ ζεύγη δὲν φτουροῦν. Τῷ 1934, διακόσιοι ὀγδόντα Γερμανοί, ἡλικίας 17 ἐτῶν, καὶ 2000 ἡλικίας 18—20 ἐτῶν ἐνυμφεύθησαν. Ἑξακόσια τρία κορίτσια ἐνυμφεύθησαν εἰς ἡλικίαν 15 ἐτῶν καὶ περὶ τὰ 5.000 εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν. Χίλιαι ὅμως περίπου γυναῖκες ἐχώρισαν, πρὶν συμπληρώσουν τὸ 19ον ἔτος τῆς ἡλικίας των. Ἰδοὺ τώρα ὅτι ἐζήτησε διαζύγιον καὶ ἡ «Μὶςς Γερμανία», μιὰ κοπέλλα 17 ἐτῶν !

◆◆◆

Ὁ Μαθουσάλας τῶν ἵππων

Ἡ ἡλικία δίδει καμμιὰ φορὰ τὸ δικαίωμα εἰς τὴν προσωνυμίαν τοῦ πρυτάνεως. «Πρύτανις» τοῦ Διπλωματικοῦ Σώματος, εἶναι λόγου χάριν, ὁ πρεσβύτερος τὴν ἡλικίαν τῶν ξένων διπλωματῶν ποὺ εἶναι διαπεπιστευμένοι παρὰ μιᾷ Κυβερνήσει. Εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὅπου οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἐξαιρετικὰ ζωόφιλοι, ἡ ἰδία προσωνυμία ὑπάρχει καὶ διὰ τὰ ἡλικιωμένα ζῶα. Εἰς Φέτλανδ, λόγου χάριν, ἑωρτάσθησαν τὰ 48 χρόνια ἑνὸς ἀλόγου ποὺ ἐπὶ σαράντα ἔτη ἔσερνε ἕνα ἁμάξι. Τὸ ἄλογο αὐτὸ χαρακτηρίζεται ὡς ὁ «πρύτανις τῶν ἵππων». Εἰς τὸ Χὼλλ ὑπάρχει ἕνα ἄλογο ἡλικίας 47 ἐτῶν, ποὺ δύναται νὰ χαρακτηρισθῆ ὡς ὁ πραγματικὸς πρύτανις τῆς ράτσας τῶν ἀλόγων.

◆◆◆

Οἱ δυνατὲς καρδιὲς

Τὶς πειὸ γερὲς καρδιὲς τοῦ Κόσμου τὶς ἔχουν οἱ Ἰάπωνες ! Αὐτὸ ἰσχυρίζεται εἰς μίαν ἔκθεσίν της μία εἰδικὴ ὑποεπιτροπὴ τοῦ Γραφείου Ὑγείας τῆς Ἰαπωνίας. Ἡ ἀναλογία τῶν θανάτων συνεπείᾳ καρδιακῆς παθήσεως εἶναι ἐν Ἰαπωνίᾳ 7 στὰς 100 χιλιάδας, ἔναντι 8 στὰς 100 χιλιάδας γιὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ἀγγλίαν καὶ 15.3 στὰς 100 χιλιάδας γιὰ τὴν Γαλλίαν.

Η ΓΑΛΛΙΚΗ ΧΩΡΙΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΝ

ΚΑΤΑ ΝΕΩΤΑΤΗΝ ΜΕΘΟΔΟΝ ΤΟΥ „ΕΣΠΕΡΟΥ"

ΜΑΘΗΜΑ 8ον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΥΧΡΗΣΙΜΩΝ ΔΙΑΛΟΓΩΝ

Chauffeur êtes-vous libre?	Σωφέρ έτ-βού λίμπρ;	Σωφέρ είσθε ελεύθερος;
conduisez-moi rue du Stade	κουντ-υιζέ μοά ρύ ντού Σταντ	Πηγαίνετέ με εις την οδόν Σταδίου
attendez moi	άταντε μοά	περιμείνατέ με
allez vite	άλλέ βίτ	πηγαίνετε γρήγορα
je suis pressé	ζε σουί πρεσσέ	είμαι βιαστικός
chauffeur à la gare de Larisse	σωφέρ ά λα γκάρ ντε Λαρίς	σωφέρ εις τον σταθμόν Λαρίσης
à quelle heure part le dernier train?	ά κελ έρ πόρ λε ντερνιέρ τραίν;	ποίαν ώραν φεύγει το τελευταίον τραίνον;
donnez-moi un œuf à la coque	ντονέ μοά έν έφ α λα κόκ	δόστε μου ένα αυγό μελάτο
à moi des œufs durs	α μοά ντε ζ' έφ ντούρ	εις εμέ αυγά σφικτά
des œufs sur le plat	ντε-ζ-έ σουρ λε πλά	αυγό μάτια
des œufs brouillés	ντε-ζ-εφ μπρουιγιέ	αυγά ανακατωμένα
des œufs pochés	ντε-ζ-έφ ποσέ	αυγά χωρίς τσόφλιο
donnez-moi une omelette	ντονέ μοά ύν ομελέτ	δόστε μου μίαν ομελέτα
une omelette aux pommes de terre	ούν ομελέτ ο πόμ ντε τερ	ομελέτα με πατάτες
je veux du rouget	ζε βε ντού ρουζέ	θέλω μπαρμπούνι
donnez moi du pain frais	ντονέ μοά ντού πέν φρέ	δόστε μου φρέσκο ψωμί
je préfère le vin blanc	ζε πρεφέρ λε βέν μπλάν	προτιμώ το άσπρο κρασί
donnez-moi un verre d'eau	ντονέ μοά έν βερ ντ'ό	δόστε μου ένα ποτήρι νερό
je prends un bouillon	ζε πράν έν μπουιγιόν	παίρνω ένα ζουμί
moi un potage	μοά έν ποτάζ	εγώ μίαν σούπαν
j'aime le potage au vermicelle	ζ' έμ λε ποτάζ ο βερμισέλ	μ' αρέσει η σούπα φιδέ
de la salade de pommes de terre	ντε λα σαλάτ ντε πόμ ντε τερ	σαλάτα πατάτες
de la salade de tomates	ντε λα σαλάτ ντε τομάτ	ντοματοσαλάτα
de la salade de concombres	ντε λα σαλάτ ντε κοκόμπρ	αγγουροσαλάτα
une tranche de melon	ούν τράνς ντε μελόν	μία φέτα πεπόνι
allez me chercher une voiture	άλλε με σερσέ ούν βοατούρ	πηγαίνετε να μου βρήτε ένα αμάξι
je pars ce soir	ζε πάρ σε σοάρ	αναχωρώ απόψε
où est la Douane?	ού έ λα ντουάν	πού είνε το τελωνείον;
là, au bout du quai	λά, ό μπού ντού κέ	εκεί εις το άκρον της προκυμαίας
où sont mes bagages?	ού σόν με μπακάζ;	πού είναι αι αποσκευαί μου;
donnez-moi un billet de première classe	ντονέ μοά έν μπιγιέ ντε πρεμιέρ κλάς	δόστε μου ένα εισιτήριον πρώτης θέσεως
puis-je avoir une cabine sur le pont?	πυι-ζ-αβοάρ ουν καμπίν σούρ λε πόν	δύναμαι να έχω μίαν καμπίνα εις τη γέφυρα,
je crois que nous arrivons	ζε κροά κε νου-ζ-αριβόν	νομίζω πως φθάσαμεν
il pleut	ίλ πλέ	βρέχει
il pleut à torrents	ίλ πλέ-τ-α τοράν	βρέχει ραγδαίως
il fait des éclairs	ίλ φέ ντε-ζ-εκλέρ	αστράπτει
ça ne fait rien	σα νέ φε ριέν	δεν πειράζει
ça m'est égal	σά μ' έ-τ-έγκάλ	μου είναι αδιάφορον
jouez-vous aux cartes?	ζουέ-βού ό κάρτ;	παίζετε χαρτιά;
à quel jeu jouez-vous?	ά κέλ ζε ζουέ-βού;	τί παιγνίδι παίζετε;
le bridge, le poker, ou l'écarté?	λέ πρίτζ, λέ πόκερ ού λέ καρτέ;	το μπρίτζ, πόκερ, ή έκαρτέ;
votre montre ne marche pas bien	βότρ μόντρ νέ μάρς πα μπιέν	το ωρολόγι σας δεν πηγαίνει καλά
elle avance	έλ αβάνς	πηγαίνει εμπρός
elle retarde	έλ ρετόρντ	πηγαίνει οπίσω
êtes vous le propriétaire de la maison?	έτ-βού λέ προπριετέρ ντε λα μεζόν;	είσθε ο ιδιοκτήτης της οικίας;
non, je suis le concierge	νό, ζε σουί λε κονσιέρζ	όχι είμαι ο θυρωρός
quel est le prix du loyer?	κέλ ε λέ πρί ντου λοαγιέ;	ποία είναι η τιμή του ενοικίου;
trois mille drachmes par mois	τροά μιλ ντραχμ παρ μοά	τρεις χιλ. τον μήνα
le loyer est payé d'avance?	λέ λοαγιέ ε πεγιέ ντ'άβανς	προπληρώνεται το ενοίκιον;
donnez-moi l'adresse	ντονέ μοά λ'άντρές	δόστε μου την διεύθυνσιν
j'ai mal à la tête	ζ'ε μάλ α λα τέτ	έχω πονοκέφαλον
j'éprouve un malaise général	ζ'επρούβ έν μαλέζ ζενεράλ	αισθάνομαι γενικήν αδιαθεσίαν
je crois que j'ai la grippe	ζέ κροά κέ ζ'ε λα γρίπ	νομίζω πως έχω γρίππη
j'ai un rhume de cerveau	ζ'ε εν ρούμ ντέ σερβό	έχω κρυολόγημα εις το κεφάλι
il me faut suivre un régime	ίλ μέ φό σουίβρ έν ρεζίμ	πρέπει να ακολουθήσω μίαν δίαιταν
j'ai mal aux dents	ζ'έ μάλ ό ντάντ	έχω πονόδοντον
quelle est la dent qui vous fait mal?	κέλ έ λα ντάν κι βου φετ μάλ	ποίον δόντι σας πονεί;
c'est une molaire	σέ-τ-ύν μολαίρ	είνε τραπεζίτης
c'est une dent creuse	σέ τ'ύν νταν κρόζ	είνε ένα κούφιο δόντι
il faut la plomber	ίλ φώ λα μπλομπέ	πρέπει να το βουλώσετε
je préfère la faire arracher	ζε πρεφέρ λα φέρ άρασέ	προτιμώ να το βγάλω
que pourrais-je prendre contre la migraine?	κέ πουρέ-ζ-πράντρ κόντρ λά μιγκραίν;	τί θα ηδυνάμην να πάρω κατά της ημικρανίας;
un cachet d'aspyrine	έν κασέ ντ' άσπιρίν	μία σκόνι ασπυρίνης
le magasin est-il ouvert le Dimanche?	λε μαγκαζέν ε-τ-ιλ ουβέρ λε Διμάνς	το κατάστημα είνε ανοικτό την Κυριακήν;
à quelle heure ferme le magasin?	α κέλ έρ φέρμ λε μαγκαζέν	τί ώραν κλείει το κατάστημα;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΔΙΑΛΟΓΩΝ

Dans quinze jours	ντάν κένζ ζούρ	εις δέκα πέντε ημέρας
l'année prochaine	λ' ανέ προσέν	το ερχόμενον έτος
quel temps fait-il?	κέλ τάμ φαι-τ-ίλ;	τί καιρός κάμνει;
le temps est à la pluie	λέ τάμ ε-τ-α λα πλουί	ο καιρός είναι προς την βροχήν
le ciel se couvre	λέ σιέλ σε κούβρ	ο ουρανός συννεφιάζει
il bruine	ιλ μπρουΐν	σκοτεινιάζει
où est le guichet	ού ε λε γκισέ	πού είναι η θυρίς
je cherche le caissier	ζέ σέρς λε κεσιέ	ζητώ τον ταμίαν
la caisse est fermée	λα κές ε φερμέ	το ταμείον είναι κλειστόν
le caissier est allé à la banque	λέ κεσιέρ ε-τ-αλλέ α λα μπάνκ	ο ταμίας έπηγεν εις την τράπεζαν
partez-vous aujourd'hui?	παρτέ-βού οζουρντουί	αναχωρείτε σήμερον;
non, je pars demain	νο' ζε πάρ ντεμέν	όχι αναχωρώ αύριον
la mer est agité	λα μέρ ε-τ-αζιτέ	η θάλασσα είνε ταραγμένη
où est la douane?	ου ε λα ντουάν	πού είνε το τελωνείον;
où sont mes bagages	ού σόντ με μπαγκάζ;	πού είνε οι αποσκευαί μου
avez-vous des chambres libres?	αβέ-βου ντε σάμπρ λίμπρ	έχετε δωμάτια ελεύθερα;
à quel étage?	α κέλ ετάζ	εις ποίον πάτωμα;
je voudrais une chambre tranquille	ζε βουντρέ έν σάμπρ τρανκουίλ	θα ήθελα ένα ήσυχον δωμάτιον
apportez-moi de l'eau chaude	άπορτέ μοά ντε λ' ό σόντ	φέρατέ μου ζεστό νερό
je vous prie de me réveiller demain à 9 heures	ζε βου πρί ντέ με ρεβεγέ ντεμέν α 9 έρ	παρακαλώ να με ξυπνήσετε αύριον εις τας 9
où est la poste?	ου ε λα πόστ;	πού είνε το ταχυδρομείον;
où est le guichet des chèques	ού ε λε γκισέ ντε σέκ;	πού είναι η θυρίς των επιταγών
donnez-moi un timbre de deux drachmes	ντονέ μοά έν τέμπρ ντέ ντε ντράχμ	δόστε μου ένα γραμματόσημον των δύο δραχμών
y-a-t-il une lettre recommandé pour moi?	ι-α-τ ιλ ούν λέτρ ρεκομαντέ πούρ μοά;	υπάρχει συστημένο γράμμα δι' εμέ;
votre nom, monsieur?	βότρ νόμ μονσιέρ;	το όνομά σας κύριε;
il y a une lettre recommandée pour vous	ιλ υ α ουν λετρ ρεκομαντέ πούρ βου	υπάρχει δι' εσάς μία συστημένη επιστολή
donnez la moi	ντονέ λά μοά	δώσατέ μου την
avec plaisir si vous avez une carte d'identité	άβέκ πλεζίρ σι βου-ζ-αβέ ύν κάρτ ντ'ινταντιτέ	ευχαρίστως εάν έχετε δελτίον ταυτότητος
allons au théâtre ce soir	άλλόν-ζ-ό τεάτρ σε σοάρ	άς πάμε εις το θέατρον απόψε
qui frappe?	κι φράπ;	ποίος κτυπά;
qui ouvre la porte?	κι ούβρ λα πόρτ;	ποίος ανοίγει την πόρτα;
que voulez-vous	κε βουλέ βου;	τί θέλετε

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ Η ΜΟΔΑ

Αἱ ἀσκήσεις στὸ σπίτι

ΓΙΑ ΤΗΝ ΩΜΟΡΦΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Ἁρμονικοὶ ὦμοι

Πολλὲς φορὲς μοῦ ζητήσατε συμβουλὲς γιὰ τὴ γυναικεία ὠμορφιά.

Θὰ μιλήσω σήμερα γιὰ τοὺς ὤμους ποὺ μὲ τὶς καθαρὲς γραμμὲς τους λεπτοὶ χωρὶς νὰ εἶνε ἀδύνατοι, εἶνε τὸ κληροδότημα τῆς γυναίκας κατὰ τὴ νεότητά της. Τὸ νέο κορίτσι δὲν ἔχει πάντοτε μιὰ πολὺ καθαρὴ γραμμή. Ἀντιθέτως ἡ γυναίκα ἔχει λαμπροὺς ὤμους, ὅταν δὲν εἶνε πολὺ πλούσιοι.

Ὁποιοδήποτε κι' ἂν εἶνε τὸ σχῆμα τῶν ὤμων, ποὺ ἡ φύσις θέλησε νὰ δώση στὴ γυναίκα, εἶνε πάντοτε δυνατόν, ὄχι νὰ τοὺς τροποποιήσωμεν, ἀλλὰ νὰ κρύψωμε τὰ ἐλαττώματά τους.

Μία ἄφθονος διατροφή, μιὰ δυνατὴ δίαιτα, μποροῦν νὰ δώσουν στοὺς ὤμους τὸ χαμένο πάχος, ἀλλὰ κυρίως ἔχομεν ὡραίους ὤμους ὅταν κρατιώμαστε καλά. Γιὰ νὰ διατηρήσωμε στὶς σάρκες τὴν σταθερότητά τους, στὴν ἐπιδερμίδα τὴ δροσερότητα καὶ τὴ λευκότητα της, τὸ καλύτερον μέσον εἶνε νὰ κάμνωμε κάθε μέρα σ' αὐτὰ τὰ μέρη ἀποπλύσεις μὲ κρύο νερό, κι' αὐτὸ σὲ κάθε ἐποχὴ τοῦ χρόνου. Δὲν πρέπει νὰ περιμένωμε νὰ δώση ἡ ἡλικία τὶς ἀναγκαῖες φροντίδες. Πρέπει νὰ προχωρήσωμε πρὶν ἀπ' αὐτὴν καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην νεότητα νὰ πάρωμε αὐτὴ τὴ συνήθεια.

Γιὰ νὰ λευκάνετε τοὺς ὤμους σας, ὅπως ἄλλως τε καὶ τὸ πρόσωπό σας, νὰ μιὰ σπουδαία συνταγὴ ποὺ μοῦ ἔρχεται ἀπ' τὸ Λονδῖνο :

25	γραμμάρια	ἄθικτο κερί.
250	»	καθαρὴ βενζίνη.
125	»	λαλολίνη.
200	»	νιτρικοῦ ἅλατος τοῦ βισμουθίου.
50	»	τάλκου καὶ 15 γραμμάρια σπερματσέττας.

Ἀνακατώσετέ τα καὶ βάλετε τὴν ἀλοιφὴ ποὺ θὰ γίνη σὲ δοχεία.

Οἱ ὦμοι, κυρίως, στὰ ἀθλητικὰ κορίτσια εἶνε γεμάτοι ἀπὸ στρογγυλὰ ἐξανθήματα, σκορπισμένα, σκληρά, ποὺ τὰ στενοχωροῦν.

Αἱ νέαι τῶν 15—20 χρόνων, εἶνε ἡ αἰτία τῆς ἐξανθήσεως αὐτῆς. Μετὰ τὸ γάμο χάνονται καὶ ἂν κατὰ τύχη ξαναφανοῦν, τότε πρέπει νὰ ἀκολουθήσουν αἱ γυναῖκες μίαν καλὴν δίαιταν. Οἱ «λοσιόν» μὲ πολὺ ζεστὸ νερὸ εἶνε ἀπαραίτητες πρωῒ καὶ βράδυ ἐπὶ 2—3 λεπτά.

Ἀλλὰ γιὰ μᾶς, ἀθλητικὲς γυναῖκες, εἶνε βέβαιον πὼς ἡ γυμναστικὴ καὶ ἡ πρακτικὴ διαφόρων σπὸρ εἶνε ἕνα πολὺ δυνατὸ μέσον γιὰ τὴν ὠμορφιὰ τῶν ὤμων μας.

Μὴν ξεχνᾶτε πὼς πρέπει νὰ κάμετε ὡραίους ὤμους χωρὶς νὰ φουσκώσετε τοὺς μῦς σας. Ἐὰν εἶνε φουσκωμένοι, πρέπει νὰ τοὺς λεπτύνετε. Οἱ ὦμοι τῆς γυναίκας δὲν πρέπει νὰ μοιάζουν μὲ μπούτι. Πρέπει νὰ θυμᾶστε τὶς δυὸ αὐτὲς ἁπλὲς συμβουλές :

Γιὰ νὰ ἀναπτύξετε τοὺς ὤμους μὴ διπλώνετε τὰ χέρια κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν γυμνασμάτων, μὴ κρατᾶτε τὸ βάρος στὶς ἄκρες τῶν χεριῶν. Κάμνετε μεγάλους κύκλους μὲ τὰ χέρια, προσπαθῶντας νὰ τὰ φέρνετε περισσότερο πρὸς τὰ πίσω. Κάμετε ἀμέσως αὐτὸ τὸ γύμνασμα, διαβάζοντάς με. Τὸ κάμνετε ; Ὕστερα κλίνετε πρὸς τὰ ἐμπρός. Ἑνώσετε τὰ τεντωμένα χέρια σας πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι σας, σὰν νὰ θέλατε νὰ βουτήξετε. Ὕστερα μαζέψετέ τα πίσω σας, πάντοτε τεντωμένα, ὅσο μπορεῖτε πιὸ κάτω καὶ πιὸ πίσω.

Φαίνεστε σὰ σκλάβα μὲ τὰ χέρια δεμένα πίσω στὴν πλάτη. Ἀλλὰ δὲν τελειώσαμε. Σεῖς ποὺ θαυμάζετε τὸ ὡραῖο περπάτημα τῶν χωρικῶν μας, ὅταν σηκώνουν μιὰ στάμνα νερὸ ἢ ἕνα καλάθι ποὺ τὸ ἰσορροποῦν στὸ κεφάλι τους, γιατὶ δὲν τὶς μιμεῖσθε ; Γι' αὐτὸ ἀφῆστε τὸ κεφάλι σας νὰ κλίνη πρὸς τὰ ἐμπρός. Στηρίξετε τὰ χέριά σας ἀπὸ πίσω καὶ σηκώνετε τὸ κεφάλι, ἐν ᾧ τὰ χέρια ἀνθίστανται σιγά. Κλίνετε τὸ κεφάλι πρὸς τὰ πλάγια καὶ ξαναφέρτε το στὴ θέσι του ἀνθιστάμενοι σιγά, πότε μὲ τὸ ἕνα καὶ πότε μὲ τὸ ἄλλο χέρι. Κάμετε αὐτὸ τὸ γύμνασμα, ἐν ᾧ ἀπ' τὸ φωνόγραφό σας ποὺ πρέπει πάντοτε νὰ βρίσκετε κοντά σας θὰ ἀκούωνται οἱ ἦχοι μιᾶς παθητικῆς μουσικῆς.

Ἂν ἐφαρμόσετε αὐτὲς τὶς συμβουλὲς δὲν θὰ ἀργήσετε νὰ ἀποκτήσετε σὲ 3—4 μῆνες, τοὺς ὤμους τῆς κυρίας Ρεκαμιέ. Πρέπει ὅμως γι' αὐτὸ νὰ εἶσθε πολὺ ἐπίμονος.

Rita B.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΑ

Ἀφοὶ Οἰκονομόπουλοι — Ἀριστείδου 3

Ταγιὲρ ἀπὸ μπλὲ μαλλί. Τὰ κουμπιὰ εἶναι κουδουνάκια. Τὸ καπέλλο ἀπὸ ρὸζ μαλλί. Ταγιὲρ ἀπὸ λαινὰζ πράσινο ἐλῆᾶς, γαρνιρισμένο μὲ πλατειὰ κουμπιά. Κὰς-κὸλ φουλάρι πράσινο ἐμπριμὲ μὲ κόκκινο καὶ ἄσπρο. (Μοντέλα Σκιαπαρέλλι). Ὡραῖο βραδυνὸ φόρεμα ἀπὸ μαῦρο ζέρσεϋ.

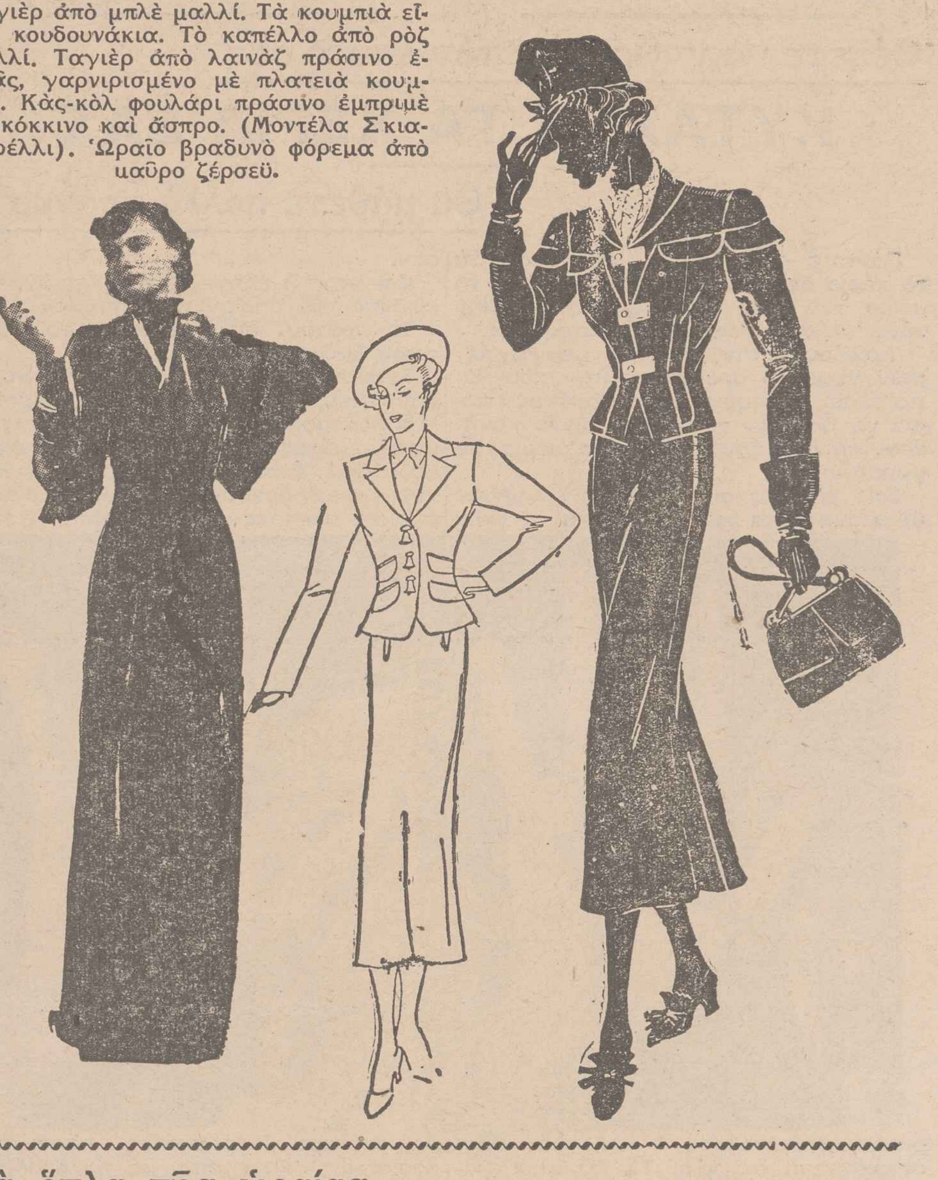

Τὰ ὅπλα τῆς ὡραίας ====

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

Καθαριότης καὶ μασσὰζ

Ὅλες σας, ἢ σχεδὸν ὅλες, ἐμάθατε νὰ περιποιῆσθε πρωῒ καὶ βράδυ τὸ δέρμα σας, καὶ νὰ κάμνετε λίγη γυμναστικὴ γιὰ νὰ διατηρήσετε τὴ γραμμή σας. Ἔχετε ὑπομονὴ νὰ περνᾶτε ὧρες ὁλόκληρες στὴ ράφτρα σας.

Ὅσο γιὰ τὰ μαλλιά σας, δὲ διαθέτετε παρὰ μόνο τὸν καιρὸν γιὰ νὰ σιάξετε τὶς μποῦκλες σας μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς χτένας.

Πρέπει νὰ ξέρετε πὼς ἕνα καλὸ χτένισμα ἑλκύει τὰ βλέμματα καὶ τὰ συγκρατεῖ. Λέγοντας «καλὸ χτένισμα» δὲ μιλῶ γιὰ ἐκεῖνα τὰ κεφάλια ποὺ μοιάζουν, μὲ κεφάλι μιᾶς κερένιας κούκλας. Ἕνα φυσικὸ χτένισμα, ποὺ ὀμορφαίνει τὸ σχῆμα τοῦ κεφαλιοῦ, μαλακὰ μαλλιά, νὰ τί εἶνε ὡραῖο, ἀλλὰ ἀλλοίμονον, πολὺ σπάνιον.

Ποιὰ ἡ αἰτία ; Ἁπλούστατα, γιατὶ ἀγνοεῖτε τὴ σπουδαιότητα τῆς περιποιήσεως τῶν μαλλιῶν. Μὴ φωνάζετε ὅτι κάμνετε «περμανάντ» τρεῖς φορὲς τὸ χρόνο, πὼς ὁ κουρέας σας εἶνε ἄσσος τῶν ἄσσων, πὼς τὸ ραντεβοῦ σας γιὰ τὴ «μίζ» ἂν πλί» γίνεται τακτικὰ κάθε δέκα μέρες.

Εἶνε ἴσως ἀρκετὸ γιὰ νὰ βρίσκωνται τὰ μαλλιά σας σὲ κάποια τάξι, δέν εἶνε ὅμως ἀρκετὸ γιὰ νὰ κάμετε ὡραῖα μαλλιά, γιὰ τὰ ὁποῖα σᾶς μιλῶ.

Ὅπως γιὰ τὴν περιποίησι τοῦ δέρματος καὶ τοῦ σώματος, ἔτσι καὶ γιὰ τὴν περιποίησι τῶν μαλλιῶν, πρέπει νὰ φροντίζετε πολύ. Σᾶς συνιστῶ ἰδιαιτέρως τὸ βούρτσισμα τῶν μαλλιῶν πρωῒ καὶ βράδυ. Πάρετε μιὰ βροῦτσα ἀπὸ καουτσούκ μὲ μέταλλο ἢ τρίχες πολὺ σκληρὲς ἀπὸ ἀγριόχοιρο. Βουρτσέρνετε τὰ μαλλιά σας σὲ ὅλες τὶς διευθύνσεις χωρὶς φόβο πὼς θὰ χαλάσετε τὴ «μίζ ἀν πλὶ» σας. Θὰ γίνη πολὺ πιὸ ὡραία ὕστερα καὶ οἱ μποῦκλες σας πιὸ λαμπρές.

Κάμετε στὸ κεφάλι σας «μασάζ» λίγα λεπτὰ μὲ τὰ δυό σας χέρια χωρὶς «λοσιόν» ἂν δὲν θέλετε νὰ βρέξετε τὰ μαλλιά σας, εἶνε ὑπέροχο γιὰ μιὰ καλὴ κυκλοφορία τοῦ αἵματος.

Γιὰ νὰ μένουν ἄφθονα τὰ μαλλιά, τὸ δέρμα τοῦ κεφαλιοῦ πρέπει νὰ μένη μαλακό. Πρέπει νὰ τὸ αἰσθάνεσθε νὰ κινῆται κάτω ἀπ' τὰ δάκτυλά σας. Βάλετε λίγη μπριγιαντίνη μὲ τὴ βοήθεια ἑνὸς

«βαποριζατέρ» γιὰ νὰ θρέψετε τὰ μαλλιά σας καὶ νὰ τὰ κάμετε πιὸ λαμπρὰ χωρὶς νὰ τὰ λερώσετε.

Ἔτσι μόνο θὰ μπορέσετε νὰ ἀποκτήσετε ὡραῖα μαλλιά.

◆

Ἀλληλογραφία Δοκτορέσσας Χ.

Γ. Νικολαΐδην, Πάτρας. Μέθοδον Βιντὰλ ἐφαρμόζει ὁ ἰατρὸς κ. Θ. Λούζης, Βασιλίσσης Σοφίας 2, εἰς τὸν ὁποῖον καὶ δύνασθε νὰ ἀπευθυνθῆτε.

ΝΤΟΚΤΟΡΕΣΣΑ Χ.

ΤΟ ΣΠΗΤΙ ΣΑΣ

Θέλετε νὰ γνωρίζετε τὸν ἑαυτό σας

ΚΥΤΑΧΤΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ

Θὰ μάθετε πολλὰ πράγματα

Πάντοτε οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευαν ὅτι τὰ χέρια δείχνουν τὸ χαρακτῆρα καὶ τὴ μοῖρα τῶν ἀνθρώπων περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο μέρος τοῦ σώματός μας.

Ἀρχίζουμε τὴν παράθεσι μερικῶν χεριῶν γνωστῶν προσωπικοτήτων ποὺ ἀποτελοῦν τύπους χεριῶν. Καθένας μπορεῖ νὰ βρῇ τὸν τόπο στὸν ὁποῖον ἀνήκουν τὰ δικά του χέρια ἢ τὰ χέρια τῶν γνωστῶν του.

Στὶς εἰκόνες αὐτὲς βέβαια λείπουν ὡρισμένα ἄλλα χαρακτηριστικά: ἡ «χειραψία» χέρι σταθερὸ ἢ πλαδαρό: δραστηριότης ἢ ὀκνηρία. Τὸ «χρῶμα» (κίτρινο : ἐξυπνάδα, ἄσπρο : παθητικότης, κόκκινο : μαχητικότης) ἡ ὄψις τῆς ράχης τοῦ χεριοῦ (ἴσιο ἢ ζαρωμένο), τὸ διάβασμα τῶν νυχιῶν (ἀσπράδια, ὁριζόντιες ἢ κάθετε γραμμὲς), τὸ σχῆμα τῶν κόμβων (φιλοσοφικοὶ κόμβοι : κριτική, Λογικ. Ὑλικὸς κόμβος) μαθηματικὸς ὑπολογισμός) κ. λ. π.

Μόνον τὰ οὐσιώδη σημεῖα ἀναφέρονται, δηλαδὴ ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν γενικὴν σημασίαν καὶ ὄχι τὰ ἀτομικὰ ποὺ ἐνδιαφέρουν ὡρισμένο πρόσωπο. Ἔπειτα πρέπει νὰ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας τὸ πολύπλοκο τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος καί, π. χ., ὅταν πρόκειται γιὰ γαλλιτέχνας ἢ ἐπιστήμονας, πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν πιθανότητα τῆς μεταπροπῆς ἑνὸς ἐλαττώματος τοῦ χαρακτῆρος σὲ ταλέντο.

Ἔτσι ἡ διαπρεπὴς Γάλλος ἠθοποιὸς Βαλεντὶν Τεσσιὲ ἢ ὁ πυγμάχος Μαρσὲλ Τὶλ τῶν ὁποίων τὰ χέρια θὰ παραθέσουμε σὲ ἄλλα φύλλα, ἔχουν πολὺ ἀνεπτυγμένον τὸ μῆλον τοῦ Ἄρεως ποὺ δείχνει τάσιν πρὸς τὴν ὀργήν, τὸν θυμόν, τὴν συμπλοκήν. Καὶ μετέτρεψαν αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα σὲ ἕνα ἐξαιρετικὸν δυναμισμὸν ποὺ τοὺς ἔκαμε νὰ διαιρεθοῦν στὰ ἐπαγγέλματα ποὺ ἀκολούθησαν.

Καὶ τώρα ἡ ἐξήγησις τῶν χεριῶν, τὰς εἰκόνας τῶν ὁποίων παραθέτομεν :

Τὸ πρῶτον εἶναι τὸ χέρι τοῦ ἠθοποιοῦ Βίκτωρ Μπουσέ :

Χέρι ἐλαφρὸ ἀνθρώπων μὲ ζωηρὰν φαντασίαν, μὲ ἔξυπνο καὶ σπινθηροβόλον πνεῦμα, ποὺ δίδει ἔξυπνες ἀπαντήσεις γεμᾶτες εἰρωνία. Διπλῆ γραμμὴ κεφαλῆς, ἔντονη στὸ δεξὶ χέρι, δείχνει πὼς ὑπάρχουν δύο τελείως διαφορετικὲς πλευρὲς στὸ χαρακτῆρα του. Περισσότερο καιροσκόπος παρὰ ἀποφασιστικός. Ἀσχολεῖται μὲ τὶς δουλειές του μὲ πολλὴν ἐπιδεξιότητα καὶ κέρδος. Μολοντοῦτο θὰ τοῦ εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ μπλέξῃ σὲ δίκες γιατὶ μπορεῖ νὰ τὶς χάσῃ. Πολλὲς ἐρωτικὲς ἐπιτυχίες ποὺ πληρώνονται ὅμως μὲ στενοχώριες.

Τὸ δεύτερο χέρι εἶναι τοῦ διασήμου ζωγράφου Κισλέν :

Ψυχολογία ἀγωνιστοῦ. Μὲ μεγάλην ζωτικότητα, ἀνάγκην ἐκδηλώσεως τόσο στὴν ἐργασία, ὅσο καὶ στὴ ζωή. Καμμία κλίσις πρὸς τὴν ἀφῃρημένην σκέψιν. Φαινομενικὴ εὐθυμία. Μεγάλη κοινωνικότης. Δὲν στερεῖται λογικῆς. Θὰ μποροῦσε μάλιστα κανεὶς πὼς ἔχει πολλήν.... Καὶ συγχρόνως πολλὴ φαντασία γιὰ τὴν ὑλικὴ πλευρὰ τῆς ζωῆς. Ἕνας καλλιτέχνης τοῦ ὁποίου ἡ τέχνη εἶναι συμπλήρωμα τῆς ζωῆς του. Ἀγαπᾷ τὰ μεγάλα, ὑγιᾶ καὶ χρωματιστὰ ἔργα στὰ ὁποῖα δίνει τὴν αἰσθησιακὴ σφοδρότητα τοῦ χαρακτῆρος του ποὺ ἐμπνέεται ἀπὸ τὴν Ἀφροδίτη καὶ ὁ ὁποῖος τὸν παρασύρει πρὸς τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ὀμορφιά.

Τὰ συμπεράσματα αὐτὰ βγῆκαν ἀπὸ τοὺς μεγαλείτερους χειρολόγους τοῦ Παρισιοῦ, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤξεραν σὲ ποιοὺς ἀνῆκαν τὰ χέρια.

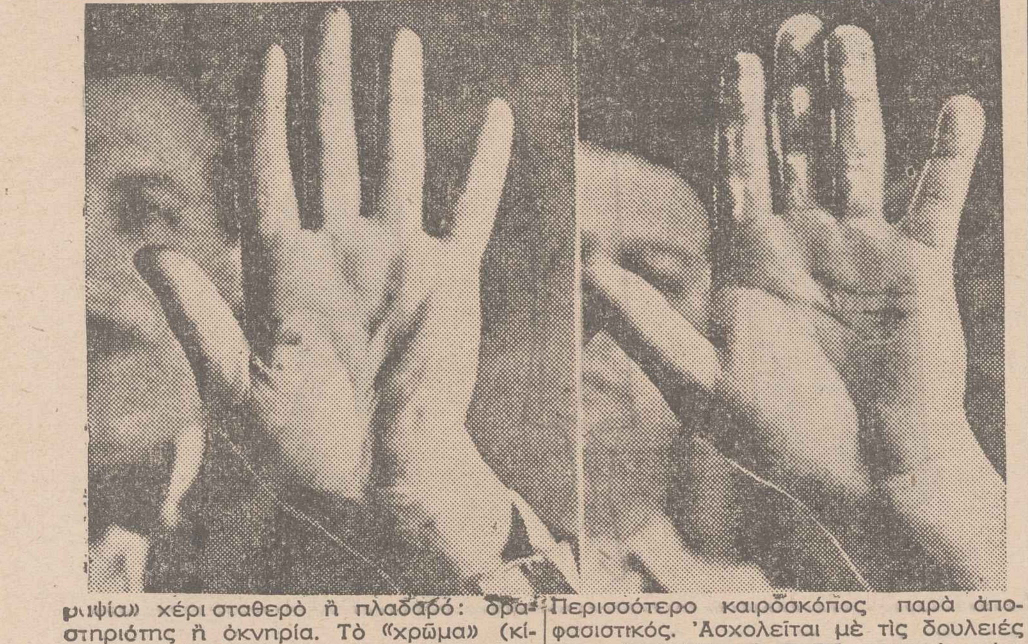

Τὸ παιγνίδι τῆς μόδας

Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΜΠΡΙΤΖ

Ὅταν ὁ σύντροφός σας ἄνοιξε ἕνα τρὶκ χρώματος δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μετρήσετε τὶς λεβὲ παιγνιδιοῦ ποὺ ἔχετε γιὰ τὴν πρώτη πλειοδοσία. Κατ' ἀρχὴν οἱ πλειστηριασμοὶ στηρίζονται στὶς λεβὲ ὑποστηρίξεως, ἀλλὰ εἶναι πιὸ ἁπλὸ καὶ πιὸ εὔκολο νὰ μεταχειρισθῆτε τὶς μεθόδους ποὺ στηρίζονται στοὺς παρακάτω σημαντικοὺς συντελεστάς :

Κανονικὴ ὑποστήριξι τοῦ ἀτοῦ.

Χωρὶς νὰ ἐνδιαφερθῆτε γιὰ τὴ δύναμι τοῦ χεριοῦ, καμμιὰ πλειοδοσία δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ χωρὶς τὴν κανονικὴν ὑποστήριξι τοῦ ἀτοῦ. Τὸ ἄνοιγμα μπορεῖ νὰ στηρίζεται σὲ ἕνα ἐλάχιστο χρῶμα τεσσάρων χαρτιῶν. Τότε πρέπει νὰ ἔχετε ὑποστήριξι Χ Χ Χ Χ ἢ Ν Χ Χ τοὐλάχιστον.

Ἂν ὁ σύντροφος ζητῇ δύο φορὲς τὸ χρῶμα του, χωρὶς νὰ τὸν ἔχετε ὑποστηρίξει, σημαίνει ὅτι ἔχει ἐπαναζητούμενον χρῶμα. Τότε σᾶς φθάνει σ' αὐτὸ τὸ χρῶμα Χ Χ Χ ἢ Ν Χ.

Ἁπλοῖ πλειστηριασμοί.

Μπορεῖτε νὰ ὑποστηρίξετε τὸ σύντροφό σας μιὰ φορὰ—δηλαδὴ νὰ περάσετε ἀπὸ τὸ ἕνα τρὶκ στὰ δύο στὸ χρῶμα του—ἂν ἔχετε τὴν κανονικὴν ὑποστήριξι τοῦ ἀτοῦ καί:

1 Λεβὲ ἀπὸ ὀννὲρ μὲ ἕνα μόνο σὲ ἄλλο χρῶμα.

1 ½ λεβὲ ἀπὸ ὀννὲρ μὲ διπλὸ σὲ ἄλλο χρῶμα.

2 λεβὲ ἀπὸ ὀννὲρ ἀκόμη καὶ χωρὶς σύντομο χρῶμα (4—3—3—3).

«Μειωμένοι» πλειστηριασμοί.

Ἂν ὁ σύντροφός σας ἀνοίγει καὶ ὁ ἀντίπαλος ποὺ ἀκολουθεῖ πάει πάσσο, θυμηθῆτε ὅτι ὁ Ἀνοίγων μπορεῖ νὰ ἔχῃ πολὺ ἀνώτερη δύναμι ἀπὸ τὸ μίνιμουμ ποὺ ζήτησε, προσπαθῆστε νὰ τοῦ δώσετε τὴν εὐκαιρία νὰ ξαναζητήσῃ τὴν πλήρη δύναμι τοῦ χεριοῦ του.

Χωρὶς ἀντίθετη ἐπέμβασι, ἕνας μειωμένος πλειστηριασμὸς ἀπαιτεῖ τὴν κανονικὴν ὑποστήριξι τοῦ ἀτοῦ καὶ ἕνα μόνο χαρτὶ σὲ ἄλλο χρῶμα ἀκόμη καὶ χωρὶς λεβὲ ἀπὸ ὀννὲρ, ἕνα διπλὸ μὲ ½ λεβὲ ὀννὲρ καὶ μιὰ λεβὲ ὀννὲρ μὲ μοιρασιὰ 4—3—3—3.

Διπλοῖ πλειστηριασμοί.

Διπλὸς πλειστηριασμὸς—ποὺ συνίσταται στὸ πέρασμα ἀπὸ τὸ ἕνα τρὶκ στὰ τρία στὸ χρῶμα τοῦ συντρόφου—εἶναι «Ἐπιτακτικός». Ὁ σύντροφος δὲν πρέπει νὰ πάῃ πάσο, πρέπει νὰ δηλώσῃ πάλι, ἀκόμη κι' ἂν ἔχῃ μόνο τὸ ἀπαραίτητο ἐλάχιστον.

Διπλὸς πλειστηριασμὸς ἀπαιτεῖ περισσότερο ἀπὸ τὴν κανονικὴν ὑποστήριξι τοῦ ἀτοῦ—τέσσερα ἀτοῦ τοὐλάχιστον ἀπὸ τὸ Βαλὲ ἢ ἕνα ἀνώτερο ὀννέρ. Χρειάζονται ἐπὶ πλέον δύο λεβὲ ἀπὸ ὀννὲρ καὶ ἕνα μόνο, 2 ½ λεβὲ ἀπὸ ὀννὲρ καὶ ἕνα διπλὸ ἢ τρεῖς λεβὲ ἀπὸ ὀννὲρ καὶ μοιρασιὰ 4—3—3—3.

Ἂν ὁ ἀντίπαλος ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν Ἀνοίξαντα ἔκαμε ρελάνς, ἡ δύναμι τοῦ ἀπαντῶντος πρέπει νἆναι ἐλαφρῶς ἀνώτερη ἀπὸ τὴν ἀναφερομένην.

Πλειστηριασμοὶ στὴ Μάνς.

Ἕνας πλειστηριασμὸς στὴ Μάνς στὸ χρῶμα τοῦ συντρόφου δείχνει δύναμι τῶν ὀννὲρ κατώτερη ἀπὸ κείνη ποὺ ἀπαιτεῖ ἕνας διπλὸς πλειστηριασμὸς ἂν καὶ θὰ ζητήσετε μιὰ ἢ δυὸ λεβὲ περισσότερες. Ἕνας πλειστηριασμὸς ἀπὸ μιὰ σὲ τέσσαρες λεβὲ σ' ἕνα ἀνώτερο χρῶμα ἢ ἀπὸ μιὰ σὲ πέντε λεβὲ σ' ἕνα κατώτερο χρῶμα λέγεται πλειστηριασμὸς φραγμοῦ. Σκοπὸς εἶναι τὸ ἀνέβασμα τοῦ πλειστηριασμοῦ σὲ ἀρκετὸ ὑψηλὸ ἐπίπεδο, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ἀντιπάλους νὰ κάμουν ἀκινδύνως γιὰ λογαριασμό τους μιὰ δήλωσι. Ἕνας πλειστηριασμὸς γιὰ τέσσερα ἀπαιτεῖ πέντε ἀτοῦ, ἕνα μόνο χαρτὶ ἄλλου χρώματος καὶ μιὰ λεβὲ ἀπὸ ὀννὲρ περίπου, ἀλλὰ ὄχι περισσότερο ἀπὸ 1 ½ λεβὲ ἀπὸ ὀννέρ. Γιὰ τὴ δικαιολογία ἑνὸς πλειστηριασμοῦ γιὰ πέντε σ' ἕνα κατώτερο χρῶμα, τὸ χέρι πρέπει νὰ περιέχῃ δύο μονὰ χαρτιὰ ἄλλων χρωμάτων (δηλαδὴ μοίρασμα 6—5—1—1) ἢ πλήρη ἔλλειψι σ' ἕνα χρῶμα, διαφορετικὰ κάμετε ἕνα πλειστηριασμὸ τεσσάρων τρὶκ στὸ κατώτερο χρῶμα τοῦ συντρόφου σας.

Παραδείγματα πλειστηριασμοῦ.

Ἂν ὁ σύντροφός σας ζητήσῃ ἕνα μπαστοῦνι, καὶ ὁ ἑπόμενος ἀντίπαλος πῆγε πάσο ζητήσετε δύο μπαστούνια (μειωμένος πλειστηριασμὸς) μέ :

Μπ.	7 Ν 5	Ρ Β 1 0 3
Κου.	3	8 6 2
Καρ.	Β 7 5 4 2	1 0 9 7
Σπ.	8 7 6 3	8 4 2

Ζητήσετε δύο μπαστούνια, ἀκόμη καὶ ἂν ὁ ἀντίπαλος ἔκαμε δήλωσι, μέ :

Μπ.	Ρ 84	8652
Κου.	7	743
Καρ.	Ρ 10753	ΑΝ5
Σπ.	Β 642	Ρ 106

Ζητῆστε τρία μπαστούνια μέ :

Μπ.	Β 10 8 6	8 6 5 2
Κου.	Α Ν 5 4	Ρ 6 3
Καρ.	Ν Β 8 6	Ρ Ν 6
Σπ.	9	Α 5 4

Ζητῆστε τέσσερα μπαστούνια μέ :

Μπ.	10 8 7 3 3	Ν 9 6 5 7
Κου.	Β	8 6
Καρ.	9 8 6 5 2	Β 7 6 5 3 2
Σπ.,Ρ Ν.		—

Τὰ μέχρι τοῦδε μαθήματα εἶναι ἀρκετὰ γιὰ ν' ἀρχίσετε νὰ παίζετε ἕνα καλὸ μπρίτζ. Ἀργότερα θὰ παραθέσουμε νέα σειρὰ γιὰ τὴν τελειοποίησι καὶ τὴ λύσι ὅλων τῶν προβλημάτων ποὺ παρουσιάζονται.

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΤΕ

Αἱ διασκεδάσεις τῆς οἰκογενείας

ΕΝΑΣ ΓΡΙΦΟΣ

Εὔκολη κρυπτογραφία

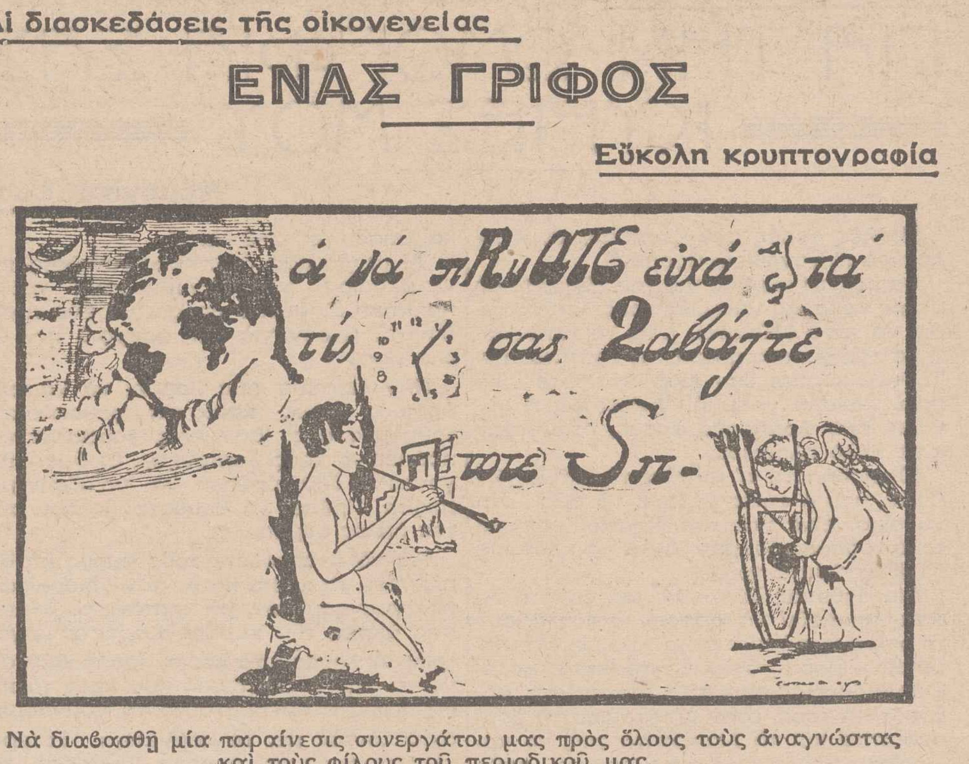

Νὰ διαβασθῇ μία παραίνεσις συνεργάτου μας πρὸς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας καὶ τοὺς φίλους τοῦ περιοδικοῦ μας.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Σ. Σ. Πέρου ἐκ Βόλου)

Μαγικὴ εἰκὼν

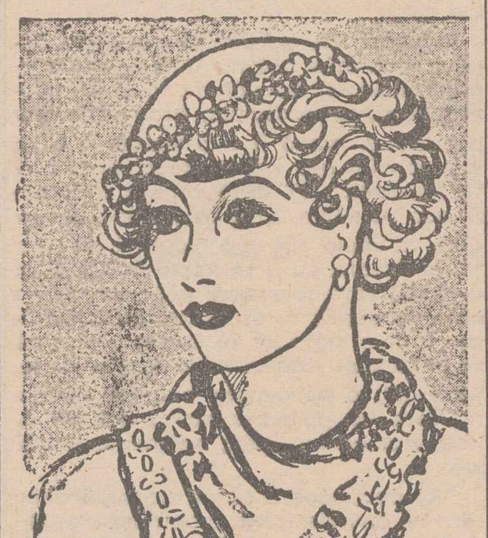

Νὰ βρεθῇ ἡ μικρότερη ἀδελφή της.

◆

Τὰ πρόβατα

Συναντήθηκαν δυὸ τσοπάνοι καὶ λέγει ὁ ἕνας στὸν ἄλλο : «Πούλησέ μου ἕνα πρόβατο γιὰ νὰ ἔχουμε κι' οἱ δύο ἴσια». «Ὄχι, ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, πούλησέ μου ἐσὺ ἕνα γιὰ νὰ ἔχω διπλάσια ἀπὸ σένα». Πόσα πρόβατα εἶχε καθένας τους ;

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Στεργιοπούλου)

Συναρμολόγησις εἰκόνος

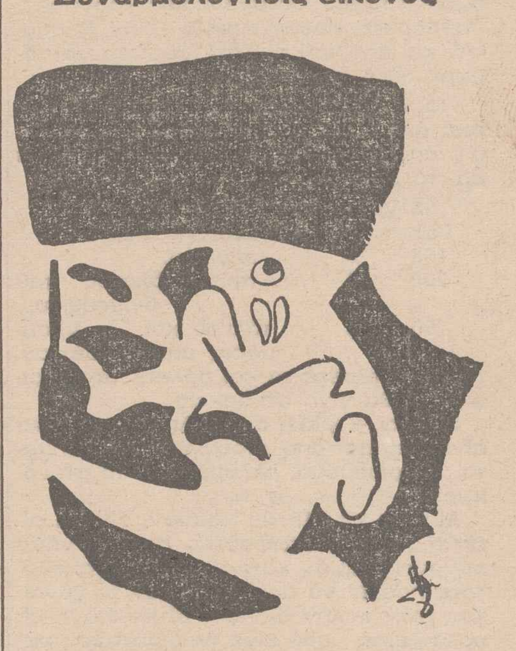

Τὰ τεμάχια αὐτὰ νὰ συναρμολογηθοῦν, ὥστε νὰ σχηματισθῇ λαϊκὸς τύπος τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαρχίας.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Κακαδέλη)

◆

Τὰ μαγικὰ ὄμικρον

Σὲ ἑπτὰ ὄμικρον (Ο Ο Ο Ο Ο Ο Ο) νὰ προστεθοῦν διάφορες γραμμὲς, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα γράμματα ποὺ θ' ἀποτελέσουν γνωστότατον γυναικεῖον ὄνομα.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Λ. Κοντογιάννη)

ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΣΑΣ

Τὸ παιγνίδι τῆς μόδας

ΑΙ ΣΤΑΥΡΩΤΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

Διασκεδαστικὸ καὶ μορφωτικὸ

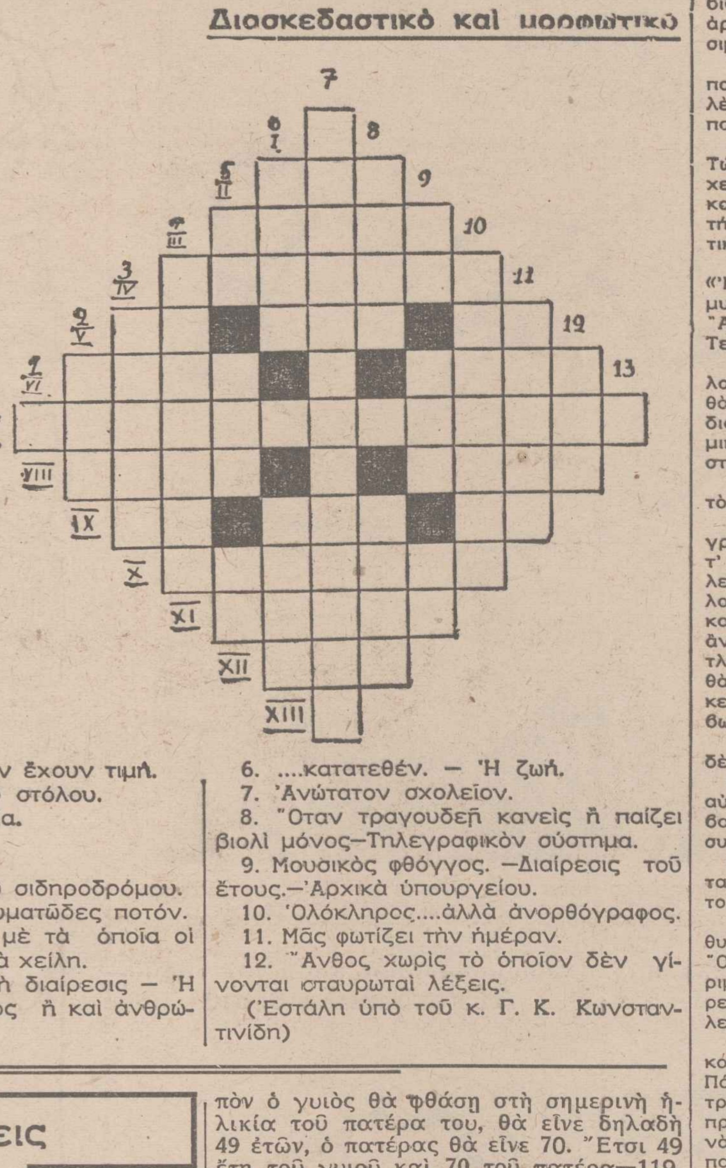

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

2. Προσωπικὴ ἀντωνυμία.
3. Ἑλληνικὴ νῆσος.
4. Εὔοσμον ἄνθος.
5. Μία συλλαβὴ ἀπὸ τὸ Ζέφυρο.—Πρόθεσις. — Συστὰς νήσων τοῦ Μεξικανικοῦ κόλπου.
6. — Τραβῶ. —Γλυκὸν προϊὸν ἐντόμων.
7. Κατάστημα γνωστότατον σὲ ὅσους δὲν ἔχουν πολλὰ κοστούμια.
8. Ποσοτικὴ ἀντωνυμία. — Ὄχι παλαιόν.
9. Μουσικὸς φθόγγος.—Τὸ μέρος ἀπ' ὅπου μιλοῦν οἱ ρήτορες (ἀκέφαλον). —Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία.
10. Ἐκείνους ποὺ δὲν ἔχουν τιμή.
11. Τμῆμα πολεμικοῦ στόλου.
12. Κτητικὴ ἀντωνυμία.

ΚΑΘΕΤΩΣ

2. Ἀρχικ. Ἑλληνικοῦ σιδηροδρόμου.
3. Ἐλαφρὸν οἰνοπνευματῶδες ποτόν.
4. Κόκκινα φροῦτα μὲ τὰ ὁποῖα οἱ ποιηταὶ παρομοιάζουν τὰ χείλη.
5. Ἄρθρον.— Χρονικὴ διαίρεσις — Ἡ ἀξία ἑνὸς ἐμπορεύματος ἢ καὶ ἀνθρώπου ψωνπεντόλητον).
6. ....κατατεθέν. — Ἡ ζωή.
7. Ἀνώτατον σχολεῖον.
8. Ὅταν τραγουδῇ κανεὶς ἢ παίζει βιολὶ μόνος—Τηλεγραφικὸν σύστημα.
9. Μουσικὸς φθόγγος. —Διαίρεσις τοῦ ἔτους.—Ἀρχικὰ ὑπουργείου.
10. Ὁλόκληρος....ἀλλὰ ἀνορθόγραφος.
11. Μᾶς φωτίζει τὴν ἡμέραν.
12. Ἄνθος χωρὶς τὸ ὁποῖον δὲν γίνονται σταυρωταὶ λέξεις.

(Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Κ. Κωνσταντινίδη)

Αἱ λύσεις

Ἀριθμητικὴ εἰκὼν

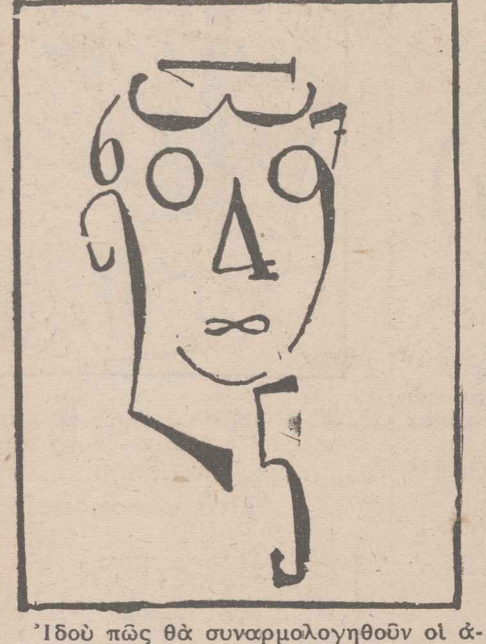

Ἰδοὺ πῶς θὰ συναρμολογηθοῦν οἱ ἀριθμοὶ διὰ νὰ σχηματισθῇ ἡ εἰκών.

◆

Τρίγωνον

Πανος—Ἄθως—Νῶε—Ος—Σ.

◆

Ὁ κουμπαρᾶς

Ὁ κουμπαρᾶς τοῦ Τζόννυ ἔχει 100 νομίσματα: 8 τῶν 3 πεννῶν, 2 τοῦ ἑνὸς σεληνίου, 60 πέννες καὶ 30 μισὲς πέννες.

◆

Στοιχειόγριφος

Θως—Ἄθως.

◆

Οἱ ἀγελάδες

Θὰ μοιρασθοῦν ἔτσι τὶς ἀγελάδες:

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
20	19	18	17	16	15	14	13	12	11
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
40	39	38	37	36	35	34	33	32	31
82	82	82	82	82	82	82	82	82	82

◆

Ἡ ἡλικία τῆς οἰκογενείας

Ὁ γυιὸς ἦταν 7 ἐτῶν καὶ τώρα εἶνε 28, ἐφ' ὅσον ὁ πατέρας του εἶχε τετραπλασίαν ἡλικίαν τότε, δηλαδὴ 7Χ4=28. Τώρα ὁ πατέρας εἶνε 49 ἐτῶν, εἶνε δηλαδὴ 21 ἔτη μεγαλείτερος. Ὅταν λοιπὸν ὁ γυιὸς θὰ φθάσῃ στὴ σημερινὴ ἡλικία τοῦ πατέρα του, θὰ εἶνε δηλαδὴ 49 ἐτῶν, ὁ πατέρας θὰ εἶνε 70. Ἔτσι 49 ἔτη τοῦ γυιοῦ καὶ 70 τοῦ πατέρα=119.

◆

Τὸ μαγικὸν ἑξάγωνον

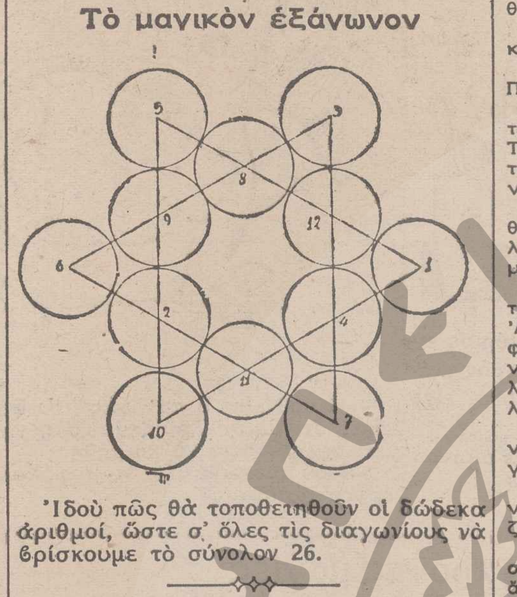

Ἰδοὺ πῶς θὰ τοποθετηθοῦν οἱ δώδεκα ἀριθμοί, ὥστε σ' ὅλες τὶς διαγωνίους νὰ βρίσκουμε τὸ σύνολον 26.

◆

Μαγικὴ εἰκὼν

Τὸ κορίτσι βρίσκεται στὸ ἄνω ἀριστερὸ μέρος τῆς εἰκόνος ὅταν αὐτὴ ἀναστραφῇ.

◆

Ἀνάγνωσις ἐπιγραφῆς

«Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου». Διαβάζεται καθέτως ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω.

◆

Σταυρωταὶ λέξεις

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Ν	Η	Λ	Ο	Ρ	Ε	Ι	Τ	Η	Σ
2	Η	■	Φ	Λ	Ο	Ρ	Ο	Σ	■	Α
3	Φ	Α	■	Η	Μ	Ο	Ν	■	Α	Χ
4	Ο	Ρ	Α	■	Η	Σ	■	Β	Ρ	Λ
5	Λ	Ι	Ρ	Α	■	■	Τ	Α	Μ	Α
6	Ε	Σ	Τ	Ο	■	■	Τ	Ρ	Α	Μ
7	Κ	Τ	Α	■	Η	Χ	■	Η	Τ	Α
8	Τ	Α	■	Σ	Π	Α	Π	■	Α	Ρ
9	Η	■	Θ	Ι	Α	Σ	Ο	Σ	■	Α
10	Σ	Α	Μ	Α	Ρ	Ε	Ι	Τ	Η	Σ

Ὁ Ἕσπερος ἀπαντᾶ...

Βασ. Παλ. Πειραιᾶ. Ἀπάντησί σας διεβιβάσθη ὑποφαινόμενο, ὅστις καὶ σᾶς ἔγραψε ἀρχικῶς. Θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος.

Ἑσπερινόν. Πλάτσα. Ἡ σεμνότης, ποὺ διακρίνει τὸ γράμμα σας, μοῦ δίδει πολλὲς ἐλπίδες γιὰ σᾶς, ἂν ἐπιμείνετε. Προσπαθῆστε λοιπόν.

Β. Ἀπογοητευμένον. Πάργαν. Τώρα, π' ἄνοιξεν ὁ καιρός, θυμηθήκατε τὸ χειμῶνα; Γιατί; Ἡ ἰδέα σας καλή, μὰ δύσκολο τὸ θέμα. Διαβάσετε καὶ ἂς εἶσθε 16έτης. Καὶ σὲ τέτοια κομμάτια μόνο τὴν δημοτικὴ νὰ μεταχειρίζεσθε.

Μ.χ. — Α.γ.λ. Ἔδεσσαν. Ἀπὸ τὴν «Ἐκδρομὴ» ξεχωρίζω μόνο τὴν πάλη τῶν μυρμηγκιῶν, ποὺ δείχνει παρατηρητικότητα. Ἂν διαβάσετε τοῦ Μέτερλιγκ «Ἡ Ζωὴ τῶν Τερμιτῶν», θὰ βρῆτε πολλὰ τέτοια.

Ἀγ. Ἀγγελίδην. Μπράβο. Ἡ συλλογὴ τῶν γνωμικῶν σας καλὴ ἐργασία καὶ θὰ προέτρεπα καὶ ἄλλους νὰ κάμνουν τὸ ἴδιο. Νὰ συλλέγουν μύθους, παραμύθια, γνωμικά, δημοτικὰ τραγούδια, καὶ νὰ μοῦ τὰ στέλλουν.

Ἂς. Ἂς. Καλὴ ἡ ἰδέα σας, ἂν καὶ τὸ γραπτὸ θέλει διόρθωμα, ποὺ θὰ γίνῃ.

Τάσσον Πουφέραν, Ἔδεσσαν. Θὰ γράψω καὶ γιὰ τὴν Ἔδεσσα. Τὸ ταξίδι μου τ' ἀνέβαλα γιὰ λίγο. Εὐχαριστῶ, ποὺ μὲ καλεῖτε στὴν πόλι σας, ὡς καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους, ἀπὸ ἄλλας μακεδονικὰς πόλεις, ποὺ ἔκαμαν τὸ ἴδιο. Τὸ «Ἕνας χρόνος ἀγάπης», ἂν καὶ βγῆκε σὲ 5,000 ἀντίτυπα, ἔχει ἐξαντληθῆ. Ἂν βρῶ κανένα, θὰ τ' ἀγοράσω καὶ θὰ σᾶς τὸ στείλω. 25 δραχμὲς θὰ εἶναι ἀρκετές, γιατὶ τότε πουλήθηκε 15. «Τ' Ἀρραβωνιάσματα» καλά.

Ἰω. Μπατ. Χίον. Δικαίωμα κρίσεως δὲν ἔχουμε. Ἐνεκρίθη.

Κ. Β. Παρν. Χίον. Ἐνεκρίθησαν. Μ' αὐτὲς οἱ ἑλληνικοῦρες στὴν ἐπιστολή, κακοβαλμένες μάλιστα, τί ζητοῦν; Γιὰ νά.... συγκινηθῶ;!!...

Ν. Δ. Σταμπούλ. Ἀθλητικὰ δημοσιεύονται. «Μάρτυς» καλός. «Ἔρως» ὄχι. Στῖχος του ἀποτυχημένος.

Ἀλθαίαν, Κοκκινιά. Τί σᾶς ἦρθε νὰ θυμηθῆτε τοὺς Ὀλυμπίους στὴν ἐποχή μας; Ὅμως εἶναι καλό. Ἐν τούτοις ἀπὸ σᾶς περιμένω κάτι κοσμοπολιτικό, χωρίς.... καθαρεύουσα ὅμως. Στεῖλτέ μου 2 φωτογραφιοῦλες γι' αὐτό, ποὺ γράφετε.

Δ. Σ. Δοξαρᾶ. Δὲν ἔχω μὲ λατινικοὺς χαρακτῆρας. Γράψτε καλλίτερα στὴν Πόλι, γιατὶ ἐδῶ εἶναι δύσκολο νὰ βρεθῇ. Τὸ τραγουδάκι ὑστερεῖ. Γράψετέ το ξανὰ καὶ προσέξετε στὸ ἴδιο τετράστιχο δὲν μπορεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνεται μιὰ λέξις (μαῦρα). Τὸ παιγνίδι παρακολουθεῖτε Σ. Σ. Α.

Ν. Α. Φραγ. Πῶς γίνεται νὰ γράφεται τὸ ἕνα στὴ δημοτικὴ καὶ τὸ ἄλλο στὴν καθαρεύουσα; Ἀπαντῆστε πρῶτα σ' αὐτό.

Ι. Παπαθ. Κρέσταιναν. Καλά. Παρακολουθεῖτε Σ. Σ. Α.

Σκιτσογράφον. Χίλια εὐχαριστῶ. Περιμένω κίνησι χορῶν. Νὰ σᾶς στείλουμε.

Γιωργ Δέλταν. Γράφτε σ' ἀχαράκωτο χαρτὶ—ὅπως καὶ ὅλοι—καὶ στὴ μιὰν ὄψι. Τῶπαμε χίλιες φορές. Τὰ φύλλα ζητῆστε ἀπὸ τὸ αὐτόθι Πρακτορεῖον. Εἶναι ὑποχρεωμένο νὰ σᾶς τὰ φέρῃ.

Σπ. Μαρ. Ἀκριβῶς σκεπτόμουνα, πῶς θά.... θυμώσατε. Εὐτυχῶς πρόλαβα κι' ἔβαλα τὸ τραγουδάκι τῆς φίλης μας κι' ἔτσι εἴμαστε ἕνα κι' ἕνα. Δικό σας στὸ ἑπόμενο.

Δ. Κλαυδιανόν, Ζάκ. Μήπως θέλετε τὸ Χριστουγεννιάτικο νὰ δημοσιευθῇ τίς.... Ἀπόκρηες; Εἴπαμε καὶ δὲν τὸ διαβάσατε, φαίνεται: Ὅσα ἐστάλησαν ἀργά, τοῦ χρόνου τὰ Χριστούγεννα. Ποίημα διαγωνισμοῦ ἐλήφθη. Λοιπόν: Μὴν ἀδημονῆτε καὶ μὴ στέλλετε γράμματα σ' ὅλο τὸν κόσμο.

Ἀν. Ν. Καλ. Βέλλο. Ἐλήφθησαν. Ἀναμένομεν πολλὰ γεγονότα σὲ σύντομες γραμμές.

ΓΧ20.Ο.ΠΑ. Ν. Φιλαδ. Βεβαίως νὰ γράφετε. Οἱ πρόσκοποι εἶναι ἡ μέλλουσα ζωὴ τῆς χώρας.

Δ. Βλάχον, Κέρκυραν. Σᾶς εὐχαριστῶ ἐγκάρδια. Στὴν Κέρκυρα ἴσως ἔλθω τὴν ἄνοιξι. Σᾶς εὐχαριστῶ σᾶς καὶ τοὺς φίλους, ποὺ μὲ προσκαλεῖτε. Ἂν ἔλθω, θὰ σᾶς εἰδοποιήσω. Μάθημα 10 ἀποστέλλω. Δὲν ἀξίζει τίποτε.

Ἥβον Οἶκτον. Σᾶς ἀπήντησα καὶ μοῦ κακοφαίνεται, ποὺ δὲν τὸ εἴδατε. Ἄλλως τε ἡ δημοσίευσις τοῦ ἑξαστίχου, ἀμέσως μάλιστα, δὲν ἦτο ἀπάντησις; Γιατί εἶσθε παραπονιάρης; Τὰ ἔχω καὶ τὰ ἄλλα καὶ δημοσιεύω ἕνα.

Ἄνθην Ροδόφυλλον. Συχωρεμένος νἆσαι.

Ρωμάνς. Ὄχι μόνο τὸ Γυμνάσιό σας, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ μαθηταὶ τῶν Γυμνασίων ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀγοράζουν. Ἀπὸ τοὺς νέους περιμένω. Καὶ πρέπει μὲ φανατισμὸν ν' ἀγοράζῃ κάθε ἕνας καὶ ἕνα «Ἕσπερο». Ἐνεκρίθησαν.

Μην. Λιοδ. Χανιά. Εὐχαριστῶ ὅλους τοὺς Κρητικούς, γιατὶ νοιώθουν ὅτι ἔχουν ὑποχρέωσι ν' ἀγοράζουν «Ἕσπερο». Ἐμπρὸς λοιπόν, συνεχίσετε τὸν ἀγῶνα στόπ. Καλὰ τὰ ἄλλα.

Γ. Σαχ. Τὰ γράμματά σας διαβάζονται καλά, ἀλλ' αὐτὸ τό.... «οἰκονόμα» μ' ἀρέσει. Τὰ συγχαρητήριά μου γιὰ τὴν ἐργατικότητά σας κι' ἀκόμη γιὰ τὰ καλὰ προϊόντα της. Χωρὶς παρεξήγησι, τὸ ληφθὲν γιὰ τὴ Σ. Σ. Α., ξεφεύγει ἀπὸ τὸ περιεχόμενο τοῦ περιοδικοῦ. Ἄλλως τε οἱ λόγιοι καλὸ εἶναι ν' ἀσχολοῦνται στή.... λογοτεχνία!

Κ. Α. Π. Πειραιᾶ. Μὰ γιατί δὲν μ' ἀκοῦτε, νὰ μάθετε πρῶτα γραμματική;

Παν. Καμιν. Λειβαθώ. Ὄχι παράπονα. Ὅ,τι γίνεται ἀπὸ μένα, πρέπει ἔτσι νὰ γίνεται. Θὰ δημοσιευθῇ κάποιο. Ὥστε ἔχετε στὴν Ἀθήνα τὸ 7-2-37; Παίρνει τὸν «Ἕσπερο». Γράφτε νὰ τὸν προτιμᾷ.

Ἑσπερίτην. Ἀνρίνι. Ἂν δὲν ξέρετε τ' ὄνομά μου, τότε δὲν κάνετε γιὰ δημοσιογράφος.

Μιμ. Χατζ. Ναύπλιο. Θὰ δημοσιευθῇ.

Στ. Βασ. Βαλύρα. Δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο τὸ «Θύμησες». Ἡ «Μυγίτσα» καλή.

Διον. Ἀθαν. Ἔχετε σατυρικὴ φλέβα. Συνεχίσετε. Σταλὲν ἀκατάλληλο.

Ἀπελπισμένη, Πύργον. Στείλατε τὸ αἴνιγμα, γιὰ νὰ δημοσιευθῇ, ἀλλὰ τὴν λύσι γιατί τὴν κρατεῖτε γιὰ τὸν ἑαυτό σας; Ἡ «Ἀπογοήτευσι» σας θὰ δημοσιευθῇ. Γράψετε στὴν Μαντὰμ Τερέζ.

Κ. Χ. Παπαχρ. Προσωτσάνη. Τὸ πεζὸ καλό, μὰ τώρα τὰ περασμένα.... ξεχασμένα. Τὸ τραγουδάκι ἐκφράζει κάτι, μὰ εἶναι ἄτεχνο δυστυχῶς. Διαβάζονται, θὰ γράψετε.

Λάκον Παδένην. Ἅγ. Νικόλαον. Δὲν πιστεύω νὰ τὸ γράφετε σεῖς αὐτό. Ἀπαντῆστέ μου.

Πατελεινόν, Ἅγ. Νικ. Δὲν κάνουμε αὐτὴ τὴ δουλειά, ποὺ ζητᾶτε. Τὸ τραγοῦδί σας ὄχι καλό.

Βασ. Μπαζ. Μαρκόπουλο. Καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

Προσφυγοπούλαν, Κέρκυραν. Ὁ ἐνθουσιασμός σας γιὰ τὸν «Ἕσπερο» μᾶς συγκινεῖ. Περιμένουμε αὐτά, ποὺ θὰ στείλετε. Τὸ «θυμοῦμαι» καλό.

Β. Φωτ. Μήπως τὸ διήγημα θέλετε νὰ πάῃ στὸ διαγωνισμό; Ἂν ναί, στεῖλτε σ' ἕνα φακελλάκι τὸ ψευδώνυμό σας.

Χρ. Γεωργόπουλον. Ἀθήνας. Δημοσιεύονται. Περιμένουμε. Θὰ σᾶς βοηθήσουμε.

Ν. Ἀλιφέρην. Θὰ δημοσιευθῇ.

Ν. Φτερ. Θεσσαλονίκην. Βέβαια καὶ τὴ λάβαμε καὶ θὰ δημοσιευθῇ. Μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου, γιατὶ ξέρετε πόσο σᾶς ἐκτιμοῦμε.

Λ. Κατσέλην, Πάτρας. Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ σᾶς συμπονῶ, ἂν ὅσα λέτε στὰ «Νεκρολούλουδα» εἶναι πραγματικότης. Ἀλλὰ δὲν εἶναι, ὅπως θὰ ἤθελα. Ἀφῆστέ τα. Ἂν ἔχω ὥρα, θὰ τὰ διορθώσω.

Στ. Λεμονίδην. Πέμπτη 11—1 μ. μ.

Σ. Περαστικόν. Πέμπτη 6—6 ½ μετὰ μεσημβρίαν.

Ρωμάνς. Μάλιστα. Καλά.

Στέφ. Κανάρην. — Παν. Καπακτσῆν. — Ἀν. Σ. Παυλάκην. — Χρ. Ν. Θεοφίλου. — Ν. Παπακώσταν, Θεσσαλονίκην. — Στέφ. Βασιλ. Βελλύραν. — Ρωμάνς. — Ἀποστολέα Μορφῆν. — Δημ. Στ. Δοξαρᾶν. — Πινάκη. — Μιχ. Ἄγγελ. Ἔδεσσαν. — Τηλ. Κωφ. — Παρακολουθεῖτε σελίδας παιγνιδιῶν.

Γ. Ναφ. Θεσσαλονίκην. Βέβαια νὰ συνεχίσετε. Ἡ «Ξανθοῦλα» καλή.

Μεν. Τσίκραν. Θὰ προσπαθήσω σιγὰ-σιγά.

Δημ. Βεγ. Κοζάνην. Τί νὰ σᾶς πῶ; Δὲν μ' ἐνθουσίασαν.

Β. Μ. Κιλκίς. Γράφετε καλὰ κι' ὕστερα; Νἄρθῆτε στὴν Ἀθήνα; Μὰ εἶναι σὰ νὰ πέσετε στὴ θάλασσα, μὴ ξέροντας κολύμπι. Καλλίτερα δάσκαλος. Θὰ ἔχετε ἐξασφαλίσει στέγη, φαγητὸ καὶ χαρτζιλίκι. Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου.

Περαστικόν, Ρέθυμνον. Εἶναι καλὸ καὶ μποροῦσε, νομίζω, νἆναι καλλίτερο. Μὲ τὸν καιρὸ θὰ στρώσῃ ἀπόλυτα ὁ στῖχος σας.

Στέλλαν. Τὸ ἔλαβα. Αὐθόρμητο καὶ συγκινητικό. Μὰ λείπει ἡ τέχνη. Θὰ προσπαθήσω νὰ τοῦ τὴν δώσω. Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς παίρνετε κατάκαρδα τὸ πρᾶγμα. Κι' ὅμως ὁ κόσμος εἶναι τόσο μεγάλος. Παρακολουθεῖτε Σ. Σ. Α.

Ρένον Ράνες. Τὸ «Πίστεψέ με» ἔχει ἐλεύθερο στῖχο. Πάντως καλό. Καὶ θὰ γράφετε καλλίτερα, ἂν δὲν ἀπατῶμαι στὶς προβλέψεις μου.

Γ. Βασιλ. Ἡ «Ναννὰ» ἔχει δικό της ἀέρα. Μ' ἀρέσει. Π. Σ.Σ.Α.

Σεβίλλην, Κρήτην. Συγχαρητήρια ὁλόθερμα καὶ γιὰ τὴ Συλλογὴ καὶ γιὰ τὸ Σονέτο. Μὰ κάτι μ' ἐμποδίζει νὰ τὰ δημοσιεύσω. Θὰ διαλέξω ἕνα ἀπὸ τὴ Συλλογὴ καὶ γράφτε τακτικά.

Χ. Νεστορ. Θεσσαλονίκην. **Γιαν. Ἀκριβόν,** Τρίκκαλα. Δημοτικὰ δημοσιευθοῦν.

Ἀγ. Μετ. Μυτιλήνην. «Τ' ἀστέρια» δὲν ἔχουν τὴν ἀπαιτούμενη τέχνη. Ἡ «Καρέκλα» καλή.

Γ. Δασκαλ. Καλὰ καὶ τὰ δύο.

Ἐλβίραν Ποπέσκο, Ἰσταμπούλ. Διὰ τὸ «Ζητῶ ἕνα φιλὶ» (ταγκὸ) τοῦ κ. Πύρπασου γράφετε εἰς τὸν μουσικοεκδοτικὸ οἶκον Ἀνδρεάδη—Νάκα, Χαρ. Τρικούπη 2.

Μιχ. Πέτρου. Καλά.

Κ. Δ. Καλ. Πύργο Τριφυλίας. Εἶναι ἀδύνατο νὰ βγάλω τὰ γράμματά σας, ἂν δὲν θυσιάσω μισὴ ὥρα. Κι' ἔχω ἕνα περιοδικὸ ὁλόκληρο νὰ βγάλω καὶ νὰ διαβάζω ἑκατὸ γράμματα τὴν ἡμέρα. Λυπηθῆτέ με. Γράφτε καλλίτερα. Αὐτὰ γιὰ τὴν ἐπιστολή. Ὅσο γιὰ τὴν «Νοσταλγία», εἶναι ἔργο σας; Μὰ κατάδικό σας; Κι' «ἡ Γεροντοκόρη»; Ἔτσι, ὄχι γιατὶ ἔχω ἀμφιβολία, ἀλλ' ἀφοῦ σᾶς συνεχάρη ὁ φίλος μου κ. Λιώρας, νὰ σᾶς συγχαρῶ κι' ἐγώ.

Χ. Δαπεργόλαν, Κέρκυραν. Πρὸ παντὸς ἠρεμία. Δὲν πιάνομαι μὲ τ' ἄγριο. Ἔχει δημοσιευθῆ ποίημά σας, σᾶς ἔχω ἀπαντήσει καὶ θὰ δημοσιευθῇ καὶ ἄλλο. Ἀλλ' ἄλλων, φίλε μου, δὲν δημοσιεύτηκε κανένα. Ὑπομονὴ λοιπόν, φίλτατε.

Γ. Φώτσην. Ἀθήνας καὶ **Νταβίδην,** Σῦρον. Ἐλήφθησαν. Θὰ δημοσιευθοῦν.

Σ. Κόκαλην, Κ. Φιλιππέαν. Παρακολουθήσατε Σ. Σ. Α.

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ

ΚΛΙΝΙΚΗ ΣΙΔΕΡΗ
Μαιευτικὴ—Γυναικολογικὴ
Καλησπέρη 6, τηλ. 26-735
Δωμάτια πολυτελείας Α
Β'. καὶ Γ'. θέσεως